

ΕΛΛΗΝΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ
ΕΘΝΙΚΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

1934

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΕΛΛΗΝΙΣ"

"HÉLLÉNIS,"

Revue mensuelle du Conseil National des femmes Héliènes

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Συνδρομή έτησία Δραχ. 100	Τιμή έκαστου τεύχους
Έξάμηνος " 60	
Έξωτερικού σελίνια 7	άπλου Δραχ. 10
Έξάμηνος " 4	διπλου " 15

Αί συνδρομαί άρχονται από την 1ην έκάστου μηνός και είναι προπληρωτέαι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

Ένα μικρό βήμα πρὸς τὰ ἔμπροσ, E. P.—'Αντιλήψεις, Εἰρ. Λασκαρίδου.—'Αγαπᾶτε ἀλλήλους, Λουκία.—Αἱ ἀπόστολοι τοῦ ρυθμοῦ.—Σ' ἓνα ἀεροπόρο, ποίημα, Ἰωάννα Μπουκουβάλα.—Τὸ ὄπαλι, διήγημα, Γουστάβος Μάϋρινγκ.—Δυὸ μῆνες στὸ Σόλο, Δώρα Γεωργίου.—'Η ἔκθεσις τῆς κ. Θάλειας Φλωρᾶ-Καραβία, Ἀθηνᾶ Ταρσούλη.—Θεατρικὴ Στήλη, Κατερίνα Κακούρη.—Γυναικεία δρᾶσις στὴν Κύπρο, Σαλαμινία.—Εἰδήσεις.—'Εκδόσεις.—'Ωφελ. Γνώσεις.—Μόδες.—Αἱ ἀϋπνίαι, ἡ Γιάτρος.

SOMMAIRE

Un petit pas en avant, H. R.—Perceptions, Irène Lascarides.—Aimez-vous les Bus les autres, Lucie.—Les apôtres du rythme.—A un aviateur, poème par Jeanne Boucouvala.—L'opal, nouvelle, Gustave Mayringk. Deux mois à Solo, Dora Georgiou.—L'exposition de peinture de Mure Thalia Flora-Caravia, Ath. Tarsouli.—Critique théâtrale, Cath. Cacouri.—Activité féminine à Chypre, Salaminie.—Nouvelles.—Editions.—Correspondance.—Conseils pratiques.—Modes.—Les insomnies.

Ἐπὶ τῆς Συντάξεως ΕΛΕΝΗ ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ ἐπὶ τοῦ ἔξωφύλλου εἰκόνα παριστάνουσα νεαράν χορεύτριαν στὸ Σούνιον, εἶναι ἔργον τοῦ κ. Γαζιάδη καὶ μᾶς παρεχωρήθη εὐγενῶς ἀπὸ τὸν Τουρισμό.

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΕΛΛΗΝΙΔΑ

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΚΛΩΣΤΑΙ

"ΚΙΘΑΡΑΣ"

ΧΑΡΤΟΝΑΚΙΑ, ΜΑΣΟΥΡΑΚΙΑ. ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ΣΤΕΡΕΑΙ, ΛΕΠΤΑΙ. ΕΥΘΗΝΑΙ

ΚΛΩΣΤΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ Α.Β.Σ.Ι. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ
ΕΡΜΟΥ 131
ΤΗΛ. 22-283

Ζητήσατε τὸ πακέτο καφέ ΛΟΥΜΙΔΗ

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ ΕΙΔΗ

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΑ

ΣΤΟ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Ι. ΓΕΩΡΓΑΝΤΗ

ΗΝΩΜΕΝΑ ΒΟΥΣΤΑΣΙΑ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 21-441

ΔΙΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ ΓΑΜΩΝ - ΔΕΞΙΩΣΕΩΝ ΚΤΛ.

ΔΩΡΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΔΙΑ ΓΑΜΟΥΣ Κ' ΕΟΡΤΑΣ

ΜΕΓΑΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΣΠ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Καλαμιώτου 2 — ΑΘΗΝΑΙ — Τηλέφ. 21-496

Μεταξωτά, μάλλινα, βαμβακερά, λινά, κάλτσες,
— ψιλικά, είδη πολυτελείας, παιγνίδια —

Ἀγοράζετε με μέτρο καὶ εἰς τιμὰς χονδρικῆς πωλήσεως

Τὸ μοναδικὸ κατάστημα με τὰ ἐκλεκτότερα
— είδη καὶ τὰς καλλιτέρας τιμὰς —

ΜΕΤΑΞΩΤΑ "ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΟΣ,"

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΜΟΝΙΚΩΝ ΜΕΛΩΝ
ΚΟΜΗΤΕΙΑ
ΟΡΓΑΝΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΑΡΧΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 14 Μαθακωβία
ΗΜΕΡΟΜ. 10-9-81
ΑΡΙΘ. 30254

Ρυθμός

ΟΙΚΟΣ ΕΙΔΩΝ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ

Ο Décorateur του οίκου μας είναι πάντοτε εις την διάθεσίν Σας, όπως υποβοηθήση οίανδήποτε καλλιτεχνικήν διακόσμησιν ή διευθέτησιν του Σπιτιού Σας.

Διαθέτομεν πλουσίαν συλλογήν όλων εν γένει τών ειδών επιπλώσεως, ήτοι: στόφες μεταξωτές, Σιμιλή, Γκομπελέν, βελούδα, Στόρ, τάπητες Εύρωπαϊκούς και Ανατολής, χάρτην ταπετσαρίας τοίχων, Λινόλαια Μουσαμάδες, Φελοτάπητες και κάθε είδος κατάλληλον δι' επιπλώσεις.

«ΡΥΘΜΟΣ»

ΒΟΥΛΗΣ 22 - ΤΗΛ. 21-339

ΑΓΝΟΝ
ΒΟΥΤΥΡΟΝ
ΚΕΡΚΥΡΑΣ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ

Υποστηρίζετε την
έγχώριον βιομηχανίαν
αγοράζουσαι τὸ φρεσκό-
τατο βούτυρό μου κατ'
εὐθείαν ἀπὸ τὴν Κέρ-
κυραν γιὰ τὸ τσάϊ σας
γιὰ τὰ γλυκά σας γιὰ
τὰ φαγητά σας.

ΕΛΕΝΗ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ

ΚΑΝΙΓΓΟΣ 6
Τηλέφ. 23-163

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ΠΑΣΑ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΚΟΜΠΑΚΤ ΜΥΣΤΙΚΟΜ (ROUGE) • Σέ κομψά
κουτάκια με καθρεπτάκι και houpette.

Τὸ πακέτο ΛΟΥΜΙΔΗ ὁ εὐγεστότερος καφές.

Τὸ μεγάλο κακὸ ποὺ μαστίζει τὴ πολιτικὴ μας ζωὴ, εἶνε τὸ κόμμα. Τὰ πάντα ξετάζονται σήμερα καὶ διεκπεραιώνονται ὑπὸ τὸ πρῶμα τοῦ κόμματος. Οἱ ἄνδρες ἐπῆραν πιά αὐτὴ τὴ κατεύθυνσι καὶ δύσκολα θὰ μπορέσουν ν' ἀλλάξουν νοοτροπία. Ἄν ἔμπαιναν ὅμως μερικὲς γυναῖκες στὸ δῆμο, στὴ κοινότητα, στὸ κοινοβούλιο χωρὶς νὰ ἀνήκουν σὲ κανένα κόμμα, ἀλλὰ μόνο μὲ τὴν ἐπιθυμία καὶ τὸ ζῆλο νὰ κάμουν τὸ καλὸ ἐκεῖ ποὺ χροαίζεται, ν' ἀποφασίζουν σὲ κάθε περίστασι. Ὄχι γιὰ τὸ συμφέρον τοῦ κόμματος, ἀλλὰ γιὰ τὸ συμφέρον αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως καὶ τοῦ τόπου, ἴσως θὰ γίνονταν μιὰ ἀπαρχὴ ὑγειεστέρας πολιτικῆς ζωῆς, χωρὶς νὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ καταφύγῃ ὁ τόπος μας στὸ φασισμό ἢ καὶ στὸν κομμουνισμό, τὸν ὁποῖον, ἂν καὶ τελείως ξένο φυτὸ γιὰ τὴ χώρα μας καὶ ἀνάμοστο γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ χαρακτῆρα, ζητοῦν καὶ μερικὲς γυναῖκες ἀκόμη ὁργανώσεις νὰ μεταφυτέψουν στὸν τόπο μας. Ἡμεῖς οἱ Ἑλληνίδες, ἀφωσιωμένες στὴ παράδοσι, ἀποκρούομεν κάθε ἀνελεύθερο πολίτευμα. Εἴμεθα πιστὲς στὴ Δημοκρατία, τὴν ἐννοοῦμε δὲ καὶ τὴ θέλομε σωστῇ καὶ

ἀληθινή, δηλαδή Δημοκρατία, ὅπου ἄνδρες καὶ γυναῖκες θὰ ἔχουν τὰ αὐτὰ βάρη, τὰ αὐτὰ καθήκοντα, ἀλλὰ καὶ τὰ αὐτὰ δικαιώματα.

Ὅσες συμφωνοῦν μαζί μας στὴν ἀντίληψιν αὐτή, τὴν ὁποῖαν ἀντιπροσωπεύει τὸ Ἐθνικὸν Συμβούλιον ποὺ εἶνε συνομοσπονδία ἐβδομήντα ὀκτὼ γυναικείων σωματείων, ἃς σπεύσουν νὰ δώσουν ἐντολὴ στὸ τμήμα ψήφου τοῦ Ε.Σ.Ε. νὰ τίς ἐγγράψῃ στοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους καὶ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ βιβλιαρίου των. Δὲν ἐπιτρέπεται πιά οὔτε ἀμέλεια, οὔτε ἀδιαφορία· πρέπει πρωτίστως ἡμεῖς οἱ ἴδιες νὰ μὴ θεωροῦμεν ἑαυτὲς ὑποδεέστερες, ἐξαρτη-

μένες, οὕτως εἰπεῖν ἀνήλικες, νὰ μὴ νομίζωμεν ὅτι δὲν μπορούμε νὰ φροντίζωμε γιὰ τὸ καλὸ τοῦ σπιτιοῦ, τῆς οἰκογενείας, τῶν παιδιῶν μας, νὰ ὑφιστάμεθα ὅλες τίς συνέπειες τῆς κακοδιοικήσεως καὶ τῆς κομματικῆς διαμάχης, χωρὶς νὰ εἰσακούεται καὶ ἡ δική μας φωνή.

Ἑλληνίδες, σᾶς δίδεται εὐκαιρία νὰ γίνετε καὶ σεῖς πολίτιδες, νὰ βγῆτε ἀπὸ τὴ ταπεινὴ κατὰστασι ποὺ σᾶς ἐξομοιώνει μὲ τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς φρενοβλαβεῖς. Δεῖξτε σύσσωμες ὅτι ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὴν πόλιν, γιὰ τὴν κοινότητα σας, ὥστε ν' ἀποκτῆσετε τάχιστα καὶ τὴν πολιτικὴ ψήφον.

Ε. Ρ.

Ἀντιλήψεις.

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς τελευταίας «Ἑστίας» εἶδα τὴν ἀκόλουθον ἀγγελίαν: «Σπουδαστὴς τοῦ Πανεπιστημίου, τελείως ἄπορος, ζητεῖ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν φιланθρώπων, ὅπως κατορθώσῃ νὰ κάμῃ τὴν ἐγγραφὴν του καὶ ν' ἀγοράσῃ βιβλία πρὸς μελέτην. Γράψατε κλπ.»

Ἡ ἀγγελία αὕτη μὲ κατελύπησε καὶ ἡτοίμαζόμην νὰ σπεύσω πρὸς τὸν νέον αὐτόν, ὅπως σπεύδει καθεὶς νὰ σώσῃ, ἂν μπορῇ, τὸ παιδί ποὺ κινδυνεύει νὰ πνιγῇ, ἥθελα νὰ τοῦ γράψω καὶ νὰ τὸν πείσω νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς ἐπιστημονικὰς φιλοδοξίας του, πρὶν ἐξετελισθῇ τελείως διὰ τῆς φιλανθρωπίας ποὺ ἐπικαλεῖται. Ἐσκέφθην ὅμως ὅτι διὰ νὰ καταφεύγῃ ὁ νέος αὐτὸς εἰς ἓνα τέτοιο διάβημα, δὲν θὰ εὐρίσκεται εἰς ἀρκετὰ ὑψηλὸν ἠθικὸν ἐπίπεδον, ὥστε νὰ ἐννοήσῃ τὰ ἐπιχειρήματά μου καὶ θὰ ἐκινδύνευα νὰ τοῦ φανῶ ἀπλῶς δυσάρεστος.

Ἀρκοῦμαι λοιπὸν νὰ ἐκθέσω διὰ τῆς φιλάτης «Ἑλληνίδος» μερικὰς σκέψεις μου ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος, τὰς ὁποίας φαντάζομαι ὅτι θὰ συμμερίζεται κάθε πρακτικὸς καὶ ὀρθοφρονῶν ἄνθρωπος, καὶ ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν πρὸ πάντων οἱ νέοι, ποὺ περιπλανῶνται εἰς ἄγνωστα μονοπάτια, ἕως ὅτου εὔρουν τὴν μεγάλην λεωφόρον τῆς ζωῆς των.

Ὅποιος θέλει νὰ εὐδοκιμήσῃ εἰς τὸ μελλόντι-

κὸν του στάδιον, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἔχῃ σταθερὰ κεφάλαια διὰ νὰ ὑψωθῇ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ συνείδησιν καὶ νὰ μὴ ὑποχρεωθῇ, εἰς στιγμὴν ἀδιεξόδου, νὰ πωληθῇ ὁλόκληρος εἰς τὴν πρώτην τυχοῦσαν προῖκα, ἢ νὰ καταφύγῃ εἰς πράξεις ἀναξιοπρεπεῖς. Ὁ νέος ὅμως ποὺ διαπρέπει ὡς μεγαλοφυΐα κατὰ τὰς Γυμνασιακὰς σπουδὰς του, δὲν θὰ εἶναι κρῖμα νὰ μὴ διακριθῇ ὡς ἐπιστήμων, μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ στερεῖται χρημάτων; Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν δὲν εἶναι ἀπλῶς φυσικόν, ἀλλὰ καὶ ἐπιβεβλημένον εἰς τοὺς οἰκείους του καὶ εἰς τοὺς καθηγητάς του νὰ συντελέσουν εἰς τὸ νὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν κάποιαν ὑποτροφίαν καὶ ὅπως δήποτε νὰ βοηθήσουν, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι, ἡ ἱκανότης καὶ ἡ φιλοτιμία τοῦ εὐεργετουμένου θ' ἀνταποδώσουν πολλαπλῶς εἰς τὴν κοινωνίαν τὰ κεφάλαια ποὺ τοῦ παρέχονται καὶ δὲν θὰ τὰ ἐκμεταλλευθῇ, ὡς μέσον κερδοσκοπίας. Ὑπάρχουν ὅμως πολλοὶ νέοι ποὺ ἀνήκουν εἰς μίαν τάξιν ἀπόρων σπουδαστῶν, οἱ ὅποιοι συγκρίνοντες τὰς γνώσεις των μὲ τὰς τοῦ ταπεινοῦ περιβάλλοντός των, ὑπερτιμοῦν τὴν ἀξίαν των καὶ θέτουν εἰς τὰς ἀπλᾶς κλίσεις των μίαν ἀνύπαρκτον σπουδαιότητα. Ἀλλοίμονον! Χρειάζεται κρίσις καὶ πείρα διὰ νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς, ὅτι δὲν εἶναι τὰ πολλὰ γράμματα ποὺ δίδουν τὴν εὐτυ-

χίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἡ συναίσθησις ὅτι, ὑγιὲς καὶ ἀνεξάρτητος, ἱκανὸς καὶ θαρραλέος, εἶναι εἰς θέσιν νὰ φαίνεται πάντοτε χρήσιμος καὶ ἀγαπητὸς εἰς τοὺς ὁμοίους του.

Ἀλλὰ πῶς νὰ εἶναι ὑγιὲς ὁ ἔρρηβος ἐκεῖνος, ποὺ βυθισμένος εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς σπουδὰς του, ὑφίσταται, λόγῳ τῆς πενίας του, στερήσεις τροφῆς, καθαριότητος, καθαροῦ ἀέρος, ἀσκήσεως κλπ.;

Ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι ἔχει ἰσχυρὰν κρᾶσιν, ὥστε νὰ ὑπερνικήσῃ τὰ μύρια τραγικὰ ἐπακόλουθα τῆς φτώχειας, καὶ ὅτι πράγματι παίρνει τὸ χαρτί, ποὺ τὸν ἀναδεικνύει ἐπιστήμονα, πολὺ φοβοῦμαι, ὅτι μ' ὅλα ταῦτα θλιβερὸν ἀντίκτυπον νὰ αἰσθανθῶν, ἴσως καὶ πολὺ ἀργότερα, ὅλοι οἱ πλησίον του.

Ὁ ἐπιστήμων αὐτὸς δὲν θ' ἀπολαύσῃ ποτὲ τὴν γαλήνην μιᾶς εὐτυχισμένης ζωῆς, ἀλλὰ θὰ γίνῃ σκυθρωπός, γκρινιάρης, νευρικός, τύραννος τῶν ἰδικῶν του, καὶ ὅλα τὰ πλούτη, ποὺ δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀπίθανον νὰ συσσωρεύσῃ εἰς κάποιον ἀπώτερον μέλλον, δὲν θὰ ἐμποδίσουν τὰ παιδιὰ του νὰ εἶναι κουρασμένα, καχεκτικά καὶ φιλάσθENA.

Δυστυχῶς δὲν κατώρθωσεν ἀκόμη ἡ Γεωργία καὶ ἡ Κτηνοτροφία νὰ ἐκτιμηθῶν ἀπὸ τὰς λαϊκὰς μας τάξεις καὶ νὰ τύχουν τῆς προσοχῆς των, μόλις μορφωθῶν. Καὶ ἐξακολουθεῖ ἡ φιλοδοξία τοῦ κάθε χωρικοῦ, ποὺ μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου του, ἀλλὰ καὶ μὲ τόσο καλὴ καρδιά, ἐξησφάλισε τὸ ψωμί τῆς οἰκογενείας του, νὰ ἰδῇ τὸν υἱὸν του ἐπιστήμονα. Λίγα λεπτά θὰ τοῦ ἐξοικονομήσῃ ἀπὸ τὰ ὑστερήματά του. Μὰ ἔχει ὁ νέος τὰ προσόντα; δὲν τὰ ἔχει; αὐτὸ διὰ τὸν χωρικὸν εἶναι ζήτημα χωρὶς σημασίαν.

Ἡ περίπτωσις τοῦ πτωχοῦ σπουδαστοῦ μας, μοῦ ἐνεθύμησε κάποιον σερβιτόρον. Μάλιστα, κάποιον ὑπάλληλον ξενοδοχείου, μὲ τὸ ἄμεμπτον φράκον του, τὰ λευκά του χειρόκτια καὶ τὴν ἄσπρη πετσέτα, ποὺ μᾶς ὑπηρετοῦσεν εἰς τὸ ἐστιατόριον τοῦ ξενοδοχείου μιᾶς μικρᾶς Αὐστριακῆς λουτροπόλεως. Εἶχεν ὄψιν ἀριστοκρατικὴν, ὅπως οἱ περισσσότεροι ἄλλως τε ξανθοὶ τύποι τῶν ξένων, ἡ δὲ εὐγένειά του θὰ μᾶς ἐξέπληττε περισσότερον ἀκόμη, ἂν οἱ καλοὶ τρόποι δὲν εἶναι σύνηθες προσὸν ὅλων τῶν πολιτισμένων Εὐρωπαίων.

Ἦτο εἰς ὅλους συμπαθής, διεκρίνετο δὲ εἰς

τὴν ὑπηρεσίαν του διὰ τὴν ἐπιτηδειότητα καὶ ταχύτητα μὲ τὴν ὁποῖαν ἄλλαζε πλῆθος πιάτων, διὰ τὴν ἀκρίβειαν μὲ τὴν ὁποῖαν διέβιβαζε τὰς παραγγελίας καὶ τέλος, διὰ τὰ μύρια ὅσα χαρίσματα, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα εἰς ἓνα καλὸν σερβιτόρον. Ἐπλησίαζεν ὁ καιρὸς ποὺ θὰ ἐφεύγαμεν καὶ μίαν ἡμέραν ποὺ εἶχεν ἐλαττωθῇ ἡ πολλὴ ἐργασία, ὁ καλὸς μας σερβιτόρος, ὡς νὰ μὴ ἦτο δυνατόν ν' ἀντιστῇ εἰς τὸν πειρασμόν, ἐνῶ μᾶς ἐσέρβιρε τὸν καφὲ εἰς τὴν ἀνθοστόλιστον τεράτσαν, ἀπήγγειλεν ἑλληνιστὶ μὲ ἀσθημα καὶ μὲ τὴν ἰδιάζουσαν Ἑρασμιακὴν προφορὰν τῶν ξένων, τοὺς στοίχους τοῦ Χοροῦ εἰς τὴν Ἀντιγόνην τοῦ Σοφοκλέους:

«Ἐρως ἀνίκατε μάχαν,

Ἐρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,

ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις
φουῖας δ' ὑπερπόντιος ἐν τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς».

Ἐμείναμεν ἐμβρόντητοι, διότι, ἂν καὶ ὡς γνωστόν, ἀγράμματοι σχεδὸν δὲν ὑπάρχουν εἰς τὴν Αὐστρίαν, δὲν ἐφανταζόμεθα ὅμως νὰ ἀκούσωμεν ποτὲ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ ἀπὸ ἓνα ἀπλοῦν σερβιτόρον.

Καὶ ἐκεῖνος μὲν ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν εὐχάριστον ἐκπληξίν μας, ἀπεσύρθη μετριοφρόνως, ὁ ξενοδόχος ὅμως μᾶς ἐνεπιστεύθη, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ἦτο υἱὸς ἀνωτέρου δημοσίου ὑπαλλήλου φονευθέντος εἰς τὸν πόλεμον, ὁ ὁποῖος, διετῆς ἤδη τῆς φιλογιᾶς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βιέννης, ἤρχετο κατ' ἔτος, κατὰ τὰς διακοπὰς, ὡς ἀπλοῦς σερβιτόρος, διὰ νὰ ἐξοικονομῇ τὰ διδκτρά του Παιδομαγίστρου περὶ τῶν ἐμπαίοντων ὅτι ἀνωτέρας ἠθικῆς μορφώσεως ἄνθρωποι κατανοοῦν τὸ ῥητὸν τοῦ Ἡπύδου

«Ἐργον δ' οὐδὲν δειδός,

ἀργὴ δὲ τ' ὄνειδος».

συνήνητσα εἰς ἓν ξενοδοχεῖον τῆς Ἀμπάτζιας, τὸν ὁδηγὸν τοῦ λεωφορείου τοῦ ξενοδοχείου ὅστις ἦτο ἄλλοτε συνταγματάρχης τῆς Αὐτοκρατορικῆς Φρουρᾶς τῆς Βιέννης. Ἐπίσης ἀνεκάλυψα ὅτι ὁ διδάσκαλος τῆς κολυμβητικῆς, εἰς μίαν Γερμανικὴν λίμνην ἦτο υἱὸς μεγάλης ἀλλ' ἀπόρου οἰκογενείας, ποὺ ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του νὰ ἐργάζεται τοὺς θερινοὺς μῆνας διὰ νὰ ἔχει τὰ μέσα νὰ ἐξακολουθῇ τὸν χειμῶνα τὰς σπουδὰς του.

"Αν ἀπεφάσιζε νὰ κατέλθῃ εἰς τοιαύτας φαινομενικῶς ταπεινωτικὰς ἐργασίας κανεῖς ἐκ τῶν ἰδικῶν μας, ἀφίνω ὅτι ἀμφιβέλλω ἂν θὰ τὰς ἐκτελοῦσε μὲ πραγματικὸν ζῆλον καὶ μὲ τὴν ἱκανότητα, ἀλλὰ καὶ θὰ μᾶς ἀπαριθμοῦσε συνεχῶς τὰς περγαμγὰς του, εἰς τρόπον ὥστε νὰ τοῦ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι, διότι κατεδέχετο νὰ μᾶς ὑπηρετῇ. Τὸ κακὸν εἶναι ὅτι δὲν ἐννοοῦν πολλοὶ ἀκόμη, ὅτι ὁ ἄνθρωπος κἀμνε τὴν θέσιν καὶ ὄχι ἡ θέσις τὸν ἄνθρωπον. Δὲν ἐννοοῦν οἱ φαντασμένοι, ὅτι ὁ οἶκος ὑποβιβάζει τὸν ἄνθρωπον, ὅτι δὲν θὰ ἐκτιμῆσθαι κανεῖς τὸν ὀκνηρὸν καὶ ψευτοὑπερήφανον, ποὺ καθίσταται βάρος τῆς κοινωνίας, ἐὰν ἀρκῆται νὰ διασαλπίζει παρελθόντα μεγαλεῖα τῆς οἰκογενείας του. Ἄλλως τε μᾶς ἔδωσαν πλεῖστα ὅσα δείγματα θάρρους καὶ δραστηριότητος αἱ ἀνώτεροι οἰκογένειαι τῶν προσφύγων τῆς Ρωσσίας. Ἐχομεν ὅμως καὶ ἡμεῖς μετὰ τῶν προσφύγων τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς ἀρκετὰ παραδείγματα εὐτυχῶς δράσεως καὶ ἡθικῆς ἀνωτερότητος.

Εἶναι καιρὸς λοιπὸν ὁ λαὸς μας ν' ἀναπτυχθῇ ἀληθινὰ ὄχι μὲ ξηρὰ γράμματα, ἀλλὰ μὲ μόρφωσιν ὑψηλόφρονος χαρακτῆρος, ὥστε νὰ ἔχῃ τὸ γνῶθι σαυτὸν καὶ νὰ ἐννοῇ, ἂν πράγματι πρόκειται νὰ διαπρέψῃ μὲ τὴν ἐξακολούθησιν θεωρητικῶν σπουδῶν καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἀξιοπρεπῶς

τὴν ὕλικήν ἀνεξαρτησίαν σου, ἢ ἂν δὲν θὰ τοῦ εἶναι πολὺ ὠφελιμώτερον, ὥς ἀπόφοιτος Μέσης Ἐκπαιδεύσεως νὰ διακριθῇ ὡς ναυτικός, βιομήχανος, τεχνίτης, ἢ ὡς ὑπάλληλος, παρὰ ὡς μέτριος ἐπιστήμων. Δυστυχῶς, ὅπως βλέπομεν, ὁ «Ἑλλήν σπουδαστής» ποὺ μᾶς ἐνέπνευσε τὰς ἀνωτέρω σκέψεις, δὲν ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀναξιοπρέπειαν τῆς ἀγγελίας του, ἴσως, διότι εἶναι ἀπόγονος γενεᾶς κουρασμένης ἀπὸ τὰς στερήσεις καὶ τὰς ἀνθυγιεινὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας ἔζησεν, ὅπως ὅλοι σχεδὸν οἱ παλαιότεροι, καὶ πάσχει ἀπὸ ἀδράνειας καὶ ἑλλειψιν ἀποφασιστικότητος.

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ προκαλέσῃ πραγματικὴν μελαγχολίαν ἡ ἀγγελία τοῦ μορφωμένου αὐτοῦ νέου, ποὺ ζητεῖ τὴν ἐλεημοσύνην τῶν φιλανθρώπων! Ποιὸς ξεύρει πόσας θυσίας θὰ ὑπέφερον δι' αὐτὸν ὁ πατέρας του καὶ τὰ ἀδελφία του, ποιὸς ξεύρει πόσα δάκρυα θὰ ἐστοίχισεν ἤδη ὁ ἐγωῖσμός του ἰδιαίτερος εἰς τὴν μαννοῦλα του. Μὰ δὲν εἶναι ἀπίθανον δι' αὐτὸν νὰ ὑποφέρῃ κάποτε καὶ ἡ πατρὶς του, ἂν συνειθισμένος νὰ τὰ εὕρισκῃ ὅλα ἑτοιμα, θεωρήσῃ εὐκολώτερον, παρὰ νὰ κοπιᾷ ἀξιοπρεπῶς καὶ μὲ φιλοτιμίαν διὰ νὰ κερδίῃ τὴν ζωὴν του, νὰ γράφῃ θεωρίας διὰ τὸ πῶς τ' ἀγαθὰ τοῦ γείτονος νὰ γίνουν ἰδικὰ του.

Ὁκτώβριος 1931

ΕΙΡΗΝΗ ΛΑΣΚΑΡΙΔΟΥ

'Αγαπᾶτε ἀλλήλους.

Μιά ὥραία καὶ ποιητικὴ χριστιανικὴ παράδοσι μᾶς λέει πῶς οἱ τρεῖς μάγοι ποὺ τοὺς εὐνόησεν ἡ τύχη ν' ἀκολουθήσουν τὸ λαμπερὸ ἀστέρι καὶ νὰ ἰδοῦν στὴ φάτιν τῆς Βηθλεὲμ τὸ Θεῖον Βρέφος, ἐπέστρεψαν στὰ ἴδια τοὺς βουβοὶ καὶ ταραγμένοι. Δὲ θέλησαν πιά ν' ἀνοίξουν τὸ στόμα τους, οὔτε νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τοὺς ἀνθρώπους, μήτε ἐνδιαφέρθηκαν πιά γιὰ τὰ τῆς γῆς. Ἀφιέρωσαν τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς των εἰς τὸ νὰ αναπολοῦν τὸ περίλαμπρο ὄραμα, τὸ θαῦμα τὸ ἀθάνατο ποὺ εἶδαν τὰ μάτια τους.

Γιατὶ ὁ Θεὸς ποὺ εἶχε γεννηθῇ στὴ Βη-

θλεὲμ δὲν ἦταν μόνον ὁ Θεὸς τῆς συγχώριας καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας. Ἦταν ἓνας Θεὸς ποὺ ἦλθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ θεσπίσῃ μιὰ καινούρια ἀγάπη, ἦλθε γιὰ νὰ μεταβάλλῃ τὸ κτηνώδες πάθος ποὺ ἔνωσε τὰ δύο φύλα σ' ἓνα ὑψηλὸ καὶ εὐγενικὸ αἶσθημα. Τὴν ἀγάπην τὴν μετέτρεψε σὲ δεσμὸ ἀλληλεγγύης, καὶ ἀνυψώνοντας τὴ γυναῖκα, ποὺ στοὺς παλινοὺς ἐκείνους χρόνους ἦταν σκλάβη, τὴν ἔκαμε βασίλισσα τῶν Οὐρανῶν, ἀλλὰ καὶ βασίλισσα τῶν καρδιῶν. Χάρις στὸν Ναζωραῖο, χάρις στὴ γλυκεῖα Παρθένη, χάρις στὴ ποιητικὴ παράδοσι τῶν Χριστουγέννων, ἡ θέσις τῆς γυναίκας ἀνυψώθηκε

στὴ κοινωνία, προσέλαβε μιὰν αἴγλη ποὺ πρὶν δὲν εἶχε.

Ἡ ἀγάπη, ποὺ ἐπλάτυνεν ἔτσι, ἔγινε μυστήριον-θησκευτικόν, ἔγινεν ἀκτινοβολία τῆς μεγαλόχαρης. Ὁ Ἰησοῦς συγχωρεῖ τὴ Μαγδαληνὴ γιατί ἀγάπησε πολὺ...

Ἀγάπη!

Αὕτῃ εἶνε τὸ καταπληκτικὸ νέο ποὺ ἔφερεν ὁ χριστιανισμός, αὐτὸς εἶνε ὁ ζωντανὸς καὶ καρποφόρος σπόρος ποὺ ἔρριξεν ὁ Ἰησοῦς μὲ τὴ διδασκαλίαν τοῦ, καὶ ποὺ βλάστησε ἑκατονταπλάσια. Χάρις σ' αὐτή, χάρις στὸ «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ ξαπλώθηκε καὶ μπόρεσε νὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμον.

Ἀπὸ τὸν μεσαίωνα καὶ ὕστερα ἡ γυναῖκα θεωρεῖται πιά ὡς ἐκλεχτὸ καὶ σεβαστό. Δὲν εἶνε πλέον κλεισμένη στὸ γυναικονίτη, δὲν ὑπάρχει μόνον γιὰ νὰ φέρῃ παιδιὰ στὸν κόσμον. Ἡ ποίησις, οἱ ἡρωϊσμοί, τὰ μεγαλουργήματα, ὅλα ὅσα κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους χρησίμευαν γιὰ νὰ δοξάζουν τὸ στρατό, γιὰ ν' ἀνυψώνουν τὸ ἄστυ, ὅλα τὰ ἐναποθέτουν σήμερον στὰ πόδια τῆς γυναίκας ποὺ ἔνα μειδιάμᾳ της θεωρεῖται ἡ μεγαλειτέρα ἀμοιβή.

Ὁ ἀγάπη! Τὸ βυσίλειό σου, οἱ κατακτήσεις σου δὲν ἔχουν ὄρια! Σφύγγεις στὴν ἀγκαλιά σου ὁλόκληρη τὴν ὑφήλιο. Δὲν εἶνε μόνον πῶς ζοῦμε μέσα σὲ ἀγάπην, καὶ πῶς ὑπάρχομεν χάρι σ' αὐτή. Μὰ σὰν ἀγαποῦμεν, μπαίνομε μέσα στὸ ἀπόλυτο, καὶ ξαναβρίσκομε τὸ μοναδικὸ κλειδί μὲ τὸ ὁποῖο μποροῦμε νὰ ἐπικοινωνήσωμε μὲ τοὺς ὁμοίους μας, νὰ μποῦμε μέσα στὴν καρδιά τους. Καὶ ἡ ἀγάπη εἶνε ἀκόμα ἐκείνη ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀτενίσῃ τὰ μεγάλα ἔργα καὶ ποὺ τοῦ δίδει τὴ δύναμιν νὰ τὰ πραγματοποιήσῃ.

Ἡ ἐπιστήμη στὴ σημερινή μας ἐποχὴ, ἡ ψυχολογία, ἡ ψυχοανάλυσις ὅλο καὶ προσπαθοῦν ν' ἀποδείξουν πῶς κάθε ἐνέργεια ὠθεῖται καὶ καθοδηγεῖται ἀπὸ τὴν Ἀγάπην.

Ὁλόκληρο βιβλίον μποροῦσε κανεῖς νὰ γράφῃ γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴ διακλάδωσιν καὶ ἑκτασί τοῦ ὑπερτάτου αὐτοῦ αἰσθήματος, πῶς εἰσδύει στὸ πνεῦμα καὶ γονιμοποιεῖ τις ἱκανότητές του. Ξερόμε πῶς χωρὶς τὴν ἀγάπην δὲν θὰ ὑπῆρχε καλλιτεχνία, οὔτε φιλολογία, οὔτε ἐπιστήμη καὶ ἔφευ-

ρέσεις, οὔτε κανενὸς εἶδους ἔξαρχοι. Ἡ παιδεία, τὰ ποιητικὰ ἔργα, οἱ εἰκόνες, τ' ἀγάλματα τὰ μουσικὰ ἀριστουργήματα, οἱ νίκες, οἱ θυσίαι, καὶ ἰδίως ἡ ἀρμονία καὶ ἡ εὐδαιμονία στὸν κόσμο ὅλα εἶνε δημιουργήματά της.

Ὡς πηγὴ ὅλων τῶν ἄλλων προεξέχει ἡ θεία ἀγάπη καὶ τὴν ἀκολουθεῖ ἡ μητρικὴ ποὺ ἐγγίζει καὶ αὕτῃ τὸ τέλειο. Καὶ νὰ, τὸ πρῶτο ξύπνημα, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ φῶς ποὺ ἀνοίγει γιὰ τις ἐμορφιὰς τοῦ κόσμου τὰ θαμπωμένα μάτια τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, ποὺ εἶνε προφυλαγμένο ἀπὸ κάθε κακὸ στὴ ζεστασιά τῆς φωλιᾶς. Κ' ἔρχεται μὲ τὴ σειρά ἡ ἀγάπη γιὰ τὸ σπῖτι, ποὺ εἶνε ὁ φάρος τῆς εἰρήνης, ὁ λιμένας ὅπου θὰ βροῦν ἀνακούφισιν ὅλες μας οἱ φροντίδες, καὶ καταφύγιον ὅλες μας οἱ θλίψεις.

Ἡ πατρικὴ ἀγάπη, δύναμις γλυκεῖα, κύμα τρυφερότητος στοῦ ἀνδρὸς τὴν καρδιά. Καὶ ἡ καρδιά ποὺ ἀγαπᾷ, μεγαλώνει μὲ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον, ποὺ εἶναι ἡ ἀδελφοποίησις τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν δικαιοσύνην ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἰσορροπία τοῦ κόσμου, ἡ ἀγάπη γιὰ κάθε τι τὸ ὠραῖο, ποὺ εἶναι μιὰ ἔξαρχος τῆς ψυχῆς ποὺ τείνει πρὸς τὸ τέλειο, καὶ μιὰ ἀποκάλυψη γιὰ τις ἀπολαύσεις τῆς τέχνης.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ μυστήρια τῆς ζωῆς ἡ αἰώνια αὕτῃ περιέργεια γιὰ τὸ ἄγνωστο ἐπάνω στὸ ὁποῖο σκύβομεν αἰωνίως, ὅπως ἡ Ψυχὴ ἔσκυβε πάντῃ στὸν ἄγνωστο ἔραστή.

Καὶ ἡ ἀγάπη γίνεται θεῖος σπινθήρας ποὺ δίδει ζωὴν στὰ χρώματα καὶ στ' ἀνάγλυφα, ἀρμονίες στὰ μουσικὰ ἀριστουργήματα καὶ ἔξαρχος στὰ ποιητικὰ ἔργα. Οὔτε μποροῦν οἱ δημιουργοὶ νὰ βροῦν καλῆτερη πηγὴ ἐμπνεύσεως ἀπὸ τὸ πάντοτε ἐπικαιρὸ κήρυγμα τῆς Ἀγάπης, στὸ ὁποῖο ἐπανέρχεται ἡ ἀνθρωπότης ὕστερα ἀπὸ κάθε μεγάλῃ συμφορᾷ. Ἡ ζωὴ ἀξίζει νὰ τὴν ζοῦμε χάρις στὴν ἀγάπην, ἀφοῦ αὕτῃ μᾶς κερνᾷ τὸ μεθυσιτικὸ κρασί τῆς εὐτυχίας, τὸ ἀθάνατο φίλτρο ποὺ μᾶς κάνει νὰ βλέπομε τὸν κόσμον ὄχι ὡς φευγαλέα ὁράματα τῶν ὀνείρων μας, ἀλλὰ ὡς πραγματικὴ πηγὴ γιὰ κάθε μας εὐτυχία καὶ χαρὰ.

ΛΟΥΚΙΑ

«Ἀγάπα γιὰ νὰ ζήσης. Ζῆσε γιὰ ν' ἀγαπᾷς».

Δ. Σολωμός

Αἱ ἀπόστολοι τοῦ ρυθμοῦ

Τὸν περασμένον μῆνα, αἱ Ἀθῆναι καὶ πολλοὶ ἀρχαιολογικοὶ μας τόποι ἐφιλοξένησαν ὁκτὼ καθηγητρίδας καὶ μαθητρίδας τῆς Ἀμερικανικῆς Σχολῆς Νόυς, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς κυρίας Βαλεριαν Λάντ. Αἱ νεαραὶ αὐταὶ καὶ ἀληθῶς χαριτωμένα ἀμερικανίδες ἀνέκουν εἰς τὴν περίφημον σχολὴν Νόυς, ἣ ὁποία, ἰδρυθεῖσα πρὸ εἰκοσαετίας, διέδωσε τὴν ἰδέαν τῆς ὁρχηστικῆς ἐξευγενίσεως τοῦ καθ' ἡμέραν βίου. Διότι δὲν εἶναι οὔτε σχολὴ χοροῦ, ἢ ἀρχαίων χωρῶν, οὔτε σχολὴ ὀυθμικῆς γυμναστικῆς, εὔτε τίποτε ἀπὸ αὐτὰ ποῦ ἔκτοτε ἐλληθύνθησαν, τὸ καθένα μὲ τὴν ἀποστολήν του. Εἶναι κάτι ἐνδιάμεσον τὸ ὁποῖον ἀποβλέπει εἰς τὴν εὐγενῆ κίνησιν, τὴν μόνην ἱκανὴν ν' ἀποτυπώσῃ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς, καὶ νὰ τὴν μορφώσῃ ἀκόμη, ἂν τυχὸν δὲν ὑπάρχει.

Ἡ εἰκὼν μας τοῦ ἐξωφύλλου ἐμφανίζει μίαν ἀπὸ τὰς νεαρὰς αὐτὰς ἀμερικανίδας ἀποστόλους τοῦ ὀυθμοῦ, εἰς τὸ Σούνιον, κατὰ τινὰ ἐκδρομὴν τὴν ὁποίαν ὠργάνωσεν ὁ Αὐτόνομος Ὁργανισμὸς Τουρισμοῦ καὶ παρέσχε τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὰς εὐγενεῖς ξένας νὰ ἐκτελέσουν διάφορα ὀυθμικὰ ὁρχήματα ἔμπρὸς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σουνίου, εἰς δὲ τὸν οἶκον Δάγ-φίλμ νὰ κινηματογραφήσῃ τὴν τόσον ἐπιτυχή αὐτὴν ὁρχηστικὴν ἐορτήν. Τὸ θέαμα ὑπῆρξε μοναδικὸν διὰ τοὺς ἰδόντας, διότι πράγματι, ἐμπνευσμένοι ὅπως ἦσαν αἱ ἀμερικανίδες νεάνιδες, ἔδωσαν ὅλην τὴν τέχνην των καὶ ὅλην τὴν διαφανῆ ψυχὴν των εἰς τὴν γραφικὴν αὐτὴν γωνίαν τῆς ἑλληνικῆς γῆς, πού τόσον ἐξαίσιον ἐνώνεται μὲ τὸν Σαρωνικόν.

Ὑστερα ἀπὸ τὸ Σούνιον αἱ ἀμερικανίδες ἐπεσκέφθησαν τὴν Νάξον, διὰ νὰ φιλιάρουν τὴν περιπέτειαν τῆς Ἀριάδνης, τὴν Ὀλυμπίαν καὶ πολλὰ ἄλλα μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα ἀνεξήτησαν νέας συγκινήσεις καὶ ἰδίως νὰ ἐνωτισθοῦν μὲ τὸν ἐπιτόπιον ὀυθμόν, διὰ νὰ κανονίσουν ἀνάλογα καὶ τὰς κινήσεις των εἰς τοὺς συμβολικοὺς των χορούς.

Τελευταίως, τὸ καλοκαίρι εἰς τὸ Κόμπαντ τῆς ἀμερικανικῆς πολιτείας Κονεκτικούτ, εἶχαν συναντηθῇ μὲ τὴν μεγάλην καὶ ἀληθῶς θεό-

πνευστον Εὐάν Σικελιανοῦ, τὴν γυναῖκα εἰς τὴν ὁποίαν μίαν ἡμέραν ἡ Ἑλλάς, πολὺ ἀργὰ—ἀλλοίμονον—θὰ ἀναγνωρίσῃ πόσα θὰ τῆς ὀφείλει, καὶ ἔδωσαν πρὸς τιμὴν τῆς ἑνα θαυμάσιον ὀυθμικὸν καὶ ὁρχηστικὸν ποίημα, σχετιζόμενον μὲ τὴν Δήμητρα καὶ τὴν Κόρην. Εἰς αὐτὴν δὲ πολλὰ ὑποδείξεις ὀφείλονται, καὶ ἡ νέα κατεϋθύνει τὴν ὁποίαν λαμβάνει ἡ Σχολὴ Νόυς, ἥτις τώρα ἀσχολεῖται εἰδικώτερον, παρὰ εἰς κάθε ἄλλην ἐποχὴν, μὲ τὴν προσπάθειαν τῆς διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ ὀυθμοῦ ἐξευγενίσεως τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Δὲν εἶναι ἀπίθανον, ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλα πολλὰ μέλη τῆς ἰδίας Σχολῆς καὶ τῶν παραρτημάτων τῆς, διότι πολλοὶ εἶναι αἱ ἀμερικανίδες ποῦ θέλουν νὰ ζήσουν μίαν καλλιτέραν καὶ ὀλιγώτερον ἐμπορικὴν ζωὴν, ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ περνοῦν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, καί, ὅπως ἔλεγεν ἡ κυρία Βαλεριαν Λάντ, διότι:

— «Μόνον εἰς τὴν διαφάνειαν τοῦ Ἀττικοῦ οὐρανοῦ μποροῦν νὰ εὐρεθοῦν αἱ γραμμαὶ καὶ αἱ φρικιάσεις ποῦ δημιουργοῦν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ζητοῦμεν».

Σ' ἓνα ἀεροπόρο.

Πιλότε! Μία θέση γιὰ μένα,
κι' ἀμέσως φτερό.
Τὴ νίκη στὰ μάτια σου βλέπω,
κι' ἡ δύναμη βγάξει φωτιά
στὸ μπροῦντινιο, ἀντρίκειο σου χέρι,
τὰ χεῖλη σου ὥστόσο γελοῦν...
Κι' ἐκεῖ εἶναι τοῦ Χάρου ὁ κουρσάρος,
γιὰ σένα, κι' ὁ ἥλιος κι' ἡ πόρτα
καθὼς τὰ φτερά σου χτυποῦν,
στῆς ζωῆς τὸ ρυθμὸ τραγουδοῦν.
Πιλότε, μὴ θέθῃ γιὰ μένα!
Μ' ἄλλοιμονο, ἐγὼ
δὲν ἔρχομαι μῆτε νὰ νοιώσω
τὴ νίκη, καὶ μῆτε νὰ ἰδῶ
τ' ἀγέρι στὰ μαῦρα μαλλιά σου
κρυφὰ νὰ το γάγῃ ἡδονή.
Νὰ βρῶ στὰ γαλάζια τὰ βύθη
γυρεύω ἐγὼ κάτι—κι' ἐσύ,
ποτέ μὴ ρωτήσης τί νᾶναι,
μόν' τράβα μακρὰ ἀπὸ τὴ γῆ.
Πιλότε, μὴ θέθῃ γιὰ μένα,
κι' ἀμέσως φτερά!
Καὶ τότε πού ἡ γῆ θὰ μικραίνει,
καὶ χάνεται, σβύνει — ὦ χαρά!
Καὶ τότε πού ἡ γῆ θὰ νὰ γίνῃ
μακρὰ, μὴ κοκκίδα, ἓνα δάκρυ,
— ποῖός ξέρεῖ — κι' ἐγὼ,
μπορεῖ σὶν ματιῶν σου τὴ νίκη,
μπορεῖ στοῦ φιλοῦ τὸ χαμό
νὰ βρῶ τὸν κρυφὸ λυτρωμό.

ΙΩΑΝΝΑ Γ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΓΟΥΣΤΑΒΟΥ ΜΑΥΡΙΚ

ΤΟ ΟΠΙΑΙ

Ὁ Γουστάβος Μάυρικ εἶναι ἀπὸ τοὺς συγχρόνους λογοτέχνες τῶν ὁποίων τὸ ἔργο συζητήθηκε καὶ ἀμφισβητήθηκε ὅσο κανεὶς ἄλλου. Γεννήθηκε στὴ Βιέννη τὸ 1868 καὶ ἔκαμε τὶς σπουδὰς του στὴ Πράγα ὅπου ἐνεπνεύσθη τὸ καλὴτερό του μυθιστόρημα, τὸ Γκόλεμ, πού ὡς τὰ 1930 εἶχε 300 ἐκδόσεις. Ὁ Μάυρικ δείχνει στὰ ἔργα του μὴ περιεργὴ καβαλιστικὴ διάθεση, πιστεύει τὴν ὑπαρξὶ δυνάμεων ἀποκρύφων πού ἡ ἀνθρώπινη διάνοια δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἐξηγήσῃ καὶ τὰ περιφρονεῖ.

Τὸ κατωτέρω διήγημα τοῦ Γουστάβου Μάυρικ εἶναι ἀπὸ τὰ πρὶν χαρακτηριστικὰ τῆς ἰδιόρρυθμης τέχνης του.

Τὸ ὁπάλι πού φοροῦσεν ἡ Μίς Χέντ στὸ χέρι της, ὅλοι τὸ θαυμάζανε.

«Τὸ κληρονόμησα ἀπὸ τὸν πατέρα μου, πού ὑπηρετοῦσε πολλὰ χρόνια στὶς Ἰνδίες» τὸ εἶπε ἄλλοτε ἓνας Βραχμάνος, εἶπε, καὶ χάρθηκε μὲ τὸ δάχτυλό της τὴ λαμπερὴ πέτρα. «Μόνον σὲ πολύτιμους λίθους τῶν Ἰνδιῶν μπορεῖ νὰ βρῇ κανεὶς τέτοια λάμψη». Εἶναι ἡ κατεργασία τους, ἡ ὁ τρόπος πῶς ἀπορροφῶν τὸ φῶς, δὲν ξέρω, μὰ κάποτε μοῦ φαίνεται πῶς ἡ λάμψη τοῦ ἔχει κατὰ τὸ ἀνέσυχον, σὰν νὰ κινεῖται, σὰν μάτι ζωντανό».

«Σὰν μάτι ζωντανό», ἐπανελάβε σκεπτικὰ ἓνας ἀπὸ τὴ συντροφιά, ὁ Χάργκραφ Γέννιγγς.

«Τὸ βρίσκετε περίεργον, κύριε Γέννιγγς;»

Ῥωμῆσαν γιὰ συναυλίες, γιὰ θέατρα, γιὰ κοσμικὲς συγκεντρώσεις—γιὰ ἓνα σωρὸ πράγματα, μὰ ἡ κουβέντα ὅλο καὶ ξαναγύριζε στὰ Ἰνδικὰ ὁπάλια. «Θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς διηγηθῶ κατὰ τὴν γῆνι τῶν πέτρων, τῆς δὴθεν πέτρες», εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Γέννιγγς. Μὰ φοβοῦμαι πῶς ἡ Μίς Χέντ θὰ χάσῃ γιὰ πάντα τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐχαρίστησιν πού τῆς δίνει τὸ δαχτυλίδι της. Ἐάν περιμένετε λιγάκι θὰ πάω νὰ φέρω ἓνα χειρόγραφο πού ἔχω μέσα στὰ χαρτιά μου.

Ἡ συντροφιά ἔδειξε μεγάλη περιέργεια.

Ἐκεῖνο πού θὰ σᾶς διαβάσω εἶναι μέρος ἀπὸ τὶς ταξιδιωτικὲς σημειώσεις τοῦ ἀδελφοῦ μου. Εἴχαμεν ἀποφασίσει νὰ μὴ δημοσιεύσωμεν ὅλα ὅσα εἶδαμε καὶ ζήσαμε μαζύ.

— Ἀκούστε λοιπόν: Ἡ Ζούγγλα κοντὰ στὴ Μαχαβαλιπούρ σχηματίζει μὴ στενὴ λουρίδα πού κατεβαίνει ὡς τὴ θάλασσα. Ὑπάρχουν ἐκεῖ ὡς μέσον συγκοινωνίας κανάλια πού διασταυρῶνουν ὅλη τὴ περιοχὴ τῆς Μάδρας, μὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας εἶναι ἀκόμα ἀνεξερεύνητο, εἶναι ἄγριον, δυσπρόσιτον καὶ ἐστὶ πύρρειον.

Ἡ ἀποστολή μας ἐφθάσεν ἐκεῖ ἓνα ἀπομεσήμερον καὶ οἱ ἰθαγενεῖς ὑπηρετοὶ μας ξεφόρτωσαν ἀπὸ τὶς βάρκες τὶς ἀπειρες ἀποσκευές μας. μπαῦλα, κάσες, δέματα γιὰ νὰ τὰ πᾶν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὶς ρίζοφυτες στὴ πόλιν Μαχαβαλιπούρ, χτισμένη ἐπάνω σὲ ἀπόκρημνους βράχους.

Ὁ ταγματάρχης Στάρτ, ὁ ἀδελφός μου καὶ ἐγὼ κατασκηνώσαμε σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς ναῖσκους ἐκείνους πού σὰν μονοκόμματα λαξευμένοι στὸ βράχο εἶναι σωστὰ ἔργα τέχνης. Τοὺς σκάλισαν ἐκεῖ ἄλλοτε μὲ ἀνήκουστους κόπους καὶ ὑπομονὴ εὐσεβεῖς Ἰνδοὶ γιὰ ν' ἀφονγκράζονται τοὺς ὕμνους τῶν ἐμπνευσμένων μαθητῶν τοῦ μεγάλου Σωτήρος—τώρα ὁμως χρησιμεύουν γιὰ τὴ λατρεία τοῦ Σίβα, ὅπως καὶ οἱ ἐπτὰ, στὴ ράχη τοῦ βράχου, χτισμένες παγόδες μὲ τὰ ψιλά περιστήλιά τους.

Ἀπὸ τὴ πεδιάδα ἀνέβαινε μουντὴ ομίχλη πού κρέμονταν ἐπάνω στὰ χωράφια ριζοῦ καὶ στὰ λειβάδια. Τὶς σιλουέτες τῶν βοδιῶν πού ἐπέστρεφαν, ζεμμένα σὲ πρωτόγονα κάβρα, τὶς ἔσβυνε, σὲ μὴ ἰριζοῦσα καταχνιά. Τὸ μυστηριώδες σούρουπο σὰν ἓνα μαγικὸ ἄρωμα ἀπὸ γιανασμὶ καὶ πασχαλιά, ἐπέζεε βαρεῖα τὶς αἰσθήσεις μας, νανοῦριζοντας τὶς ψυχές μας.

Σὲ μὴ σπηλιὰ κάτω στὸ βράχο εἶχαν κατασκηνώσει οἱ ὑπηρετοὶ μας μὲ τὶς πολύχρωμες γραφικὲς των φορεσιές, καὶ σὰν ἓνας ἄγριος παιάνας πρὸς τὸ θεὸ Σίβα, τὸν παγκραταστροφέα, ἀκούγονταν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ περιστύλια τῶν παγόδων, ὁ ἀντίλαλος τῶν ἀφρισμένων κυμάτων τῆς ἀπέραντης θάλασσας.

Ἐπάνω ὅπου εἴμαστε ἡμεῖς, σὰν ἔσβυνε ἡ ἡμέρα πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους καὶ πέραγεν ὁ νυχτερινὸς ἀγέρας μέσα ἀπὸ τὶς παλαιὲς στοές, ἀκούγονταν πρὶν δυνάτῃ ἡ ἄγρια αὐτὴ συμφωνία.

Οἱ ὑπηρετοὶ φέρανεν ἐπὶ νὰ ἀναμένα διαδὰ καὶ ὑστερα κατέβηκαν στὸ χωριὸ γιὰ νὰ συναντήσουν τοὺς φίλους των. Ἐρρίξαμε φῶς σὲ ὅλες τὶς γωνίες καὶ ἐσωχές. Ὑπῆρχαν μέσα στοὺς πέτρινους τοίχους ἀπειροὶ σκευτοὶ διάδρομοι, γεμάτοι ἀπὸ φανταστικὰ ἀγάλματα, καὶ εἰδῶλα σὲ μυστηριώδη στάσι ἐσκέπαζαν μὲ τὴ σκία τους τὰ κατώφλια, σὰν φύλακες.

Πόσοι λίγοι ξέρουν πῶς ὅλα αὐτὰ τὰ περίεργα σχήματα, ὁ τρόπος πῶς εἶναι τοποθετημένα, ὁ ἀριθμὸς καὶ τὸ ὕψος τῶν στηλῶν, πῶς ὅλα ἔχουν μὴ μυστηριώδη σημασία μὲ ἀνήκουστο βάθος, πού ἡμεῖς, οἱ ἄνθρωποι τῆς Δύσεως οὔτε μποροῦμε νὰ τὰ νοιώσωμε.

Ὁ Χάργκραφ μᾶς ἔδειξεν ἐκεῖ σὲ κάποιο ἱερόνι μὴ διακόσμησι, μὴ ῥάβδον μὲ εἰκοσιτέσσαρες κόμους, πού παρίστανε τὴ σπονδυλικὴ στήλη τοῦ ἀνθρώπου· στὸ πλάι ὁ καλλιτέχνης εἶχε χαράξει εἰκόνες πού ἔδειχναν τὴν ἔκστασι, τὴ μεταφυσικὴ κατάστασι τοῦ ὕψους, ὅταν θέλοντας νὰ φθάσῃ στὶς θαυματουργικὰς δυνάμεις, συγκεντρώνει ὅλη τὴ σκέψιν τοῦ καὶ τὸ αἶσθημα στὰ σχετικὰ μέρη τῆς ὀσφυοκαλίας.

— Αὐτὸ ἐδῶ Πιγγάλα, μεγάλο ποτάμι ἡλίου, εἶπεν ὁ διερμηνέας μας Ἀκίλ Ραὸ πού μιλῶσε λίγα Ἀγ-

γλικά. Ὁ ταγματάρχης Στάτ μ' ἔπιασε τότε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Σιωπή... δὲν ἀκούτε τίποτε ;

Ἐντεínaμε τὴ πρόσοχὴ μας πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ Γάγγου, ποὺ κρυμμένος ἀπὸ τὸ τεράστιο ἄγαλμα τῆς θεᾶς Κάλα, κυλοῦσε πέρα κεῖ στὸ σκοτάδι.

Τὰ δαδιά ἔτριζαν—κατὰ τᾶλλα ὅμως ἦταν νεκρικὴ σιγή. Μὰ μιά σιγὴ ποὺ τὴν ἐνοιῶντες σὰν ἐνέδρα, ποὺ σοῦφερνε ἀνατριχίλα, ποὺ ἡ ψυχὴ σου ἔτρεμε γιὰ κάτι τι φοβερό, ποὺ ἔμπαινε στὴ ζωὴ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ ἄγνωστο σκοτάδι, ἀπὸ τὶς γωνιὲς κ' ἔσωχες.

Πάλιν ἀφονυχραστήκαμεν—τοῦ κάκου—δὲν ἀκούστηκε πιά τίποτε.

— Μοῦ φάνηκε σὰν μιά κραυγὴ ποὺ βγήκε βαθεῖα μέσα ἀπὸ τὴ γῆ, μοῦ εἶπε σιγὰ ὁ ταγματάρχης. Ἐγὼ θαρροῦσα πὼς ἄρχισε νὰ κινεῖται τὸ πέτρινο ἄγαλμα τῆς τρομερῆς θεᾶς Κάλα καὶ ὑπὸ τὸ τρεμουλιαστὸ φῶς τῶν δαδιῶν ἐσάλευν τὰ ἔξ χέρια τοῦ τέρατος καὶ τ' ἀσπρόμαυρα μάτια του λαμπυρίζανε σὰν τὸ βλέμμα τοῦ τρελλοῦ.

— Ἄς βγοῦμε στὸ ὑπαιθρο, στὴν εἴσοδο τοῦ ναοῦ, ἐπρότεινε ὁ Χάργκραφ. Τὸ μέρος ἐδῶ εἶναι ἀπαίσιο. Σ' ἓνα πρασινωπὸ φῶς φαίνονταν κάτω ἡ πόλις σὰν ἀπολιθωμένο ξόρκι.

Τὸ φεγγάρι ἔρριχνε πλατειῆς λουριδὲς φῶς στὸ πέλαγος, Πλαγιάσαμε ἔξω ἀπὸ τὸ ναὸ' δὲ φυσοῦσε πιά καὶ χάμω ἡ ἄμμος ἦταν μαλακιά.

Μὰ δὲ μᾶς καλόπερνε ὁ ὕπνος.

— Πρὶν κάμουν ἐδῶ ἐπίθεσι οἱ Μογούλ, λένε πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ εἰδῶλα ἦσαν γεμάτα ἀπὸ χρυσάφια καὶ πετράδια, πὼς εἶχαν ἀλυσσίδες ἀπὸ σμαράγδια καὶ πὼς τὰ μάτια τους ἦταν ἀπὸ ρουβίνια καὶ ὀπάλια—εἶπε σιγὰ κοντά μου ὁ ταγματάρχης, χωρὶς νὰ εἶναι βέλαιος ἂν κοιμώμουν. Ἐγὼ δὲν ἀπήντησα.

Δὲν ἀκούγονταν πιά τίποτε, μόνον οἱ βαθεῖες ἀναπνοὲς τοῦ Ἀκὶλ Ράου.

Ξάφνου τιναχτήκαμε ὅλοι μὲ ἀπερίγραπτη φρίκη. Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ ναὸ ἀκούστηκε μιά ἀπαίσια κραυγὴ, σὰν ἓνα σαρκαστικὸ γέλιο, σὰν τὸ σπάσιμο γυαλιῶν ἐπάνω σὲ μέταλλο.

Ὁ ἀδελφός μου ἄρπαξεν ἀπὸ τὸν τοῖχο ἓνα ἀναμμένο δαδί καὶ προχωρήσαμε σ' ἓνα σκοτεινὸ διάδρομο.

Εἴμαστε τέσσαρες. Τὶ εἴχαμε νὰ φοβηθοῦμε! Ὁ Χάργκραφ ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα πέταξε τὸ δαδί, γιὰτὶ ὁ στενὸς διάδρομος κατέληγε σὲ μιά τεχνητὴ ἀνοιχτὴ σπηλιὰ ποὺ φωτίζονταν ἀπὸ τὸ δυνατό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Μιά φωτιὰ φάνηκε πίσω ἀπὸ τὶς κολῶνες ποὺ μᾶς ἔκρυβαν, κ' ἔτσι πλησιάσαμεν ἀπαράτηρητοι.

Ἀπὸ ἓνα χαμηλὸ θωμὸ ἀνέβαιναν φλόγες καὶ γύρω ἀπὸ τὸ πύρηνό τους κύκλο ἐβάδιζε τρικλίζοντας ἓνας φακίρης. Φαίνονταν σὰν νᾶκαμεν κάποιον ξόρκι καὶ μὲ ἀπαίσιο οὐρλιασμα κινεῖτο τὸ κεφάλι του ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Τᾶσπρα του δόντια ἔφεγγαν στὴ λάμψη τῆς φωτιάς.

Δυὸ ἀνθρώπινα σώματα μὲ κοιμένα κεφάλια κείτονταν στὰ πόδια του καὶ ἀπὸ τὰ ροῦχα τους ἀναγνώρισαμε δύο ἀπὸ τοὺς ὑπηρετὰς μας. Φαίνεται πὼς ἦταν ἡ κραυγὴ τοῦ θανάτου τῶν ποὺ εἴχαμεν ἀκούσει πρὶν.

Ὁ ταγματάρχης καὶ ὁ διερχομὸς ῥίχτηκαν πάνω στὸ φακίρη, μὰ ἐκεῖνος τοὺς ἀπέκρουσε μὲ τόση ὀρμὴ ποὺ ἔπεσαν χάμω. Δὲν καταλάβαμε πὼς βρέθηκε τόση δύναμις αὐτὸ τὸ ἱσχνὸ σῶμα, καὶ πρὶν προφθάσουν νὰ τὸν πιάσουν, ἐκεῖνος εἶχε βγῆ ἀπὸ τὴ σπηλιὰ κ' ἔγινε ἄφαντος.

Πίσω ἀπὸ τὸ βωμὸ βρήκαμε τὰ κοιμένα κεφάλια τῶν δύο Ἰνδῶν.

Ὁ Γέννιγγς δίπλωσε τὸ χειρόγραφο.

— Ἐδῶ λείπει ἓνα φύλλο, μὰ θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν ὡς τὸ τέλος.

— Τὴν ἔκφρασι στὰ πρόσωπα τῶν δύο νεκρῶν δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὴν περιγράψω. Ἀκόμα σήμερα ἀνατριχιάζω σὰν θυμᾶμαι τὴ φρίκη ποὺ μᾶς ἔπιασε τότε ὅλους. Φόβος καλὰ καλὰ δὲν ἦτανε, μᾶλλον ἓνας ἀπαίσιος μορφασμός, σὰν τὸ γέλιο ἐνὸς παράφρονος. Τὰ χεῖλιά τους, τὰ ρουθούνια τους ἦσαν ἀνορθωμένα, τὰ στόματα ὀρθάνοιχτα, καὶ τὰ μάτια—ὡ τὰ μάτια, βγαλμένα ἀπὸ τὶς κόγχες, δὲν ἔδειχναν οὔτε κόρη, οὔτε τίποτε, κ' ἔλαμπαν—νὰ, σὰν τὴν πέτρα ἐδῶ στὸ χέρι τῆς Μὶς Χέντ. Καὶ ὅταν τὰ ἔξετάσαμε, φάνηκε πὼς εἶχαν γίνει ἀληθινὰ ὀπάλια.

Τὰ ἔξετάσαμε καὶ χημικῶς καὶ βρήκαμε τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Τώρα, πὼς μπόρεσαν οἱ κόρες τῶν ματιῶν νὰ γίνουν ὀπάλια, αὐτὸ θὰ μοῦ μείνῃ πάντοτε μυστήριον. Ἐνας διάσημος Βραχμάνος ποὺ τὸν ρώτησα κάποτε, μοῦ εἶπε πὼς κάνουν ἓνα ὀρισμένο ξόρκι, λένε μαγικὰ λόγια, ἡ δὲ μεταβολὴ γίνεται μὲ μεγάλη ταχύτητα ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο. Ἀλλὰ ποιὸς θὰ θελήσῃ νὰ τὸ πιστέψῃ! Μοῦ εἶπεν ἀκόμη, πὼς ὅλα τὰ Ἰνδικὰ ὀπάλια αὐτὴ τὴ προέλευσιν ἔχουν καὶ πὼς φέρουν δυστυχία σὲ ὅποιον τὰ φορεῖ.

Ἡ συντροφιά ἔμεινε σιωπηλὴ ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀφηγήσεως αὐτῆς.

Ἡ Μὶς Χέντ ἔπαιξε μὲ τὸ δακτυλίδι τῆς.

— Νομίζετε πὼς τὰ ὀπάλια μποροῦν πραγματικὰ νὰ φέρουν δυστυχία, κύριε Γέννιγγς; εἶπεν ἐπὶ τέλους. Ἐάν τὸ πιστεύετε, τότε σᾶς παρακαλῶ καταστρέψατε τὴ πέτρα αὐτὴ!...

Ὁ Γέννιγγς ἔπηρε ἓνα βαρὺ σιδηρένιο ἀντικείμενο ἀπὸ τὸ γραφεῖο καὶ χτύπησε ἑλαφρὰ τὸ ὀπάλι. Ἐγινε ἀμέσως θρίψαλα, θρίψαλα ποὺ εἶχαν ἓναν παράδοξον ἰριδισμό.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ)

Μετάφρασις Ε. Ρ.

Τὸ πακέτο Λουμίδη
ἡ καλλιτέρα συντροφιά.

ΔΥΟ ΜΗΝΕΣ ΣΤΟ ΣΟΛΟ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΧΕΛΜΟ

(Συνέχεια)

Ἀφίνοντας τὸ μύλο, περνοῦμε σὲ λίγο ἀπ' τὴν κοίτη τοῦ ποταμοῦ Κράθι, ποὺ σὲ κείνο τὸ μέρος εἶχε λιγοστὸ νερὸ, φθάνομαι καὶ προσπερνοῦμε τὸ χωριουδάκι Λυκιάνικα, καὶ τραβοῦμε γιὰ τὸ Σόλο. Εἶχε πιά ἐντελῶς νυχτώσει καὶ ἄμα φθάσαμε στὸ χωριουδάκι μας δὲν διέκρινα τίποτα, οὔτε σπίτια, οὔτε τὸ μέρος, παρὰ πηχτὸ, πηχτὸ σκοτάδι γύρω μου καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἄκουγα κάτι φωνές, κάτι «Καλῶς ὀρίσατε».

Μᾶς βοηθήσανε οἱ ἀγωγιάντες μας καὶ κάτι ἄλλοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, νὰ κατέβωμε ἀπὸ τὰ ζῶα μας: μιά γυναῖκα, κρατώντας ἓνα λυχαράκι μὲ λάδι μᾶς ὡδήγησε ν' ἀνέβωμε δυὸ-τρία σαθρὰ ξύλινα σκαλοπάτια, νὰ περάσωμε ἓνα ὑπόστεγο μὲ φρίδην μίγδην πράγματα, κρεβάτια, στρωσίδια, παιδιὰ, τραπέζια καὶ νὰ μποῦμε σ' ἓνα δωμάτιο πολὺ εὐρύχωρο καὶ φρεσκοαεθισμένο, ὅπου θὰ περνούσαμε ὅσες μέρες θὰ μέναμε σ' αὐτὸ τὸ χωριουδάκι. Ταβάνι δὲν ὑπῆρχε στὸ δωμάτιό μας, ἀλλὰ κάτι θάνασσα χονδρὰ καὶ μαυρισμένα πάτερα καὶ σανίδες ποὺ ἦτανε σὲ μερικὰ μέρη τόσο ἀραιὲς ποὺ ἀνάμεσα φαίνονταν καθαρὰ τ' ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ. Σέ μιά γωνιά βρισκόταν ὁ ἀπαραίτητος γιοῦκος, δηλ. στρώματα, παπλώματα, κ. λ. π. Παρέκει ἓνα τραπέζι μ' ἓναν καθρέφτη καὶ γύρω γύρω στὸν τοῖχο διάφορες φωτογραφίες, μικρὲς καὶ μεγάλες.

Ἡ πρώτη μας δουλειὰ ἦτανε νὰ στήσωμε τὰ κρεβάτια ἐκστρατείας. Στρώσαμε τὰ σεντόνια μας, τὰ σκεπάσαμε μ' ἓνα τοποθετήσαμε καὶ ἓνα πλὴν τραπεζάκι γιὰ νὰ φάμε, γιὰτὶ πεινούσαμε σὰν λύκοι.

Χωρὶς πιά νὰ φροντίσωμε γιὰ τίποτα ἄλλο, πέσαμε ξερὲς στὸν ὕπνο, σκεπασμένες ὡς τὸ κεφάλι μὲ μάλινες κουβέρτες, γιὰτὶ ἐκεῖ ἀπάνω στὸ βουνό, μᾶς φάνηκε κρύο, ὕστερα ἀπ' τὴν ἀσφυκτικὴ ζέση τοῦ Αἰγίου. Ξύπνησα πολὺ νωρίς, γιὰτὶ ζωερὸ φῶς εἶχε πλημμυρίσει τὴν κάμαρά μας ἀπ' τὶς χαραμάδες τῆς στεγῆς, ἀπὸ δυὸ παράθυρα ὀρθάνοιχτα χωρὶς κανένα τζάμι, ἀπὸ μιά παληόπορτα χωρὶς κανένα φύλλο.

Ἀπόρησα καὶ εὐχαριστήθηκα ποὺ δὲν ἐποντιάσαμε.

Ἀνυπομονοῦσα νὰ βγῶ σ' ἓνα ἀνοιχτὸ χαγιάτι ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴν κάμαρά μας γιὰ νὰ ἰδῶ ποῦ βρισκόμαστε. Ἀπὸ ἐκεῖ εἶδα σχεδὸν ὀλόκληρο τὸ χωριουδάκι, ὅλο τὸ Σόλο. Καμμιὰ εἰκοσιπενταριά σπιτάκια ὅλα παληὰ, μαυρισμένα, παραμελημένα. Καμμιὰ ἐπισκευή, κανένα ἀσθέστωμα, καμμιὰ καθαριότης, μὲ ὅλα τ' ἀφθονα καὶ θαυμάσια νερά ποὺ τρέχουν σὲ κάθε βῆμα σ' αὐτὸ τὸ πλούσια προικισμένο ἀπ' τὴ φύση μέρος.

Εὐθὺς ἀπ' τὴν ἄλλη μέρα ἄρχισα τοὺς περιπάτους μου, νὰ βρίσκωμε ἀπ' τὸ προῖ ὡς τὸ βράδυ στὸ ὑπαιθρο, θαυμάζοντας τὶς μοναδικὲς τοποθεσίες. Τὰ πνευμόνια μου γέμιζαν καθαρὸν ἀέρα, τὸ σῶμα μου ἐλάφρωνε, τὰ πόδια μου πετοῦσαν, τὸ μᾶγουλό μου κοκ-

κίνηζε, τὸ μάτι μου ζωήρεψε, τὸ στομάχι μου ζητοῦσε κάθε τόσο καὶ λιγάκι φαγί.

Ὅταν ὁμως ἔρχονταν ἡ ὥρα νὰ γυρίσω μέσα στὸ χωριό, μ' ἔπιανε ἀτελεισία ἀπ' τὴ βρωμιὰ καὶ τὸν μολυσμένο ἀέρα: ὅλα τὰ περιβόλια, τὰ τριγύρω στὰ σπίτια ἦταν κοπρῶνες ζώων καὶ ἀνθρώπων. Τὶ κρῖμα ν' ἀδικοῦνται αὐτὰ τὰ ὑπέροχα μέρη ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους. Κάθε καλοκαίρι πηγαίνουν νὰ ξεκαλοκαιριάσουν ἐκεῖ ἀρκετὲς οἰκογένειες ἀπὸ διάφορες πόλεις καὶ πρὸ πάντων ἀναρρωνύοντες καὶ προφυματικοὶ νοικιάζουν ἓνα δωμάτιο ἢ δύο, μένουν ὅλο τὸ καλοκαίρι καὶ γυρίζουν στὸν τόπο τοὺς ροδινοὶ, γεμάτοι ὑγεία καὶ δροσιά. Δὲν χρειάζεται πολυτέλεια καὶ σπιτικὴ εὐμάρεια ἐκεῖ ἀπάνω στὸ βουνό, γιὰτὶ ὅλοι ζοῦν τὶς περισσότερες ὥρες στὸ ὑπαιθρο, ξαπλωμένοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στὶς πολυθρόνες τους. Ἀλλὰ τὴν ὥρα ποὺ θὰ μποῦν μέσα στὰ σπίτια τοὺς γιὰ νὰ φᾶνε, γιὰ νὰ κοιμηθοῦνε, γιὰτὶ δὲν ἀπαιτοῦν καθαριότητα, τάξι, ἀνθρωπισμὸ; Τὶ αἰσχος νὰ μολύνεται τέτοιος ζωογόνος ἀέρας! τὶ φρίκη νὰ μπαίνεις μέσα στὸ χωριὸ καὶ νὰ κλείνεις τὴ μύτη σου ἀπ' τὴ βρωμιὰ! Τὶ ἔλλειψις νὰ μὴ διοργανώνουν μιά καθημερινὴ συγκοινωνία μὲ τὰ γύρω χωριά, ἓνα μικρεμπόριο φρούτων, χόρτων, πουλιῶν, αἰγῶν, κρεάτων, ἀφοῦ στὸ χωριὸ αὐτὸ δὲν βρίσκει κανεὶς τίποτα καὶ πρέπει ἢ νὰ τοῦ τὰ στείλουν ἀπ' τὴν πόλιν, ἢ νὰ ξεκινήσῃ κανεὶς μόνος του σ' ἄλλα χωριά γιὰ νὰ τὰ προμηθευθῇ.

Πεινᾶς, σοῦ ἀνοίγεται ἡ ὄρεξις ἀπ' τὸ θαυμάσιο κλίμα καὶ δὲν ἔχεις τί νὰ φᾶς. Οὔτε ἓνα μικρομποκαλάκι, οὔτε τίποτα ποὺ πουλιέται. Σοῦ σπάζει τὸ γυαλὶ τῆς λάμπας σου καὶ μένεις στὰ σκοτεινὰ, θέλεις ἓνα κουτὶ σπέρτα καὶ τρέχεις στὴ γειτονιά, θέλεις ἄλατι, ξεῖδι, ἀλευρί, πουθενὰ δὲν βρίσκεις, τίποτα δὲν πουλιέται ἐδῶ. Τὶ δουλειὰ θὰ ἔκανε τὸ καλοκαίρι ἓνας ἀπὸ κείνους τοὺς χωρικοὺς ν' ἀνοίγε μιά μπαρρακίτσα καὶ νὰ πουλοῦσε ὅλα τὰ ἐτεροκλήτα πράγματα ἀπὸ σπέρτα ἕως ἄλατι, ἀπὸ καρφιά ἕως κάρβουνα: ὅλοι θ' ἀγόραζαν κ' αὐτὸς θὰ κέρδιζε πολλὰ. Ἀλλὰ δυστυχῶς οὔτε οἱ ντόπιοι, οὔτε οἱ ξένοι διορθώνουν αὐτὴν τὴν ἔλλειψη, ποὺ ὅλοι τοὺς τὴν ἀισθάνονται. Οἱ βουνίσιοι αὐτοὶ χωρικοὶ εἶναι ἐν τούτοις εὐφύεστοι, ἐργατικῶτατοι, φιλότιμοι καὶ θὰ ἀνθρωπίζονταν βεβαίως, ἂν τοὺς μάθαινε κανεὶς, καὶ πρὸ πάντων ἂν τοὺς ἄρχιζε τὸν ἀνθρωπισμὸ ἀπὸ τὰ παιδάκια τους, ἀπ' τὴ μικρὴ ἡλικία τοῦ σχολείου. Τὶ θαύματα μποροῦσε νὰ κάνῃ ἓνας καλὸς δάσκαλος, ἓνας καλὸς παπᾶς στὴ χούφτα τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ποὺ εἶναι τέτοια καλὴ πᾶστα!

Καὶ δάσκαλος μὲν ἐδῶ δὲν ὑπάρχει, γιὰτὶ τὸν χειμῶνα ὅλες αὐτὲς οἱ χωρικὲς οἰκογένειες κατεβαίνουν σ' ἓνα ἄλλο χωριὸ πειρὸ μεγάλο καὶ πειρὸ μεσημβρινό, τὸ Μεσορῶγι, ὅπου εἶναι καὶ σχολεῖο.

Ἐκκλησία στὸ Σόλο ὑπάρχει μιὰ, πελωρία, καταπληκτικὰ δυσανάλογη γι' αὐτὸ τὸ μικροσκοπικὸ χωριουδάκι, ἀλλὰ ἔκκλησία χωρὶς παπᾶ. Δίπλα σ' αὐτὴν εἶναι τὸ νεκροταφεῖο, πού ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ εἶχε καταστήσει στάνη τῶν ζώων ὡς πού ἐδώσε ὁ Θεὸς καὶ φιάξευε μιὰ σιδερένια πόρτα. Ἡ Ἐκκλησία αὐτὴ, ὁ Ἅγιος Γεώργιος, εὐρίσκεται ἀπάνω σ' ἓνα ὑψωμα καὶ ἔχει ἐμπρὸς μιὰ μεγάλη πλατεία, πού εἶναι τὸ κοσμικὸ κέντρο τοῦ χωριοῦ. Ἐκεῖ μαζεύονται ξένοι καὶ γτόπιοι, ξαπλωμένοι ἄλλοι στὶς πολυθρόνες τους, ἄλλοι στὰ σκαλοπάτια τῆς ἔκκλησιος καὶ ἄλλοι καθισμένοι σὲ κάτι μπάγκους ξύλινους, σιθροὺς καὶ σατισμένους ἀπ' τὴν παλυκαιρία. Τὸ μεσημέρι ἓνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς θαμῶνας χτυπᾷ τὴν καμπάνα τῆς ἔκκλησιος, πού ἀκούγεται γύρω γύρω στ' ἄλλα χωριουδάκια καὶ ἀρχίζουν κι' ἐκεῖνα νὰ χτυποῦν τῆς δικῆς τους ἔκκλησιος τὴν καμπάνα.

Πολὺ, μὰ πάρα πολὺ μ' ἄρεσε ν' ἀκούω νὰ σημαίνει ἡ μεσημεριάτικη ὥρα σ' ἐκεῖνα ἀπάνω τὰ βουνά. Τὸ μεσημέρι αὐτὸ δὲν τὸ κανονίζει ἄλλο ἀστεροσκοπεῖο, παρὰ ἡ πείνα καὶ καμμιὰ φορὰ ἡ ἀστεϊότης κανενὸς γλεντζῆ πειναλέου θαμῶνος τῆς Πλατείας. Τὸ ἀπόγευμα ἡ ἴδια συγκέντρωσις, εὐθυμία τῶν κοριτσιῶν καὶ τραγοῦδια τῆς νεολαίας, παιχνίδια καὶ μπόλικο κουτούμπολιό. Πρὸς τὸ βράδυ σκοτάδι πίσσα, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς βραδείες τῆς σελήνης, πού λιγοστὰ φωτίζει κι' αὐτὴ τὸ μέρος ἐκεῖνο, γιατί γρήγορα κρύβεται πίσω ἀπ' τὰ γύρω βουνά, πού βρίσκονται τόσο κοντὰ μας.

Λίγο πάρα κάτω ἀπ' τὴν ἔκκλησία εἶναι καὶ τὸ μέγαρον τοῦ Σόλου, ἓνα δηλ. δίπατο σπίτι, ἀρκετὰ μεγάλο, τὸ μεγαλύτερο ἀπ' ὅλα, μὲ περιποιημένα παραθυρόφυλλα, μ' ἓνα ξύλινο μπαλκονάκι, ἀπάνω ἀπ' τὸ ὁποῖο στὸν τοῖχο εἶναι ζωγραφισμένος ὁ δικέφαλος ἀετὸς, καὶ μιὰ φρίζα γύρω γύρω, κοντὰ στὴ στέγη. Φυσικὰ αὐτὸ τὸ σπίτι ἐμπρὸς στ' ἄλλα κάνει ἐντύπωση παλατιοῦ καὶ εἶναι τὸ μόνο σωζόμενο ἀπὸ παλῆς δόξης τοῦ τόπου καὶ ὅλοι ρωτοῦν γι' αὐτὸ καὶ ὅλοι μαθαίνουν πὺς εἶναι Σουλιωτικὸ δηλαδὴ τῆς παλαιᾶς ἀρχοντικῆς οἰκογενείας Σουλιώτη τώρα κάθε καλοκαίρι τὸ κατοικεῖ ἡ οἰκογένεια Περσειάδου, συγγενῆς τοῦ ποιητοῦ τῆς Γκόλφως, πού τὴν ἐνεπνεύστηκε σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη. Τὸ σπίτι αὐτὸ, καθὼς μοῦ εἶπαν, εἶναι παλῆρ, ἀπ' τὴν ἐπανάστασι ἀκόμη, ὅταν ὁ Σόλος ἦρμαζε, εἶχε πλῆθος καλὰ σπίτια, δεσπότη, σχολεῖο, εἰρηνοδικεῖο· ἦταν τὸ χωριὸ τῶν παλληκαράδων, ἡ φωλιὰ τῶν πολεμιστῶν. Ἀπ' τὴν ἐποχὴ ἐκείνη σώζεται καὶ ἡ ἔκκλησία κ' ἔτσι ἐξηγεῖται γιατί εἶναι τόσο μεγάλη καὶ ἔχει κάτω στὸ πάτωμα σκαλισμένο τὸν λέοντα τῆς Βενετίας.

Τὰ χωριουδάκια Σόλος, Γουναριάνικα, Μεσοροῦγι, Περιστερά, ἀποτελοῦν μιὰ κοινότητα. Ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος μένει στὸ Μεσοροῦγι, τὸ μεγαλύτερο χωριό, ὅπου ὑπάρχει καὶ σχολεῖο καὶ ἓνα μικρομαγαζάκι· τότε τότε σφάζουν καὶ κανένα βόδι, κανένα ἀρ-

νί, κανένα τραγί, κι' ἔρχονται ἀπ' ὅλα τὰ χωριά νὰ προμηθευθοῦν κρέας.

Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά εἶναι τὸ Ἀγρίδι, τὰ Χαλκιάνικα, τὸ Βουνάκι, τὰ Λυκιάνικα. Σὲ ὅλα αὐτὰ τὰ χωριουδάκια ὑπάρχει καὶ μιὰ ἔκκλησία, ἀλλὰ παπᾶς εἶναι ἓνας γιὰ ὅλες, καὶ ἔτσι κάθε Κυριακὴ λειτουργεῖ μὲ τὴν ἀράδα μιὰ καὶ σ' αὐτὴν μαζεύονται ὅλοι οἱ χωρικοὶ σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις.

Ταχυδρομεῖο λειτουργεῖ τρεῖς φορὲς τὴν ἐβδομάδα· ἀλλὰ ὁ Θεὸς νὰ τὸ κἀνὴ ταχυδρομεῖο. Ὅταν φθάνουν τὰ τρεῖνα ἀπ' τὰς Ἀθήνας καὶ τὰς Πάτρας στὴν Ἀκράτα, ἓνας χωριάτης διωρισμένος γραμματοκομιστῆς παραλαμβάνει τὰ γράμματα, καββαλικεύει τὸ ζῶο του καὶ τραβᾷ γιὰ ἓνα χωριό, τὴ Βαρβάρα, ὅπου ὁ παπᾶς ἐκτελεῖ χρεὶ Διευθυντοῦ Ταχυδρομεῖου. Αὐτὸς ξεχωρίζει τὰ γράμματα γιὰ τὰ διάφορα χωριά, καὶ ἄλλος τώρα χωριάτης γραμματοκομιστῆς, καββαλικεύει τὸ μουλάρι του, πέρνει γραμμὴ τὰ χωριουδάκια καὶ τὰ μοιράζει σὲ ὀρισμένο μέρος τοῦ χωριοῦ, σὲ μιὰ πλατεία, συνήθως σ' ἓνα πλάτανο ἀποκάτω. Μὲ τὴν ταχυδρομικὴν του σάλπιγγα προσκαλεῖ ἐκεῖνους πού περιμένουν ἢ πού θὰ ταχυδρομήσουν γράμμα. Ἄν ὅμως αὐτὸς ὁ διανομεὺς, ὅπως πολὺ συχνὰ συμβαίνει, τυχὸν ἀρρωστήσῃ, ἢ μεθύσῃ, ἢ τεμπελιάσῃ, ἢ προσκαλεσθῇ μάρτυς στὸ δικαστήριον, τότε στόπ! ἡ ἀλληλογραφία παθαίνει συγκοπή καὶ κοντεῖνεις καὶ σὺ νὰ πάθῃς τὸ ἴδιο, ἂν περιμένῃς κανένα γράμμα ἀπ' τοὺς δικούς σου.

Τί πρωτότυπο, τί ἐντελὲς χωριάτικο, τί διασκεδαστικὸ μοῦ φαίνονταν καὶ τὸ τηλέφωνο ἀπὸ χωριουδάκι σὲ χωριουδάκι, πόσο γέλασα μὲ τὴν καρδιά μου, ὅταν τὸ πρωτάκουσα! Ὅποιος, δηλαδή, ἤθελε κάτι τι ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ χωριό, πού μᾶς χωρίζε τὸ ποτάμι τὸ φώναζε στὸ δικό του πού βρίσκονταν ἀντίκρου, κι' ἔτσι συνεννοοῦνταν πειὸ γλήγορα κι' ἀπ' τὰ τηλέφωνα τῶν Ἀθηνῶν, καὶ δὲν εἶχαν ἀνάγκη οὔτε ἀπὸ τηλεφωνήτριες, οὔτε ἀπὸ κέντρο, οὔτε ἀπὸ ἄλλο. Πόσο συχνὰ ἀκουγα τὶς παραγγελίες πού ξεφωνίζονταν ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ καὶ ἀντηχοῦσαν ἀπ' αὐτὲς τὰ γύρω βουνά. «Ἐλένη, μάζεψε τὰ γίδια κι' ἔρχομαι - αἰ - αἰ». «Μπαρμπά Κώστα, αὐριο θὰ κάνω ἄλωνα - ι - ι». «Δῆμο, νὰ φέρῃς καὶ μισὴ ὀκτρεσινάτο - ο - ο» πού μὲ διασκεδάζαν σὰν νὰ ἦμουν μικρὸ παιδί.

Κάθε χωρικός ἔχει τὰ γίδια καὶ τὰ πρόβατά του, ποῖος πολλὰ, ποῖος λίγα, καὶ ὅλοι τους μαζὺ ἔχουν ἓνα καὶ μόνον τσοπάνη πού τοὺς τὰ φροντίζει. Ὅταν πρωτοεἶδα αὐτὸ τὸ στρατό, αὐτὴ τὴν πειθαρχία, αὐτὴ τὴν λογικότητα τῶν ζώων, ἐθαύμασα. Πῆγα ἐπίτηδες ἓνα βραδάκι γιὰ νὰ ἰδῶ αὐτὸ τὸ περιεργὸ θέαμα στὴ «χωρίστρα».

Ἡ χωρίστρα εἶναι μιὰ μικρὴ πλατεία στὴν ἀρχὴ τοῦ χωριοῦ πού τὴν σκιαλεῖ ἓνας πελώριος πλάτανος· ἐκεῖ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν τσοπάνη μαζεψήκανε ὅλα τὰ πρόβατα καὶ τὰ γίδια.

Σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο μέρος διευθύνονται μονάχα τους

κάθε πρωὶ καὶ περιμένουν διαταγές, τὴ διαταγὴ τῆς ἐκκλήσεως πού τοὺς δίδει ὁ τσοπάνης πού βρίσκεται ἐκεῖ καὶ τὰ περιμένει καὶ τραβοῦν μαζὺ του στὰ λαγιάδια νὰ βοσκήσουν. Σταματοῦν λοιπὸν τὸ βράδυ πού γυρίζουν ἀπ' τὴ βοσκὴ στὴ χωρίστρα καὶ δὲν σαλεύει κανένα ὡς πού ὁ τσομπάνης νὰ δώσῃ τὴ διαταγὴ, ἅμα πειὰ κανένα δὲν λείπει, αὐτὸς φωνάζει: «χώρια· χώρια, χώρια - χώρια» καὶ βλέπει τότε κανεὶς νὰ ξεχωρίζονται δέκα ἀπὸ δῶ, πέντε ἀπὸ κεῖ, καὶ κάθε κοπάδι νὰ τραβᾷ κατ' εὐθείαν καὶ σοβαρὰ στὸ σπίτι τοῦ ἀφέντη του. Φθάνουν λοιπὸν στὰ σπίτια τῶν χωρικῶν χτυπώντας τὰ μελωδικὰ κουδουνάκια τους, πού μόλις τ' ἀκούσῃ ἀπὸ μακριὰ ἡ χωριάτισσα ἀρπάζει ἓνα δοχεῖο, ἀρμέγει, καὶ γεμίζει τὸ δοχεῖο τῆς τῆς γάλας, παχὺ σὰν κρέμα καὶ σκεπασμένο μὲ κάτασπρο ἀφρό.

Ὁ τσοπάνης πού διοικεῖ αὐτὸν τὸν στρατὸ συντηρεῖται ἀπὸ τοὺς χωριάτες· τρώγει μιὰ ἐβδομάδα στὸ ἓνα· σπίτι, μιὰ στὸ ἄλλο κι' ἔτσι λύνει τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς· μὰ καὶ τὸ ζήτημα τῆς φορεσιᾶς καὶ τῶν τσαρουχιῶν δὲν τὸν ἀπασχολεῖ, γιατί οἱ χωρικοὶ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ τοῦ κάνουν ὅλοι μαζὺ καὶ τὰ ρούχα του καὶ τὰ παπούτσια του. Μὲ τὸν ἴδιον τρόπο ἔχει λύσει καὶ τὸ ζήτημα τῆς στέγης, ὅταν, καμμιὰ φορὰ δὲν ἔχῃ «παλάτι τὸ βουνό—καὶ σκέπασμα τὸν οὐρανόν». Μὲ χρήμα ποτὲ δὲν πληρώνεται μὰ καὶ τὶ τὸ θέλει ὅταν δὲν ἔχῃ νὰ στενοχωρεθῇ γιὰ τίποτα.

Δὲν εἶδα τόσο καιρὸ πού ἔμεινα ἀνάμεσα σ' αὐτές, δὲν εἶδα καμμιὰ χωριάτισσα νὰ πλένῃ σ' ἓνα ἀπ' τὰ χίλια ποταμάκια πού τρέχανε γύρω τους οὔτε ἓνα ρουχαλάκι, πού τὸ νερὸ αὐτό, τὸ γεμάτο σ' ὅλα, σαπυνίζει καὶ ἀφρίζει καὶ κάνει τὸ ρούχο ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι. Αὐτὲς ὅλες πλένανε τὰ ρούχα τους στῆς βρομερὲς αὐλὲς τῶν σπιτιῶν τους καὶ τ' ἀπλώνανε ἀπάνω στοὺς θάμνους, πού στὴ ρίζα τους εἶχανε τοῦ κόσμου τὴν ἀκαθαρσία. Συχάθηκα καὶ ἀηδίασα ὅταν εἶδα καὶ τὰ δικά μου ρούχα νὰ πλυθοῦν καὶ νὰ στεγνώσουν κατ' αὐτὸν τρόπον καὶ ἄρχισα νὰ σκέπτομαι τί πρέπει νὰ γίνῃ. Μιὰ μέρα πέρνω μαζὺ μου στὸν πρωῒνόν μου περίπατο τρία τέσσερα χρωματιστὰ μικρὰ μαντηλάκια, ἓνα κομμάτι σαποῦνι, ἓνα σπαγγάκι καὶ, ὅταν τράβηξα ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ κι' ἀπάντησα ἓνα ποτάμι, σήκωσα τὰ μαντήλια μου, πῆρα τὸ σαποῦνι μου καὶ ἔπλυνα τὰ μαντηλάκια μου. Τὸ σαποῦνι ἀφρίζε, ἂν καὶ τὸ νερὸ ἦταν κρύο-κρύο, καὶ σὲ λίγο τὰ μαντηλάκια μου μύριζαν πᾶστρα. Τὰ ξεβγάλα καλὰ καλὰ, τὰ ἔβαλα σὲ μιὰ βαλιτσούλα πού ἔπερνα πάντοτε μαζὺ μου γεμάτη μὲ ὅτι χρειαζόμουν καὶ τράβηξα στὴ καστανιά μου. Ἐδεσα τὸν σπάγγο μου ἀπὸ ἓνα κλαρί τῆς σ' ἄλλο καὶ ἀπλώσα τὴν μπτογαδίτσα μου· τὴν μάζεψα στεγνὴ καὶ καθαρή.

Ἐπλησίαζε τῆς Παναγίας στὶς δέκα πέντε Αὐγούστου κι' ἐδέχτηκα εὐχαρίστως τὴν πρόσκλησι μίᾶς κυρίας, πού παραθέριζε στὸ Σόλο, νὰ πάω νὰ κοινωνήσω στὴ λειτουργία πού θὰ ἔκανε στὸν Ἀγ. Κων-

σταντῖνο. Εἶχε φροντίσει τὴν προηγουμένη νὰ σκουπιστῇ καὶ νὰ καθαριστῇ ἐκεῖνο τὸ ἔκκλησάκι καὶ νὰ γεμισθοῦν καὶ τὰ καντήλια λάδι. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὸν Ἀγ. Κωνσταντῖνον· ἔψαξε νὰ βρῇ τὰ σπύρτα, πού εἶχε ἀφήσει τὴν προηγουμένη, γιὰ ν' ἀνάψῃ τὰ καντήλια, μὰ τίποτα! Ὁ Γιάννης, ἓνας μικροκλέφτης μορτάκος τοῦ χωριοῦ, σ' ὅλους γνωστὸς γιὰ τὰ κατορθώματά του, τὰ εἶχε κλέψει εὐτυχῶς κάποιος παραθερίζων κύριος φάνηκε ἀπὸ μακριὰ καὶ ἓνα χωριάτακι ἔτρεξε καὶ τοῦ ἐξήτησε τὰ σπύρτα του, κι' ἔτσι ἀνάφτηκαν τὰ καντήλια. Φάνηκε καὶ ὁ παπᾶς καὶ κρατώντας στὸ χέρι τοῦ ἓνα μπόγο μὲ τ' ἄμφιά του, διευθύνθηκε στὸ ἱερό, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε καθόλου τέμπλο, μὰ οὔτε κᾶν μιὰ πορτιέρα νὰ τὸ ξεχωρίξῃ ἀπ' τὴν λοιπὴ ἔκκλησία.

Τέλος ἔφθασε καὶ ὁ καιρὸς νὰ φύγωμε καὶ τὴν παραμονὴν στὴν πλατεία ἀποχαιρετήσαμε ὅλους τοὺς γνωστούς μας πού μᾶς ἔλεγαν ὅλοι «καλὴ ἀντάμωσι τοῦ χρόνου ἀπάνω στὸ βουνό».

Βεβαίως αὐτὸ τὸ ἤθελα καὶ ἐγὼ πολὺ, γιατί τὸ μέρος ἦταν θαυμάσιο καὶ τὸ κλίμα μοναδικόν, ἴλλὰ τώρα πού ἐγνώρισα τὶς μεγάλες δυσκολίες τῆς ζωῆς ἐκεῖ ἐπάνω, δὲν θὰ εἶχα τὸ θάρρος νὰ τὸ ἀποφασίσω ἄλλη μιὰ φορὰ.

Πόσες φορὲς δὲν σκέφτηκα τὴν περιήγησιν ἐπιχειρήσεις θὰ ἦταν γιὰ ἓνα κεφαλαιόχο ἢ γιὰ μιὰ ἐταιρεία νὰ ἔκανε ἐκεῖ ἐπάνω ἓνα εἶδος πολυκατοικίας, καὶ σ' ἓνα ἄλλο μέρος τοῦ χωριοῦ ἓνα σανατόριο γιὰ τοὺς πάσχοντες, ἀφοῦ τὸ κλίμα πραγματικῶς εἶναι θαυματουργόν. Ἀντὶ τότε νὰ χώνωνται μέσα στὰ γεμάτα, ἑλλείψεις σπιτία τῶν χωρικῶν καὶ νὰ πληρώνουν τόσο χρήμα, εὐχαρίστως θὰ νοίκιαζαν ἓνα δυὸ δωμάτια καὶ νὰ μὴ τραβοῦν τὸ μαρτύριο τῆς ἀκαθαρσίας καὶ τῆς στερήσεως.

Τότε ἐκεῖ ἀπάνω γιὰ ὅποιον ἤθελε πραγματικὴ ἐξοχή, ξεκούρασι καὶ τόνωσι σώματος καὶ ψυχῆς, μακριὰ ἀπ' τὸ θόρυβο καὶ τὶς ἀπιτησίες τῆς πόλεως, θὰ ἦταν μιὰ ὀνειρώδης διαμονὴ γιὰ δυὸ τρεῖς μῆνες τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ θὰ γύριζε κάτω μὲ καινούργιες δυνάμεις γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸ βουνὸ καὶ τὰ ὠραῖα μέρη πού εἶδα. Δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ἀφελὴ καὶ φυσικὴ ζωὴ πού ἔζησα κάμποσο καιρὸ. Δὲν θὰ ξεχάσω πόσο ὠφελήθηκα στὴν υγεία μου μ' ἓνα σωρὸ ἀναμνήσεις ἀπὸ μιὰ ζωὴ ξεκούραστη, ἡσυχῇ, γεμάτη γαλήνη καὶ ἡρεμία, γεμάτη βουνίσιας ἐντυπώσεις, μακριὰ ἀπὸ κάθε κοινωνικὴ ὑποχρέωσι, ἀπάνω ἐκεῖ ψηλὰ στὸν ἀέεκα-στο Χελμό, στὸ δροσερὸ Σόλο!

ΔΩΡΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΣΧΟΛΗ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΑΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ὁδὸς Τριῶν Ἱεραρχῶν 52 — Ἀνω Πετράλωνα
Βιβλία καὶ Δίδακτρα δωρεάν
Ἑγγραφὰ κατ' ἐκάστην 7-8 μ. μ.

Ἡ ἐκδεσις τῆς κ. Θάλειας Φλωρᾶ - Καραβία

Ἡ χειμερινή σαιζὸν τῶν ἐκθέσεων ἐγκαινιάστηκε μὲ τὴν ἐκθεσὶν τῶν ἔργων τῆς κ. Θάλειας Φλωρᾶ Καραβία.

Ἡ ἐκλεκτὴ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καλλιτέχνης εἶνε γνωστὴ στὸ διανοούμενον κοινὸν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀπὸ ἄλλες τῆς ἐπιτυχεῖς ἐκθέσεις. Ἐπειτ' ἀπὸ ἐπτὰ χρόνια ποὺ εἶχε παρουσιάσει στὴν αἴθουσα τῆς Ἑνώσεως τῶν Συντακτῶν μίαν ἐκλεκτὴν σειράν ζωγραφικῶν πινάκων τῆς, βλέπομε σήμερα τὰ νέα τῆς ἔργα, ἐβδομήντα

ἔξω τὸν ἀριθμὸν, μὲ τὴν ἴδια πάντα προσωπικὴ σφραγίδα τῆς καλλιτέχνιδος, ἀλλὰ καὶ μὲ κατὰ ἀκόμη περισσότερον χαρακτηριστικόν, ποὺ εἶνε πρὸς ἑαυτὴν τῆς ἀληθινῆς. Σχεδὸν ὅλοι οἱ πίνακες τῆς ἐκφράζουν μίαν νέα ζωντάνια καὶ φρεσκάδα τόσο στὴ σύλληψιν τοῦ θέματος ὅσο καὶ στὴν ἐκτέλεσιν. Ἡ κ. Φλωρᾶ Καραβία εἶνε ἡ ζωγράφος ποὺ δονεῖται ἅμεσα ἀπὸ τὴ μορφή τοῦ ἀντικειμένου καὶ τὸ βλέπει ὅσο μὲ καθαρὸ μάτι, ἄλλο τόσο μὲ καθαρώτερη ψυχὴ. Ἀτενίζει τὴ φύσιν μὲ τὴν υγιέστερη ψυχικὴ καὶ συναισθηματικὴ ἀντίληψιν, ἔχοντας ὁδηγὸ τὴν εὐαισθησίαν τῆς καὶ τὴν ἰσόρροπὴ σκέψιν, χωρὶς τὴ μεσολάβησιν τῆς «ἐγκεφαλικότητος» ποὺ διαστρεβλώνει τὴν ἀλήθειαν στὴν τέχνη πνευματοποιημένη. Ἡ γραμμὴ καὶ οἱ φόρμες τῆς μαρτυροῦν τὸν ἔμπειρον καὶ κύριον τῆς Τέχνης τοῦ ζωγράφου ποὺ κατέχει τὸν τρόπο νὰ δύνῃ ἐξαιρετικὴ ἐκφράσιν στὴν ἐσωτερικὴν του δόνησιν, ἀλλοῦ συγκρατημένη, ἀλλοῦ ἐλεύθερα ἐκδηλωμένη ὥστε ἀπάνω ἀπ' αὐτὸ τὸ συναισθηματικὸν συγκρασμὸν, νὰ στέκῃ ὡς νότα κυρίαρχη ἡ ἀρμονία, ἀπαραίτητη καὶ ἀποτελειωτικὴ σφραγίδα μιᾶς ολοκληρωμένης καλλιτεχνικῆς δημιουργίας. Γι' αὐτὸ καί, ὑπακούοντας στὸ ἐσωτερικὸν ἐκεῖνο γόνιμον κέντριν, ξέρει μὲ τὰ μέσα τῆς εὐσυνειδήτης τεχνικῆς τῆς νὰ ἐκφράσῃ ἄνετα τὴν ἐντύπωσίν τῆς καὶ νὰ μᾶς μεταγγίσῃ τὴ συγκίνησίν τῆς μέσ' ἀπὸ ἓνα ἐξευγενισμένον ρεαλισμὸν διάχυτον ἀπὸ ποιητικὸν αἶσθημα, ἀγάπην καὶ δύναμιν.

Ἄν καὶ δυνατὴ «κολορίστα», ἡ κ. Καραβία, δὲν παρασύρεται ἀπὸ χρωματικούς ἐκτραχηλισμούς,

ὑπερβολὰς καὶ ἀκρότητες, ἀλλὰ, ἔχοντας ἀνεπτυγμένον τὸ ἔμφυτον στὸν ἀληθινὸν ζωγράφον χρωματικὸν αἶσθητήριον, ἐκεῖνο τὸ λεγόμενον bon sens, ποὺ καθοδηγεῖ καὶ ρυθμίζει τὰς αἰσθητικὰς ἐνέργειας τοῦ καλλιτέχνη, τὸ αἰσθάνεται αὐθόρμητα νὰ τῆς χαράξῃ τὸ ὄριον ὡς ποῦ θὰ πρέπη νὰ σιωπήσῃ καὶ ἡ τολμηρότερη χρωματικὴ φωνή.

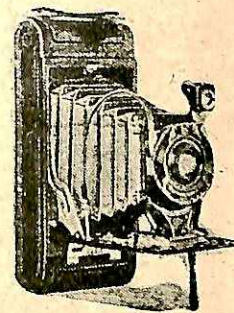
Οἱ τόσο δύσκολοι τόνοι τοῦ πρασίνου, ποὺ κατανατοῦν πολλὰς φορὰς ὁ ἐφιέλτης τῶν ζωγράφων ἀπάνω

Η κ. ΚΥΒΕΛΗ

[Ἐλαιογραφία Θ. Φλωρᾶ - Καραβία]

στὴν παλέτταν τους, καὶ ἡ προβληματικὴ ἐναρμόνισή τους μὲ τὴ γύρω ἀτμόσφαιρα ἐνὸς τοπίου, κάτω ἀπὸ τὸ δεξιότεχνον πινέλο τῆς κ. Φλωρᾶ Καραβία, ντύνονται τὴν πρέπουσα στολὴν καὶ παρουσιάζονται ἀφομοιωμένοι σὲ ὅλες τὰς διαβαθμίσεις τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς προοπτικῆς τόσο αἰσθητικὰ συνδυασμένοι ὥστε νὰ προξενοῦν τὴν πιὸ εὐχάριστον, ὄχι πικρὴ ἐντύπωσιν, ποὺ χαρίζει μίαν πλούσιαν βλάστησιν μέσα σ' ἓνα κατάφυτον τοπίον. Τέτοια χαρὰ

Ἡ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ

Δὲν εἶναι ἀνόγκη νὰ σκεφθῇ τί θὰ προσφέρετε! Μία φωτογραφικὴ μηχανὴ θὰ εὐχαρίστησιν καὶ τὸ δυσκολώτερον γούστο.

Διαθέτομεν τὴν πλουσιωτέραν συλλογὴν ἀπὸ Δρχ. 85 καὶ ὀ.ω.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

Δ. Ι. ΚΑΝΔΡΕΒΙΩΤΗ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 5Α

(ΠΑΝΣΙΩΝ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

ΠΡΙΝ ΓΕΝΝΗΘΗ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Τὸ νέον βιβλιάριον τοῦ GLAXO πραγματευόμενον περὶ τῆς ζωῆς τῆς γυναικὸς κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐγκυμοσύνης παρέχεται δωρεὰν παρὰ τῶν ἀντιπροσώπων

ΣΤΑΜ. ΧΑΡΒΑΛΙΑΣ Α.Ε.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 52 - ΑΘΗΝΑΙ

Ταχυδρομικῶς ἀποστέλλεται ἐναντὶ λήψεως γραμματοσήμου τριῶν δραχμῶν.

Ἡ ἐπιτυχία...

ποῦ ἐπιθυμεῖτε, εὐρίσκεται «εἰς τὴν τσάνταν σας», ἐὰν ἔχετε πάντοτε μαζί σας ὀλίγην ἐκ τῆς θαυμασίας πούδρας FORVIL ἀρωματισμένην μὲ τὸ μαγευτικὸν ἄρωμα 5 FLEURS.

Ἡ πούδρα FORVIL πραγματικῶς κρατᾷ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην καὶ ἀναζωογονεῖ καὶ τὸ πλέον εὐαίσθητον δέρμα. Δὲν περιέχει ἐπιβλαβεῖς χημικὰς οὐσίας.

Εἶνε προϊόν τῶν περιφημῶν ἐργοστασίων FORVIL

RUE CASTIGLIONE, 1. PARIS

ΓΕΜ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

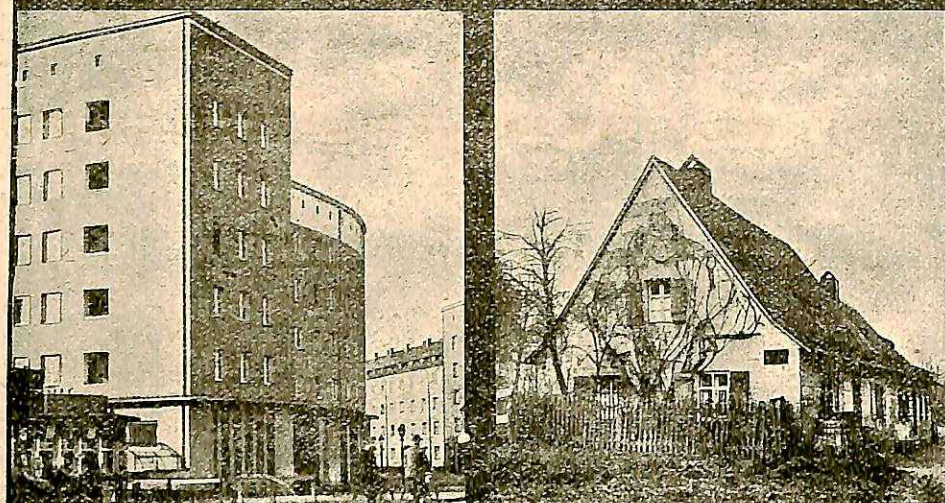
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΑΙΟΛΟΥ 31

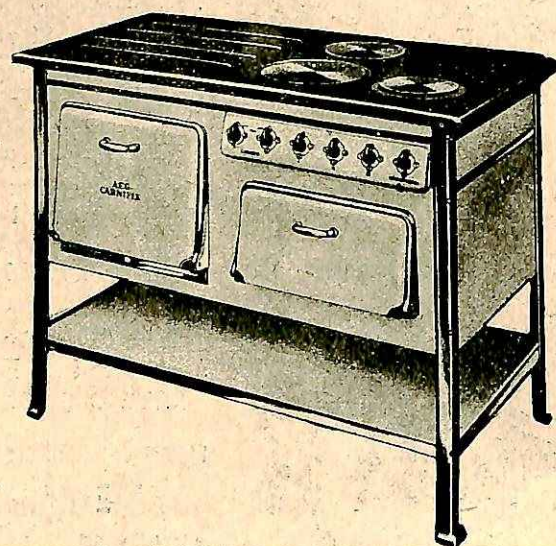
ΤΗΛΕΦ. 25-202

ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ "ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΟΣ"

ΣΕ ΚΑΘΕ ΣΠΙΤΙ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΜΑΓΕΙΡΕΙΑ

AEG

ΝΕΟΤΗΣ ΚΑΙ ΓΗΡΑΣ

Ἡ φαλάκρα καὶ αἱ λευκαὶ τρίχες τῆς κεφαλῆς, καθὼς καὶ ἡ πιτυρίαις, εἶναι κάτι τὸ ὁποῖον διὰ τὸν περισσότερον κόσμον ἀποτελεῖ τὴν μεγαλύτεραν στενοχωρίαν. Καὶ τὰ τρία αὐτὰ κακὰ ἐμφανίζονται ὄχι μόνον εἰς τοὺς ἡλικιωμένους, ἀλλὰ συχνότατα καὶ εἰς τοὺς νέους.

Ἡ ἐπιστῆμη κατάρθωσεν ἐν τῇ ἐρεύνῃ τῆς νὰ καταπολεμήσῃ ὅλα τὰ ἀνωτέρω διὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου τῆς Ρώμης ὡς καὶ τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου τῆς χώρας μας δοθέντος πρὸς χρῆσιν τοῦ κοινοῦ, προϊόντος τοῦ ἐν Μιλάνῳ τῆς Ἰταλίας Οἴκου FATTORI HAIR'S RESTORED FATTORI.

ΤΟ FATTORI σταματᾷ ἀμέσως τὴν τριχόπτωσιν. ἐπαναφέρει τὰς τρίχας εἰς τὸ ἀρχικόν των χρῶμα, ἐξαιλεῖ τὴν πιτυρίδα ἀμέσως. Τέλος μετὰ τὸ FATTORI αἱ τρίχες ἐπανερχονται εἰς τὴν προτέραν των στιλπνότητα καὶ τὸν χρωματισμόν.

ΣΗΜ. Προσέχετε εἰς τὸ ὄνομα FATTORI ἀναγεγραμμένον ἐπὶ τῆς ὑποκίτρινου ἐτικέτας, τὰ διάφορα διαφημιζόμενα φάρμακα μετὰ τὰς ὡς ἄνω θεραπευτικὰς ιδιότητας ἀποτελοῦν πλάνην. Τὸ FATTORI εἶναι φάρμακον ἐνεργωσμένον, ἀπολύτως ἡγυγιμένον. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ κεντρικὰ φαρμακεία καὶ μυροπωλεῖα.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος: Α. Β. ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ καὶ Ι. Γ. ΒΑΓΕΝΑΣ
Ὁδὸς Λυκούργου 7 — ΑΘΗΝΑΙ Τηλέφωνον 23-450

SANETTES Μανδήλια ἀπὸ σελλουλὸς (χαρτοβάμβακα), προϊόντα τῆς Ἀμερικανικῆς

Ἑταιρίας SAN - NAP - RAK MANUFACTURING Co. Μαλακὰ ΣΑΝ ΤΟ ΜΠΑΜΠΑΚΙ καὶ ἀπαραίτητα εἰς κάθε Κυρίαν διὰ

τὸ καθάρισμα τοῦ προσώπου ἀπὸ κρέμες, ῥοῦζ, πούδρα κ. λ. π. Μοναδικὸν διὰ τὸ συνάχι. Ἔρχονται εἰς ὠραιότατα κυτία καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεία, τὰ μεγάλα Κομμωτήρια καὶ εἰς τὰ Πρατήρια τοῦ «Σ. Ε. Χ.».

Κυτίον	τῶν	200	Δραχμὰς	50
»	»	90	»	25

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙΑ ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ ΚΑΙ ΑΙΓΥΠΤΟΝ
Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΛΑΪΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΑΡΙΘΜΟΣ 37 - ΑΘΗΝΑΙ

ΛΑΒΛΑΧΑΣ

ΠΡΟΪΟΝ
ΝΕΣΤΛΕ

Ελληνίς

μᾶς δίνει τὸ ἔργο, «Κουφᾶς τῆς Ρόδου» ὅπου τὰ πυκνὰ ἐλαιόδενδρα κ' οἱ ἄλλες πρασινάδες πὺν στολίζουν τὸ ἡλιόχαρο τοπεῖο μὲ τοὺς ζωϊκοὺς τοὺς κλάδους, ζοῦν, ἀναπνέουν, κινούνται κάτω ἀπὸ ἓνα δλογάλανο οὐρανὸ καὶ μπρὸς ἀπὸ μιὰ μακρυνὴ λουρίδα ἀναταραγμένης θάλασσας. Ἡ χαράδρα τῆς «Κασταλίας» πνιγμένη μέσα σὲ κάθε λογῆς θάμνους καὶ ἀγριόδενδρα πὺν κρύβουν μέσ' τὰ φυλλώματά τους τὸν ποιητικὸ ψῆθυρο τῶν ὠραιότερων θρύλλων, εἶνε μιὰ ἐξαιρετικὰ δύσκολη ὁσο κ' ἐπιτυχημένη σπουδὴ πρασίνου. Ἐκεῖνο ἀπὸ τὰ τοπεῖα πὺν κρατεῖ τὰ σκῆπτρα ἀνάμεσά τους, εἶνε ἡ «Ἀνοιξὶς στὸ Μαριούτ». Ἐκεῖνος ὁ ἀπέραντος λουλουδιασμένος κάμπος μὲ τίς μύριες ἀσύλληπτες διαβαθμίσεις τίς κίτρινες μαργαρίτας σὲ ἀπεριόριστην ἔκταση ἀνλωμένος καὶ μὲ τὰ ἀβρότατα μῶβ ἀγριολούλουδα στὸ πρῶτο πλάνο ζωντανεῖ μὲ τὴν πὺν χαρούμενη ἀνοιξή.

Στὴν ἀπόδοσιν τοῦ νεροῦ, ἡ ζωγράφος κατορθώνει μὲ τὴν ἀναλυτικὴ διαφάνειαν τῶν τόνων τῆς ν' ἀναπαραστήσῃ τὴ ρευστότητα καὶ τὴ διάφεγγιν μορφῇ τοῦ ὕδατος στοιχείου. Στὶς «Νταχαμπίες τῆς Μαχμουντίας» (εἶδος ἀράπικα καΐκια πὺν στέκουν ἀραγμένα στὶς ὁχθες τοῦ Νείλου) τὸ καθρέφτισμα ὅλου τοῦ γύρω τοπεῖου καὶ τῶν καϊκιῶν μέσ' στὸ ποτάμι εἶνε πολὺ καλὰ ἀποδοσμένο. Ἀπὸ τίς Ἑλληνικὲς ἀρχογαλιᾶς ξεχωρίζει ἡ «Ἰθάκη», γεμάτη πρωϊνὴ δροσιά κ' ἀρμονικὲς ὑγρὲς ἀποχρώσεις. Ἡ «Φουσκοθαλασσὴ στὸ Μέζ», κλείνει ὅλον τὸν ἀναταραγμὸ τοῦ πελάγου πὺν ξεσπάξῃ ἀφρισμένο τίς ἀκτὲς κ' ἓνα χαλκόχρωμο βράχο τόσο ὕγρον ἀπὸ τὰ κύματα πὺν τὸν περιλούζουν.

Μὲ ἰδιαίτερη ἀβρότητα ἡ κ. Φλωρὰ Καραβία μᾶς χαρίζει τὸ μυστικὸ θέλητρο τῶν λουλουδιῶν τῆς

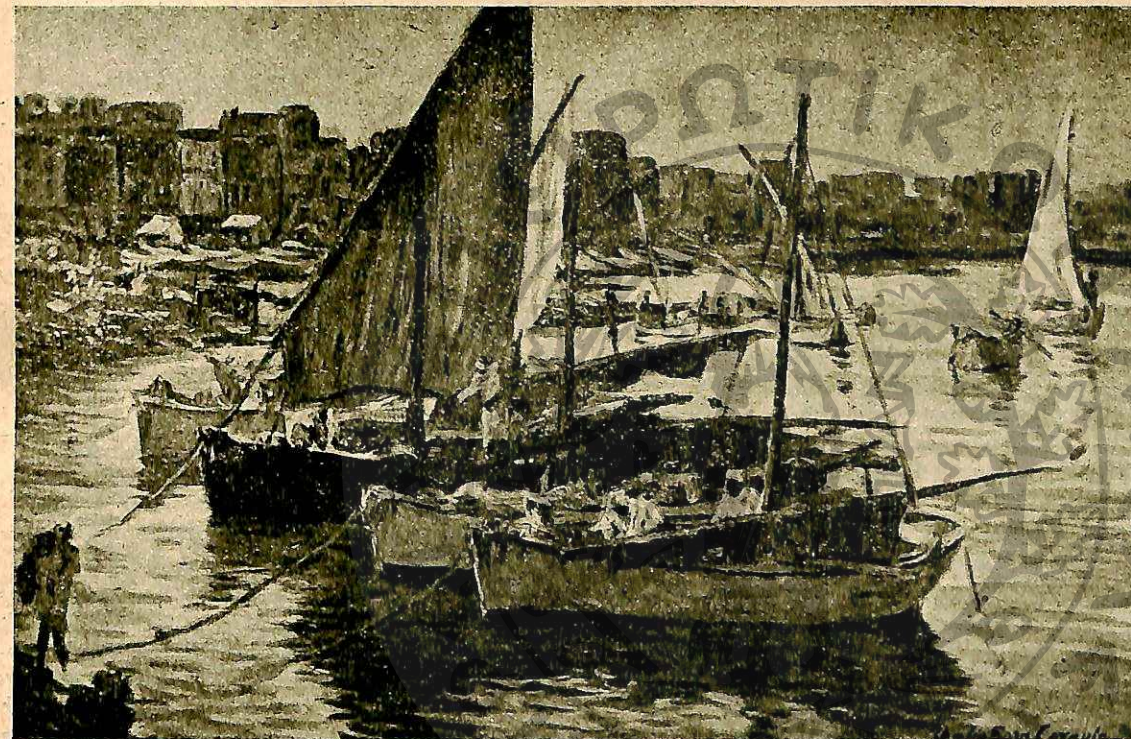
Οἱ «Ἀνεμῶνες τοῦ Μαριούτ», οἱ «Μύκωνες» τ' ἀφθαστα «ἀγριολούλουδα τῆς Μαριούτ» μᾶς μεταφέρουν στοὺς ἡλιόλουστους κάμπους καὶ στοὺς εἰδυλλιακοὺς μπαξέδες τῆς τροπικῆς χώρας τῶν ἀρχαίων Φαραῶ. Ὅσο γιὰ τὰ πορτραῖτα καὶ σ' αὐτὰ ἡ καλλιτέχνις ἐκδηλώνει πλούσια τὴν ἐντονὴ προσωπικότητά της. Δὲν προδίδει, οὔτε παραμορφώνει τὸ μοντέλο της, τόσο ἐσωτερικὰ ὅσο καὶ ἐξωτερικὰ. Ἔρεει νὰ συλλάβῃ τὴ χαρακτηριστικώτερη πτυχὴ τῆς ἐκφράσεώς του καὶ νὰ μᾶς τὴν ξεδιπλώσῃ, ἀποκρυσταλλώνοντάς τὴν μὲ τὴ διαίσθησιν τῆς τέχνης της, ὅχι φωτογραφικὰ ἀλλὰ μέσ' ἀπ' τὸ πρῖσμα μιᾶς πλατειᾶς πιστότητος πὺν ικανοποιεῖ τίς αἰσθητικὲς μᾶς ἀξιώσεις. Ἡ λυρικὴ διάθεσιν τῆς ζωγράφου εὐγενικὰ συγκαταλημμένη, ξεχύνεται στὸ ὁλόσωμο πορτραῖτο τῆς «Κυβέλης» πὺν στέκει ὡς τὸ κυρίαρχο καὶ κορυφαῖο ἔργο τῆς Ἐκδέσεως. Μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ χαμόγελό της, ἡ μεγάλῃ μᾶς καλλιτέχνις, μὲ τὴν ἀρχοντικὴ τῆς στάσιν, καθρσμένη σὲ μιὰ πράσινη πολυθρόνα μέσ' στὸ ἰδιαίτερο σαλόνι της, εἶν' ἑτοιμὴ νὰ μᾶς μιλήσῃ.

Κατώτερο τὸ πορτραῖτο τῆς Ἀλίκης, ἓνα μελαχροινὸ κεφάλι Φελάχας προφίλ, ἡ Ζενάμπ μὲ τοὺς μάγγους, ἡ Κυρία μὲ τὰ βελούδα, καὶ τὰ «Θλιμμένα νειάτα», «Στὸν ἥλιο τῆς ἀκτῆς», εἶνε ἀπὸ τὰ ζωντανώτερα ἔργα τῆς Ἐκδέσεως.

Αὐτὰ πὺν ἀνέφερα εἶν' ἐκεῖνα ὅπου γίνετ' αἰσθητότερη ἡ ἐνότης τῆς ἐσωτερικῆς ἐκφράσεως καὶ τῆς δημιουργικῆς ὠριμότητος τῆς καλλιτέχνιδος, χωρὶς βέβαια καὶ ὅλα τ' ἄλλα νὰ ὑστεροῦν σὲ χάριν καὶ σὲ καλλιτεχνικὴ διάθεσιν γεμάτη εὐλιχρίνεια καὶ ἀγάτη.

(Ἀπὸ τὸν «Νέον Κόσμον» τῆς 8ης Νοεμβρίου).

ΑΘΗΝΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΜΦΟΥΣΙ

[Ἐλαιογραφία Θ. Φλωρὰ - Καραβία]

ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

«Τὸ ἄρνι τοῦ φτωχοῦ» (Ἕνα ἔργο ἀστικό ποῦ ἐνεθουσίασε τοὺς κομμουνιστάς).

Ὁ «Ἰούδας», τοῦ κ. Σπύρου Μελά. (Λίγα λόγια ἀπ' τὴ παραλειφθεῖσα κριτική).

Τὸ δεύτερο ἔργο ποῦ ἀνέβασε τὸ Ἐθνικόν, τὸ «Ἀρνὶ τοῦ φτωχοῦ» τοῦ αὐστριακοῦ συγγραφέως Stefan Zweig, παραδόξως εἶχε τὸ βίο βραχύτατο. Ἡ διεύθυνσι τοῦ θεάτρου πιεζομένη ἀπ' τὴ κατα-

ΑΙΜ. ΒΕΑΚΗΣ

κραυγὴ μερικῶν συντηρητικῶν, καὶ ἀπὸ τὶς τελείως παρεξηγημένες ἐκδηλώσεις μερικῶν ἀμορφωτῶν κομμουνιστῶν τοῦ ὑπερώου, κατέβασε τὸ ἔργο ὕστερα ἀπ' τὴ τρίτη του παράστασι.

Ὅμως στὸν τόπο μας δὲ κακοτύχησε μονάχα τὸ ἔργο, κακοτύχησε καὶ ὁ συγγραφεύς. Κριτικοί,

καὶ μάλιστα σοβαροί, ἄνθρωποι ποῦ ἀέλαβαν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ κατατοπίζουν τὸ κοινόν, μίλησαν γιὰ τὸ Τσβάιχ ὡς νὰ πρόκειται γιὰ κανένα β. υ. λεβαριέρο, κι' ἔκριναν τὸ ἔργο του ὡς νὰ εἴταν τὸ πρῶτο τυχόν κατὰσκέυασμα.

Πέρυσιν, μετὰ τὴν παράστασιν τῶν «Βριγκολάκων», γράφτηκε ὅτι «Ὅσον δὲν εἶναι πιά τῆς μόδας...», νομίζοντας φαίνεται πῶς ἡ προσωπικότης τοῦ Ἰψεν μπορεῖ νὰ κατέβῃ σὲ τέτοιο ἐπίπεδο μὲ τὴ φθορὰ ποῦ φέρει ὁ χρόνος. Φέτος γράφτηκαν πάλιν ἀστόχαστες κουβέντες γιὰ τὸ Στέφανο Τσβάιχ, ποῦ ἀσχέτω ἂν τὸ ἔργο του αὐτὸ εἶναι μέγιστον, ἢ καὶ κακὸν ἂν θέλετε, ὁ ἴδιος δὲ παύει νὰ εἶναι ἀπ' τὶς πρῶτες ἐνδιαφέρουσες φυσιογνωμίας στὴ σύγχρονη διανόησιν. Δὲ πρόκειται βέβαια περὶ μεγαλοφυΐας· ἐξετοζώντας τὸ ἔργο του φανεῖται διάνοις τοῦ βυῆκαν πολλὰς ἀδύνατες πλευρὰς, κανεὶς ὅμως δὲν ἀμφισβήτησε τὴ πλούσια προικισμένη φύσιν του.

Ἐξαιρετικὴ δεξιότητι, ἐφρὲστατος τρόπος στὸ χειρισμὸν τοῦ θέματος, παλμὸς ποιητικὸς, καὶ τὸ νευρῶδες, τὸ πυρετικόν, τέλος, ὕψος συναρπαστικόν, εὐληπτό καὶ εὐχάριστο μαζί, εἶναι τὰ κύρια χαρακτηριστικά τοῦ συγγραφέως τῆς «Συγχύσεως τῶν αἰσθημάτων». Τὸ ἔργο αὐτὸ γεμάτον ποιητικὴν καὶ ἀνθρωπιστικὴν πνοήν, μ' ὅλον ποῦ ἡ χιτλερικὴ Γερμανία τὸ θεώρησε ἀνάξιόν της καὶ τὸ ἔκαψε δημοσίᾳ, παρα-

μένει ἕνα ὑπόδειγμα ἐκλεκτοῦ τῆς σύγχρονης ἐκτεταμένης «νοβέλλας», καὶ ἀντιπροσωπεύει πληρέστερα τὸν Τσβάιχ ὡς διηγηματογράφον, ὅπως ὁ «Ἀγῶνας μὲ τὸ Δαίμονα» ἀντιπροσωπεύει καλὴτερα τὶς κριτικοβιογραφικὰς ἐργασίας του. Τὸ τελευταῖον ἔργον του «Μαρία Ἀντουανέττα», περισσότερον γνωστὸν ἀπὸ ἄλλα στὴν Ἑλλάδα δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ καλλίτερά του, ὅπως καὶ τὸ «Ἀρνὶ τοῦ Φτωχοῦ» δὲ φτάνει στὸ ὕψος τοῦ «Ἰερεμίου», μὴς βιβλικῆς τραγωδίας μὲ ἀντιπολεμικὰ ἰδανικά, οὔτε ἔχει τὸ ἐνδιαφέρον τῆς διασκευῆς ποῦ ἔκανε στὸ «Βολπόνε» τοῦ Μπέν Τζόνσον. Γενικὰ ἄλλωστε ὁ Τσβάιχ δὲν ἐπεβλήθηκε στὴ διεθνή καλλιτεχνικὴ συνείδησιν ὡς δραματογράφος, ἀλλὰ ὡς διηγηματογράφος, κριτικὸς καὶ βιογράφος.

Ὅσοι ἔκριναν τὸν Τσβάιχ ἀπὸ τῆς θεατρικῆς παραγωγῆς του, τὸν ὑπετίμησαν, ὅπως ὑπετίμησαν καὶ τὸ «Ἀρνὶ τοῦ Φτωχοῦ» ὅσοι τῷ κριναν ἀπὸ τὴν αὐτὴν παράστασιν τοῦ Ἐθνικοῦ. Διαβάζοντάς το δὲν ἀποκομίζει κανεὶς τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ξεχωριστοῦ, βλέπει ὅμως ὅτι πρόκειται περὶ ἔργου μὲ πολλὰς ἀρετὰς, γραμμένον ἀπὸ δεξιότητι μεγάλης ὁλότητος.

Ἀπὸ τὴν παράστασιν ποῦ εἶδαμε, ἡ ἀτμόσφαιρα ἔλλειπε, ἴσως γιὰ τὸ ἔργο διεκόπητο κάθε στιγμὴ. Οἱ ἡθοποιοὶ ἢ ἀμελέτητοι ἦσαν οἱ περισσότεροι, ἢ νευρικοὶ καὶ αὐτοὶ ὅπως καὶ τὸ κοινόν μὲ τὰ συνεχῆ χειροκροτήματα ποῦ κατέστρεφαν τὸν εἰρημὸν τοῦ ἔργου.

Δὲ μᾶς ξεκούρασαν παρὰ μονάχα τὰ ἐκλεκτὰ κοστούμια καὶ σκηνικά, τὸ ἀριστοτεχνικὸ παίξιμόν του κ. Παρασκευᾶ, ἡ συμπαθητικὴ προστάθεις τῆς κ. Μιράντας καὶ πρὸ παντὸς τὸ παίξιμόν τ. υ. Αἰμιλίου Βεᾶκη, τ. υ. καλλιτεχνικὸν ποῦ ζεῖ τ. υ. ῥόλους, καὶ ὡς Φουρὲς ἀπέδωσε συναρπαστικὰ τ. ν. τραγωδία τοῦ ἀνίσχυρου, τὴ θλιβερὴν του ἀδυναμία μπρὸς στὴν ἀδικίαν μὰ φυσικὴν ὑπεροχὴν τοῦ δυνατοῦ τῆς ζωῆς. Μὰ εὐχάριστος ἡ ἐντύπωσις ἢ ἐμφάνισις τοῦ κ. Μυράτ στὴν Ἐθνικὴ Σκηνή. Ὁ κ. Μινωτῆς ὡς Νάπλεων ποῦ ἔστιν ἄτονος. Βεβαίως ὁ Ναπολέων τοῦ Τσβάιχ δὲν εἶναι ἡρωϊκὸν τύπον ἥρωος, μένει ἄλλωστε στὸ δεύτερον πλάνον τὸ «Ἀρνὶ τοῦ Φτωχοῦ» εἶναι πρὸ παντὸς ἡ τραγωδία τοῦ ἀδυνάτου. Πάντως ὅμως—ὁ συγγραφεύς—δύο φορὲς τουλάχιστον τὸ τονίζει πολὺ καθαρά, τὸν θέλει μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιβλητικότητά, κι' αὐτὴ δὲν τὴν ἀπέδωσε ὁ κ. Μινωτῆς.

Μεταφραστικῶς τὸ ἔργο ἀπεδόθη δημιουργικὰ καὶ ζωντανὰ ἀπὸ τὸν κ. Λέοντα Κουκούλα, παρ' ὅλες τὶς δυσκολίας ποῦ παρουσιάζει μὲ τοὺς ιδιωματισμούς του, καὶ τὶς λαϊκὰς ἐκφράσεις του.

Καὶ τώρα ὅσο γιὰ τὴν ὑποδοχὴν ποῦ βρῆκε στὸ μακάριο τόπον τοῦ φτωχοῦ τ. ἄρνι, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ποῦμε, πῶς ὅτι ἐγίνε φανερόναι αὐ-

τὸν ὅλον τὴν πνευματικὴν ἀναρχίαν ποῦ μᾶς δέρνει. Παρεξηγημένους κριτικὰς, χειροκροτήματα ἄσκοπα, φασιστικὰς θεωρίας, τιράντες μελοδραματικὰς ἡθοποιῶν, ὅλα αὐτὰ μαζί δείχνουν πόσο πρόχειρα ἀρπάζομε τὸ κάθε ζήτημα, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ δημιουργήσουμε θόρυβον. Ἡ μὴνις τῶν συντηρητικῶν κατὰ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ἐθνικοῦ ἐντελὼς ἀδικη αὐτὴ τὴ φορὰ. Κανεὶς δὲ θὰ μπορούσε νὰ φανταστῇ πῶς ἡ ἀστικὴ τραγωδία τοῦ ἀπατημένου συζύγου θὰ συγκινοῦσε ἀντιπροσώπους τῆς μπολσεβικικῆς ιδεολογίας. Δὲν εὐθύνεται ἡ ἐπιτροπὴ, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι ποῦ θέλησαν νὰ δημιουργήσουν ἐπεισόδια, καὶ ὅταν ὑπάρχει ἡ πρόθεσις, λαβὴν μποροῦν νὰ δώσουν ἀπειρες φιλελεύθερες φράσεις ποῦ πλημμυρίζουν ἔργα τοῦ Αἰσχύλου, Σοφοκλῆ, Σίλλερ, Γκαίτε καὶ τῶν ἄλλων. Μονάχα ἡ ἀστυνομία εἶναι ἀρμοδίαν νὰ φροντίσει νὰ μὴν ἐνοχλοῦνται οἱ ἄνθρωποι ποῦ πηγαίνουν στὸ θέατρο γιὰ νὰ δοῦν τέχνην καὶ ὄχι γιὰ νὰ κάνουν κοινωνικὸν ἀγῶνα.

Δυστυχῶς τὸ περασμένον τεῦχος εἶχε τόσο στενόνητα χώρου ποῦ παρέλειψε τὴν κριτικὴν τοῦ «Ἰούδα» τοῦ κ. Σπύρου Μελά, μὲ τὸν ὅποιον ἀρχισε ἡ τετάρτη περίοδος τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου.

Θάταν παράλειψι ἂν ἔστω καὶ ἄργα δὲ λέγαμε λίγα λόγους τοῦλάχιστον γιὰ ἕνα ἔργο σημαντικὸν τῆς τελευταίας παραγωγῆς.

Ὁ Ἰούδας ἂν καὶ ὕστερῃ σὲ θεατρικότητα, ἐλάττωμα ποῦ δὲ συγχωρεῖται εἰδικὰ στὸν κ. Μελά, τὸν ἄνθρωπον ποῦ ξέρεῖ τὸ θέατρο καὶ τὶς ἀπαιτήσεις του ὅσον λίγαι, εἶναι ἐν τούτοις ἔργο μὲ ποιητικὴν πνοήν. Μία παλληκαρίσια προσπάθεια ἀνωτέρας δημιουργίας, καὶ ποῦ μᾶς ξεκούρασε ἀπὸ τ' ἀναμνησθέντα θέματα τῆς ξένης καὶ ντόπιας παραγωγῆς. Τέλος ἕνα ἔργο βγαλμένον ἀπὸ τεχνίτην μὲ λογοτεχνικὰς ἀρετὰς ἀπειρες.

Μονάχα ποῦ περιμέναμε ἀπ' τὸ Σπύρον Μελά, τὸ συγγραφέα ποῦ στὰ πρῶτα του βήματα ἔδωσε τὸ «Γυῖν τοῦ Ἰσχιου», τώρα πιά στὴν ὀριμότητά του νὰ δώσει ἕνα ἔργο μὲ σοφώτερη ἀρχιτεκτονικὴν, ἀσχετὰ μὲ ὅποιαν δήποτε τεχνολογία καὶ ἂν ἀκολουθήσει. Στὸν Ἰούδα ἀντὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ θεατῆ ν' αὐξάνῃ, ἐλαττώνεται ἀπὸ πρᾶξι σὲ πρᾶξι. Ἄδικα ἀποζητήσαμε τὴν δραματικὴν συγκίνησιν, δὲ τὴν βρῖκαμε, γιὰ τὴν μεγάλην δραματικὴν σύγκρουσιν λείπει, ὅπως λείπει καὶ ἡ σοφὴ συνοχὴ στὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θέματος, καὶ ἡ ζωντανὴ ὁλοκλήρωσις ὁρισμένων τύπων του. Ἐπίσης ἀπαραίτητη θάταν περισσότερη φροντίδα στὴν δραματοποίησιν ὁρισμένων τύπων τοῦ Εὐαγγελίου ποῦ ἔχουν βαθεῖα εἰσχωθεῖ στὴν χριστιανικὴ συνείδησιν, καὶ δὲ μπορεῖ ἀβλαβῶς νὰ τοὺς ἀφαιρεθῇ ὁ φωτοστέφανος τοῦ υπερφυσικοῦ.

Στὴν ἀρχὴν τοῦ ἔργου, ἐνῶ ὁ Ἰούδας προαγγέλλεται μεγάλος ιδεολόγος, σκληρὸς ἐκδικητῆς, ἐντελοδόχος τῆς φυλῆς τοῦ Ἰσραὴλ, ἐμφανίζεται κατὰ τρόπον ποῦ περιμένει πιά κανεὶς, ὡς τὸ μόνον ἀπολειπόμενον μέσο,

τὸ ἐρωτικὸν τοῦ πάθος πρὸς τὴ Μαγδαληνὴν νὰ δώσῃ τὴν δραματικὴν σύγκρουσιν. Δὲ συμβαίνει οὔτε αὐτό, δὲ συμβαίνει ὅμως καὶ τίποτα ἄλλο ποῦ νὰ ἐξηγῇ ἐπ' αὐτὸν τὸ ἐσωτερικὸν δρᾶμα τοῦ Ἰούδα, τὴν ψυχικὴν του πάλην γιὰ τὴ τελικὴ πίστιν, κι' ἐνῶ στὴν μιὰ εἰκόνα τὸν βρίσκουμε ἀκόμα πολέμιον τοῦ Χριστοῦ, σὴν ἄλλην τὸν ἀκούμε νὰ ὁμολογῇ τὴ πλάνην του, καὶ ν' ἀκολουθῇ ἀδίστακτα τὸ Διδάσκαλον. Οἱ θεωρίαι τῆς βίας καὶ τὸ «μέρος τοῦ ὅλου» δὲν εἶναι ἀρκετὰ δικαιώσι γιὰ νὰ στηριχθῇ ἐπάνω σ' αὐτὰς ὁλόκληρη ἡ βάσις τοῦ ἔργου.

Μ' ἂν αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα δὲ χάλαζαν τὸ ἔργο, τὸ ξεχωριστὸν γράφημά του, ἡ πρόζα του ποῦταν ποιήματα, πολλὰς σκηνῆς του γεμάτες ψυχολογία, ποιήσι καὶ δροσιά, θάκαναν τὸν Ἰούδα τὸ ξεχωριστὸν ἔργο ποῦ περιμέναμε τόσα χρόνια χωρὶς νὰ ῥεχθῇ, καὶ δυστυχῶς δὲν ἦταν οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ.

— Τὸ ἀνέβασμα τοῦ ἔργου ἀπ' τὸν κ. Πολίτη καὶ κ. Ροντήρη ἱκανοποιητικώτατον. Κάθε σκηνὴν του ἦταν κ' ἕνα ἔργο τέχνης. Τὰ κοστούμια τοῦ κ. Φωκᾶ χάριμα ὀφθαλμῶν, ὅπως καὶ τὰ περισσότερα ἀπ' τὰ σκηνικά τοῦ κ. Κλώνη. Ἐκλεκτὴ ἐπίσης ἡ ἀπόδοσις τῶν ἡθοποιῶν. Στους τρεῖς κυριωτέρους ῥόλους ἡ κ. Παξινού ἀνάλογα μὲ τὴν δυναμικότητά της ἔδωσε πάρα πολλά, τὸ μόνον ποῦ δὲ κατώρθωσε νὰ δώσῃ ἦτον ἡ ἀγνὴ ποιητικὴ πνοὴ ποῦ ζητοῦσε ὁ ῥόλος τῆς Μαγδαληνῆς. Ἡ δ. Παπαδόκη χάρισε στὸν ῥόλον τὴν ὁμορφὴν ἐμφάνισιν της, τὴν ἀπρόσβλητον ἀρετὴν της, μόνον φαντάζομαι ὅτι ἡ νέα καλλιτεχνὴς δὲ βρῆκε τὸ δρόμον της. Παραδόξως ἐνῶ ἡ πείρα της αὐξάνει, ἡ φυσικότητά της ἐλαττώνεται. Στὸν κ. Μινωτῆν ποῦ κράτησε τὸν ῥόλον τοῦ Ἰούδα, μονάχα ἐπαίνους μπορεῖ νὰ τοῦ πεῖ κανεὶς. Σημείωσε ἕνα σταθμὸν στὴν καλλιτεχνικὴν του ἐξέλιξιν.

«Ἰουλιέττες χωρὶς Ρωμαίους» τοῦ κ. Ἀλέκου Λιδωρίκη στὸ θέατρο Κυβέλλης—Μαρίκας.

«Ὁ Μπέμπης θέλει παντρεῖται» τοῦ κ. Σωτήρη Σκίπη στὸ θέατρο Ἀργυροπούλου.

Ὁ κ. Α. Λιδωρίκης ντεμπούταρε πέρυσιν μὲ τὴν «Μεγάλην Στιγμήν», καὶ ἡ πρώτη πρᾶξι τουλάχιστον ἔδωσε πολλὰς ὑποσχέσεις. Ἐπίσης ὁ «Βύρων» του, ἂν καὶ ἀπέτυχε, μᾶς ἄφισε ἐν τούτοις τὸ σεβασμὸν ποῦ δικαιώται κάθε νεανικὸν φτερούγισμα πρὸς τὰ ψηλά. Τὸ τελευταῖον ὅμως ἔργο του «Ἰουλιέττες χωρὶς Ρωμαίους» εἶναι ἐντελὲς ἀπρόσδεχτα γραμμένον.

Ἡ αἰώνια Ἰουλιέττα γυρεύει νοσταλγικὰ τὸν ἔρωτα, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄνδρας της βαρύνεται ὕστερα ἀπὸ συζυγικὴν ζωὴν δέκα χρόνων νὰ παίξῃ τὸν ῥόλον τοῦ Ρωμαίου, ἐρωτεύεται τὸ κουνιάδον της, ὁ ὅποιος τῆς θυμίζει τὸν ἄνδρα της στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἀγάπης των... Τὸ εἶρημα πολὺ ἄτυχον. Ὁ ἀδελφὸς ἀντερρασιῆς εἶναι θέμα δραματικόν, γυρεύει τὸ μεγάλο πάθος γιὰ νὰ δικαιωθῇ. Τὸ πλαίσιον τῆς ἐλαφροῦς comedie ποῦ ἔδωσε στὸ ἔργο του ὁ συγγραφεύς δὲν ἀντέχει σὲ τέτοιους μύθους. Ἐρωτες μεγάλοι καὶ μά-

λιστα ένοχοι, έρωτες που γεννιούνται στο πρώτο αντίκρισμα και φουντώνουν σε λίγη ώρα, γυρεύουν τύπους αισθησιακούς, ζωντανούς, σκηνές παθητικές για να αποδοθούν, και όχι μελοδραματικές άεροκουβέντες σαλονιών. Ο κ. Λιδωρίκης έχει προσόντα θεατρικού συγγραφέως, γράψιμο στρωτό, ευγενικό, λεπτή παιατρικότητα, εύρηματα σκηνικά, και πρό πάντων διάλογο γοργό, ευχάριστο, άρετες που αν επιδέξια τις καλλιεργήσει, τις εκμεταλλευθεί, και ξεφορτώσει το θέμα του από ρηχές φιλοσοφίες και αταίριαστα δραματικά στοιχεία, θα γράψει καλή comedie, προσθέτοντας ελαφράδα και λίγο περισσότερο.

Για δραματοποίησι μεγάλων θεμάτων δεν είναι ώριμος. Του λείπουν άλλωστε τα προσόντα που χαρακτηρίζουν το δραματογράφο. "Ισως μιά μέρα ωριμάσει, «Inspiration c'est transpiration» καμιά φορά. Ο κ. Λιδωρίκης ως μάθη πως πρέπει να κοπιάσει πολύ, ή πρόωγη του εύκολη επιτυχία φαίνεται πως τον έβλαψε.

Το παίξιμο των ήθοποιών ζωντάνεψε τους άτονους ρόλους. Η κ. Κοτοπούλη, που ήταν πολύ καλή, έδωσε στην έρμηνεία του ρόλου τη χροιά του σοδαρου δράματος. Δίπλα της ο κ. Λογοθετίδης, επίσης πολύ καλός, έπαιξε μαζί με τους άλλους ήθοποιούς όπως θα ταίριαζε σε ελαφρό έργο. Ποιος είχε δίκιο; Δε μπορέσαμε να το ξεχωρίσουμε, γιατί το έργο δε μάς άφισε τη δυνατότητα να το κατατάξουμε πουθενά.

Βρίσκω περιττό να αναλυθώ το πολύ κακό έργο του κ. Σωτήρη Σκίπη «Ο Μπέμπης θέλει παντρεία» που παίχτηκε στο θέατρο Αργυροπούλου.

Απορεί κανείς πως ένας λυρικός ποιητής, του οποίου ώρισαμένα κομμάτια έχουν μιά θέσι στα γράμματα του τόπου μας, επέτρεψε στον εαυτό του να γράψει το έργο αυτό.

Ο κ. Σκίπης δε σεβάστηκε τη τέχνη, και αν ο ίδιος επιμένει ακόμα ύστερα από τη παρακολούθησι του έργου τον να μη το αντιλαμβάνεται, και να θυμώσει μ' όσους έχουν το θάρρος να του το πουν, τόσο τόσο το χειρότερο.

Με θλίψι παρακολούθησα τη παράστασι. Δεν ήξερε κανείς με τι να πρωτοαπορήσει. Με το πως μπορεί ένας αισθητικά μορφωμένος άνθρωπος και φθασμένος πιά λογοτέχνης να γράψει τέτοια φάρσα; Με τον κ. Β. Αλκυρόπουλο, ένα από τα λιγοστά πηγαία θεατρικά ταλέντα του καιρού μας, που τόσο φτηνά παρετήθησε απ' τη τέχνη την αληθινή; Η με το κοινό που το γούστο του ξέπεσε σε τέτοιο σημείο που να γελά με καραγκιοζισμούς αξίους επαρχιακού ιπποδρομείου.

Κρίμα! χίλιες φορές κρίμα, γιατί και ο κ. Σωτήριος Σκίπης, και ο κ. Αργυρόπουλος και το κοινό αξίζουν καλλίτερη τύχη.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ι. ΚΑΚΟΥΡΗ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΔΡΑΣΙΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Το Σωματείο «Ένωσις» Έλληνίδων Κυριών Λευκωσίας υπό την πεφωτισμένη προεδρεία της άκουράστου κ. Χαριτίνης Σακκάδα δρῶ ποικιλοτρόπως ούτω ένοικίασε κατάστημα δια να το χρησιμοποιήσει ως πρατήριο του «Εργαστηρίου άπόρων». Επίσης ίδρυσε πρατηρίον εργαστηρίου άπόρων και στην «Αμμόχωστον, τοῦτο δε στεγάζεται στο «Λύκειον Έλληνίδων». Είναι περιττόν να έξάρη κανείς την όφελιμότητα τοιούτων πρατηρίων του «Εργαστηρίου άπόρων, καθ' ότι δια της ιδρύσεως τούτων όχι μόνον προστατεύεται και προάγεται ή έγχώριος βιομηχανία, αλλά και εκατοντάδες γυναικῶν άποσούν εκ της εργασίας ταύτης. Ένα μεγάλο εύγε όφείλεται εις την όλοψύχως άφοσιωθεϊσαν εις το θεάρεστον αυτό έργο έλλόγιμον Καν Χαριτίνην Σακκάδα, καθώς και στην όλομέλειαν του λαμπρού Σωματείου «Ένωσις».

Το αυτό Σωματείο άπεφάσισε να διενεργήση έράνουσ και ν' άποστείλῃ δώρον εις την περιγκήπισσαν Μαρίναν της Ελλάδος επί τη εύκαιρία των γάμων της μετά του περίκηπος Γεωργίου της Αγγλίας.

Μία μεγάλη εύεργέτις στην πρωτεύουσα της Κύπρου. Στην Λευκωσία, την πρωτεύουσα της Κύπρου, μία μεγαλόκαρδη γυναίκα ή κ. Εύγενία Θεοδότου, έδώρησεν εις την πόλιν δια γυμναστήριον 2.800 λίρας Αγγλικάς. Η δωρεά αυτή της κ. Θεοδότου δεν είναι ή πρώτη. Πρίν λίγα χρόνια, μαζί με τον άείμνηστον σύζυγον της έκτισεν Αστική σχολή, ή όποία έστοίχισε 2.000 λίρας άγγλικάς.

Εύγε! εις την ευγενικήν και μεγαλόκαρδη δωρήτρια, ή όποία έξοδεύει τον πλοῦτόν της δια τόσον μεγάλους και ιερούς σκοπούς.

Μουσικοφιλολογική έσπερις υπέρ της «Φιλοπτώχου» στο Κτήμα. Στο Κτήμα της Πάφου δόθηκε μουσικοφιλολογική έσπερις υπέρ της «Φιλοπτώχου Αδελφότητος Κτήματος», με πολλήν επιτυχίαν και με πλουσιώτατον πρόγραμμα.

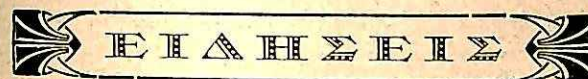
Λύκειον Έλληνίδων Αμμοχώστου. Το Διοικητικόν Συμβούλιον του Σωματείου εν τη μερίμνη του να προάξῃ και να εκλαϊκεύσῃ την μουσικήν στην πόλιν Αμμοχώστου, κατόπιν συνενοήσεως μετά του Έλληνικού Όρειου, συνεβλήθη μετά της Δος Ρίκας Μαυρομάτη (νύν διδασκαλίσσης του πιάνου στο Έλληνικόν Όρειον, Κέντρον Αθηνών), ήτις από της 15ης Νοεμβρίου άρχίζει να δίδῃ μαθήματα πιάνου στο Λύκειο.

Επίσης ή διδασκαλία μανδολινάτας και χορωδίας άνετέθη στον κ. Γ. Κονναρήν διπλωματοῦχον του Όρειου Αθηνών, ήτις και θα γίνεται εις τας αίθούσας του Λυκείου.

Αμμόχωστος 1934

ΣΑΛ· ΜΙΝΙΑ

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΟΣ

Πόσον ανάγκη εΙ·αι να συνεργασθούν και αι γυναίκες στα του Δήμου άποδεικνύει το γεγονός ότι ή επιτροπή των κυριών που ανέλαβε την άναδιοργάνωσι του εν Αθήναις Πολιτικού Νοσοκομείου έφρόντισε πρώτα πρώτα για τον καθαρισμόν του, κατά τον όποιον έβγῃκαν 18 καμμόνια σκουπ δια!

Με πολλήν επιτυχίαν διεξήχθησαν αι δύο πρώται διαλέξεις περί άλκοολισμού που διενήργησε το Τμήμα Δημοσίας Υγιεινής του Ε.Σ.Σ. Όμιληταί ήσαν οι ιατροί κ. κ. Σ. Βλαδιανός και Μ. Μουσειδης. Παρέστησαν ο Μακ. Αρχιεπίσκοπος Αθηνών, ο πρώτα·νις του Πανεπιστημίου, πολλοί καθηγηταί και άλλα πολλά διακεκριμένοι μέλη της Αθηναϊκής κοινωνίας.

Στα γραφεία του Ε.Σ.Ε. Έγινεν υπό άρίστους όινονους ή έναρξις της λειτουργίας του γραφείου εύρέσεως εργασίας, που διευθύνεται από την δεσπ. Έλλην Χαρ. Αποστολίδου. Το Ε.Σ.Ε. και ιδιαιτέρως το τμήμα εργασίας υπό την προεδρείαν της κ. Εύαγ. Βάρδα, είναι άξιον έπαινων για τη νέα αυτή κοινωνική δράσι που άποβλέπει στην καταπολέμησι της ανεργίας και στην υποστήριξι της εργαζομένης γυναίκας.

Η διάλεξις της δεσπ. Έλλης Χαρ. Αποστολίδου εις το Foyer του Montreux της Έλβετίας περί της κοινωνικής δράσεως των Έλληνίδων εν γένει και ειδικώς περί του Έθν. Συμβουλίου, ήταν επιτυχεστάτη υπό πᾶσαν έποψιν. Το άκροατήριον χειροκρότησεν ένθουσιωδώς την όμιλήτριαν κ' έπενεμήμισε την εργασίαν των Έλληνίδων μιά δε Έλβετις κυρία προσέφερε στη δεσπ. Αποστολίδου 10 Έλβ. φράγκα δια να τά χρησιμοποιήσῃ εις οιονδήποτε ήθελε κοινωφελή σκοπό στην Ελλάδα. Η δεσπ. Αποστολίδου τά έδωκε στο Τμήμα Εργασίας του Ε.Σ.Ε.

Η δεσπ. Σελεστινα Πολυχροριάδου εγκαινίασε το Στούντιο που ανέλαβε υπό την διεύθυνσίν της με μιά πολύ ενδιαφέρουσαν έκθεσιν Έλλήνων καλλιτεχνών.

Φεμινιστική νίκη στη Βραζιλία. Από την έποχή της συνθήκης του Μοντεβιδέο για την ιθαγένεια της γυναίκας, και την παραδοχή του συμφώνου για την ίσοτιμία των δικαιωμάτων υπό τεσσάρων εθνών, καμμία άλλη είδησι δεν έγέννησε τόση χαρά και ίκανοποίησι στους φεμινιστικούς κύκλους όσο ή έναρξις της λειτουργίας του νέου Συντάγματος στη Βραζιλία, όπου καταργούνται όλες οι άδικίες κατά των γυναικῶν. Ισότης ως προς την ιθαγένεια, ίσα δικαιώματα για τους πολίτας και τα άτομα, ίση άμοιβή για ίση εργασία, συμμετοχή στη κυβέρνηση και στις τεχνικές επιτροπές, ίσον δικαίωμα διορισμού σε όλους τους κλάδους της δημοσίας υπηρεσίας, αυτά είναι τα καινούρια δικαιώματα που χορηγεί το νέο Σύνταγμα στις γυναίκες της Βραζιλίας.

Απέθανε στο Πορτί ή κυρία Κλώντ Ντεμπυσύ, ή σύζυγος του διασήμου μουσουργού.

Η κυρία Claude Ferval έξέδωκεν ένα έξαιρετικά ενδιαφέρον βιβλίον: «Ο Ρουσσώ και οι γυναίκες». Στο έργο αυτό, αν δεν αναλύονται οι φυσιολογικές σχέσεις του Ρουσσώ σε όλες τους τις λεπτομέρειες—για μιά τέτοια μελέτη θα χρειάζονταν ειδικός γιατρός για τις σεξουαλικές παθήσεις—αφίνονται εν τούτοις να ύπονοηθούν και φωτίζον άρκετά τη ψυχολογία του μεγάλου Γάλλου φιλοσόφου που τόσο έπηρέασε την έποχή του με το έργο του.

Χειραφέτησις των γυναικῶν στη Τουρκία. Ένῳ σε πολλές χώρες περιορίζουν την έξωσπιτική εργασία των γυναικῶν, και σε άλλες, που άλλοτε προπορεύονταν στη κοινωνική πρόοδο, κηρύσσουν τώρα την επιστροφή της γυναίκας στο σπίτι, εινε έκτάκτως ενδιαφέρον να παρακολουθῇ κανείς τί γίνεται στη Τουρκία ως προς τη γυναίκα χειραφέτησι. Από άριθμούς θα καταλάβωμε καλήτερα τον σπουδαϊον ρόλο που παίζει ή γυναίκα σήμερα στη δημοσία, επαγγελματική και βιομηχανική ζωή της Τουρκίας υπό το νέο καθεστώς. Και προκειμένου μόνο για τις δύο κυριώτερες πόλεις, την Αγκυρα και την Κωνσταντινούπολιν, λογαριάζουν ότι μεταξύ των εργαζομένων γυναικῶν υπάρχουν 15 άνωτεροι διοικητικοί υπάλληλοι, 12 δικηγόροι, 8 γιατροί, 5 χημικοί, 4 δημοτικοί σύμβουλοι και 20 καθηγήτρια πανεπιστημίου. 800 δακτυλογράφοι εινε διωρισμένες στη δημοσία ύπηρεσία, εις δε τις τράπεζες, στα μονοπώλεια και δημοσία έργα εργάζονται άνω των 1500 γυναικῶν, 20.000 και πλέον γυναίκες και κορίτσια εργάζονται στη βιομηχανία.

Πολλές νεαρές Τούρκισες γίνονται δασκάλες και καθηγήτριες, και άλλες πολλές επιδίδονται στη διδασκαλία της φυσικής άγωγής. Ένῳ στη παλαιά Τουρκία άπαγορεύονταν το θέατρο στις Μουσουλμάνες, σήμερα το Έθνικόν Τουρκικόν θέατρο έχει γυναίκες ήθοποιους μόνο τουρκικής ιθαγενείας.

Το Έθνικόν Συμβούλιον των Δανίδων ίδρυσε γραφείο επαγγελματικής γυναικείας εργασίας, ανεξάρτητο από κάθε πολιτική, που θα φροντίζει για τα συμφέροντα των εργαζομένων γυναικῶν. Το προεδρείον αποτελείται από γυναίκες παντός επαγγέλματος και έξαρτάται απ' εθθείας από το Έθν. Συμβούλιον. Εινε μιά κεντρική όργάνωσις άλληλοβοηθείας, στην όποία μπορεί ν' άποταθῇ κάθε εργαζομένη γυναίκα.

Στην ετησία Γενική Συνέλευσι των εν Λονδίνω συνδρομητιών της Αγγλικής Αρχαιολογικής Σχολής των Αθηνών ώμίλησε την 30ήν Οκτωβρίου ή δεσποινίς W. Lamb περί των εν Χίφ άνασκαφών.

Διεθνές Συμβούλιον Γυναικῶν για την Ειρήνη και την Έλευθερία. Στο τελευταίο συνέδριο του άνω Συμβουλίου που έγινε στη Ζυρίχη παρευρέθησαν 135 μέλη άπεσταλμένα από 15 χώρες. Ιδιαιτέρως καρποφόρος άπεδείχθη ή δράσις του Αμερικανικού τμήματος, γιατί κατόπιν της πρωτοβουλίας του γίνεται τώρα στην Ούασινγκτωνα ή έρευνα για τους έξοπλισμούς.

Τὸ Σῶμα τῶν Ἀγγλίδων ἀστυνομικῶν ἐπεκτείνει τὸ πεδῖον δράσεώς του· μία γυναίκα ἡ Μίς Στέλλα Ρήντ διωρίσθη ἐσχάτων μοτοσικλετίστα τῆς ἀστυνομίας· τὴν τοποθέτησαν στὴν ἀστυνομία τῶν δρόμων κυρίως γιὰ τὶς γυναῖκες αὐτοκινητιστὲς ποὺ δὲν συμμορφώνονται πρὸς τοὺς κανονισμοὺς.

Γιὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ποὺ θὰ γίνουν τὸ 1936 στὸ Βερολίνο, ἡ ἐπιτροπὴ ἐδέχθη τὴ συμμετοχὴ τῶν γυναικῶν εἰς τὰ ἐξῆς σπορ: ξιφομαχία, κολύμβι, γυμναστική, παγοδρομία, ἀθλητισμὸς καὶ σκί.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἀπέκλεισε τὶς γυναῖκες ἀπὸ τοὺς ἱππικούς ἀγῶνας καὶ ἀπὸ τὸ χόκεϊ.

Ὁ Σύλλογος πρὸς Διὰ ὅσιν Ὁφελίμων Βιβλίων καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς διοργανῶνουν ἐφέτος τὴν ἑνδεκάτην σειρὰν τῶν Ἑσπερινῶν Ὀμιλῶν διὰ Μητέρας καὶ Δεσποινίδας, διὰ νὰ ἐφοδιάσουν αὐτὰς μὲ τὰς γνώσεις τὰς χρησίμους διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν.

Πέρασι οἱ ὁμιλῆται ἀπετείνοντο ἰδιαίτερος πρὸς νεαρὰς μητέρας καὶ πρὸς νέας. Οἱ ὁμιλῆται ἐξήτασαν ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ βρέφους καὶ τοῦ παιδιοῦ καὶ διευκρίνησαν τὰ ρυθμιζόμενα προβλήματα τῆς οἰκογενειακῆς ἀγωγῆς.

Ἐφέτος οἱ ὁμιλῆται θὰ ἐξετάσουν τὰς δυσκολίας, αἱ ὁποῖαι παρουσιάζονται κατὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν ἐφήβων, καὶ θὰ δώσουν πρακτικὰς ὁδηγίας διὰ τὴν ἐπιτυχὴ λύσιν αὐτῶν.

Εἰς τὸ Φροντιστήριον θὰ δοθῇ ἀφορμὴ εἰς τὰς μητέρας νὰ συζητήσουν λεπτομερῶς τὰς δυσκολίας τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας καὶ νὰ ἐκθέσουν τὰ γνώμας καὶ τὴν πεῖραν ἀπὸ τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν των.

Ἐπειδὴ ὅμως μένουν πάντοτε πρὸς λύσιν ἰδιαίτεροι λεπτομέρειαι ἀφορῶσαι εἰς ὠρισμένα παιδιὰ, καὶ αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συζητηθῶν δημοσίᾳ, διὰ τοῦτο ὁ Σύλλογος Ὁφελίμων Βιβλίων ὥρισε συμβουλευτικὰς ὥρας διὰ τὰς μητέρας ἐκάστην Πέμπτην 10 - 12 π. μ.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰς μητέρας καὶ κάθε Κυρία, ποὺ ἀσχολεῖται μὲ παιδιὰ κ' ἐνδιαφέρεται δι' αὐτὰ θὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὰς ὁμιλίας.

Ὡς ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ τῆς Σωτηρίας ἐξελέγη ἐσχάτως γυναίκα, ἡ Εὐαγγελινὴ Μπούθ ποὺ ἐπὶ χρόνια τώρα διηύθυνε τὶς ἐργασίαι τῆς μεγάλης αὐτῆς οργανώσεως στὶς Ἡν. Πολιτεῖες. Ἡ δρᾶσις τοῦ Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας ἐπεκτείνεται ἐν ὅλῳ εἰς 84 χῶρες.

Ἀναφέραμεν εἰς προηγούμενον τεύχος τὸν προσωρινὸ διορισμὸ δύο Ἀνιδῶν ὡς δικαστῶν. Ἡδη τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης ἐμονιμοποίησε τὶς θέσεις τῶν δύο αὐτῶν γυναικῶν δικαστῶν. Ἐπίσης διωρίσθη διὰ πρώτην φορὰν ἡ Δανία γυναίκα στὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν στὴ θέσιν τοῦ ἀκολούθου.

Κατὰ τὰς ἐκλογὰς αἵτινες διεξήχθησαν τὴν 16 Νοεμβρίου καθ' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τῶν Σοβιετ, ἐξελέγησαν 8186 βουλευταὶ ἐξ ὧν 1897 γυναῖκες, ἥτοι τὰ

23 %, ἐνῷ κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1931 ἐξελέγησαν γυναῖκες ἐν ἀναλογίᾳ 21 %.

Τὴν 18 Νοεμβρίου ἐγίναν στὸν Πειραιᾶ τὰ ἐγκαίνια τῆς ἰδρυθείσης ὑπὸ τοῦ Σωματείου «Δωδεκανησιακῆς Μέλισσας» Ἑπαγγελματικῆς Σχολῆς Θηλέων ποὺ σκοπεῖ τὴν καλλιέργειαν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς Δωδεκανησιακῆς λαϊκῆς τέχνης, τῶν χορῶν, τραγουδιῶν καὶ ἐν γένει τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἱστορίας τῆς Δωδεκανήσου.

Οἱ γυναῖκες τοῦ Σάαρ θὰ κληθῶν τὴν 13 Ἰανουαρίου νὰ λάβουν μέρος στὸ δημοψήφισμα ποὺ θ' ἀποφασίσῃ ἂν ἡ περιοχὴ αὐτὴ θὰ ἐνωθῇ μὲ τὴ Γερμανία, ἢ ἂν θὰ διατηρηθῇ τὸ νῦν καθεστῶς. Ἰδοὺ μία περίστασις, ὅπου ἡ ψήφος τῶν γυναικῶν θὰ ἔχῃ ἐξαιρετικὴν βαρύντητα, καὶ οὕτως εἰπεῖν κοσμοϊστορικὴν σημασίαν.

Ὁ Διεθνὴς Σύνδεσμος Γυναικῶν διοργανῶναι τὸ προσεχὲς του συνέδριον στὴ Κωνσταντινούπολιν διὰ τὰς 15—26 Ἀπριλίου 1935. Αἱ γυναῖκες τῆς Τουρκίας ἐργάζονται ἀπὸ τώρα πρυτωδῶς γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τῶν μελῶν τοῦ συνεδρίου.

Τὰ νεώτερα μέλη διαφόρων παλαιῶν Ἀθηναϊκῶν οἰκογενειῶν συνέτηξαν σύλλογον μὲ τὸ ὄνομα «Ἐνωσις Ἀθηναίων τοῦ τόπου». Μεταξὺ τῶν κυριωτέρων σκοπῶν τῆς ἐνώσεως εἶναι ἡ διατήρησις τῶν ἐθίμων καὶ ἀναμνήσεων τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων καὶ ἡ γνωριμία αὐτῶν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν καὶ ξένον κόσμον.

Τὸ συμβούλιόν τῆς ἀπαρτίζεται ἀπὸ τοὺς νέους Ι. Σ. Βεζανῆν, Α. Σ. Βλάχον, Δ. Α. Γέροντα, Σ. Καρόρη, Α. Γ. Κορομηλᾶν, Γ. Κ. Κοτζίαν, Ι. Κροντηρᾶν, Γ. Παυλίδην, Α. Γ. Τουφεξῆν καὶ Κ. Γ. Πώπ. Ἡ Ἐνωσις σκοπεῖ νὰ κάμῃ κατὰ καιροὺς ὁμιλίαις καὶ ἐορτάς, προτίθεται δὲ νὰ καλέσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἄλλων πόλεων σωματεῖα. Τὴν πρώτην τῆς ἐορτῆς ἔδωκεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, τὸ ἀπόγευμα τῆς 30 Νοεμβρίου, παραμονὴν τῆς μεταφορᾶς τῆς πρωτεύουσος εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸ ἐτατὸν ἐτῶν. Κατὰ τὴν ἐορτὴν, ἡ ὁποία ἐδόθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων κ. Κοτζίαν, ὁμίλησαν οἱ κ. κ. Βεζανῆς διὰ τὸ πρόγραμμα τῆς Ε. Α. Τ., Γέροντας περὶ τοῦ ἱστορικοῦ τῆς ἐγκαταστάσεως, Γ. Κ. Κοτζίαν, διὰ τὰς παλαιὰς καὶ νέας Ἀθήνας καὶ Α. Γ. Κορομηλᾶς ἀνέφερε διάφορα ἀνέκδοτα τῆς ἐποχῆς.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Τὸ νερὸ εἶναι τόσο ἀπαραίτητο γιὰ τὸ δέρμα ὅσον εἶναι ὁ ἀέρας γιὰ τοὺς πνεύμονας,

Γιὰ νὰ σταματήσετε τὴν αἰμορροαγίαν τῆς μύτης, σηκώσατε τὸ μπράτσο ποὺ εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὸ ρουθόιν ποὺ αἰμορροεῖ.

Ἐὰν πάσχετε ἀπὸ τὰ νεφρά, μὴ πίνετε ποτὲ οὔτε καφεὺς οὔτε τσάϊ.

Μὴ πίνετε πολὺ στὶς μεγάλας ζέστες καὶ μὴ πίνετε παγωμένο νερὸ ὅταν εἰσθε ἰδρωμένῃ.

Ἐὰν κάμετε μακρινὸν περίπατον μὴ φορεῖτε φιλάτακούνια, ποὺ κουράζουν γρήγορα καὶ μπορεῖ νὰ βλάψουν τὰ γυναικεῖα ὄργανα.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἀθηνᾶς Ταρσούλη: Ἑλένη Ἀλταμούρα, ἡ πρώτη ζωγράφος στὴν Ἑλλάδα μετὰ τὸ εἰκοσιένα. Ἐκδοτικός οἶκος Δημητράκου—Ἀθῆναι 1934. Μὲ τὸ νέο της αὐτὸ βιβλίον ἡ κ. Ταρσούλη πλουτίζει τὴ σειρὰ τῶν βιογραφιῶν τῶν διακεκριμένων Ἑλληνίδων. Ὁ βίος τῆς Ἑλένης Ἀλταμούρα ποὺ διηγεῖται ἡ συγγραφεὺς εἶναι περιπετειώδης ὅσον κ' ἐνδιαφέρων. Γεννήθηκε στὶς Σπέτσες τὸ 1821 ὡς κόρη τοῦ γνωστοῦ καπετάνιου Μπούκουρη. Ἦταν μικρὸ παιδί ἀκόμη ποὺ φάνηκε ἡ μεγάλῃ της κλίσις πρὸς τὴ ζωγραφικὴ, ὃ δὲ πατέρα της, σπάνιο φαινόμενο προοδευτικότητος γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὴν ἐνίσχυσε εἰς τὸ νὰ σπουδάσῃ καὶ γιὰ νὰ τελειοποιηθῇ στὴ τέχνῃ της, τὴν ἐπῆγε στὴν Ἰταλία, ὅπου ἡ νεαρὰ κόρη ντυμένη ἀντρίκεια—γιατὶ κορίτσια δὲν ἦσαν τότε δεκτὰ—ἐμπήκε ὡς σπουδαστὴς στὴ Καλλιτεχνικὴ Ἀκαδημία τῆς Ρώμης. Ἀργότερα μεταβαίνει στὴ Νεάπολιν ὅπου διδάσκει ὁ νεαρὸς καθηγητὴς Ξαβέριος Ἀλταμούρα, ὁ ὁποῖος θαυμάζει τὸ ταλάντο τοῦ νεαροῦ Ἑλλήνος μαθητοῦ, κατόπιν ὅμως ὅταν τοῦ ἀποκαλύπτεται ὡς γυναῖκα, τὴν ἐρωτεύεται καὶ τὴν κάμνει σύζυγόν του. Ἡ συγγραφεὺς διηγεῖται μὲ τὴ γνωστὴ χάρι ποὺ τὴν διακρίνει, τὴ ζωὴ τῶν δύο αὐτῶν καλλιτεχνῶν, τὴν τραγικὴ ἔπειτα ἐγκατάλειψις τῆς Ἑλένης ἐκ μέρους τοῦ ἀνδρὸς ποὺ ἀγάπησε, καὶ τὴν ἐπιστροφὴν της μὲ τὰ παιδιὰ της στὴν Ἑλλάδα στὸ νησί της, στὶς Σπέτσες.

Τὸ βιβλίον εἶναι καλογραμμένο, τερπνὸ καὶ σαγινεὺς εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, ἡ ἐμφάνισις κομφοτάτῃ καὶ ἡ ἐκτύπωσις ἀριστοτεχνικῇ. Τὸ στολίζουν ἀρετὲς εἰκόνες τῶν ἔργων τῆς ζωγράφου ἀπὸ τὴ συλλογὴ τοῦ κ. Δημητριάδου. Ἡ κ. Ταρσούλη εἶναι ἀξία θερμῶν συγχαρητηρίων γιὰ τὸ καινούργιον αὐτὸ ἔργον της.

Ὁ γνωστὸς ζωγράφος κ. Σπύρος Βασιλείου ἀναγγέλει τὴν ἐκδοσιν ἐνὸς νέου ἔργου «Ταξιδιάρικα Καράβια», μὲ σχέδια καὶ ἱστορικὰ ὅπως τὰ ἐσάναξε καὶ τὰ ἐσχέδιασε ὁ καλλιτέχνης ἀπὸ τὸ Γαλαξίδι.

Ἑλληνίδες ποιήτριαι. Ἡ Γαλλίς λογία κ. Marie Louise Asserin, ἡ ὁποία ἀπὸ ἐτῶν καὶ ὡς συνεργάτις τῶν Balcan ἔχει ἰδιαίτερος ἀσχοληθεῖ εἰς ἀφῆθρα καὶ διαλέξεις της μὲ τὴν φιλολογικὴν κίνησιν τοῦ τόπου μας, ἐξέδωκε τελευταίως ἕνα τόμον μελέτης της, ὑπὸ τὸν τίτλον «A travers le Parnasse Neo-grec, Quelques femmes poètes», σχετικὸν μὲ τὸ ἔργον μερικῶν Ἑλληνίδων ποιητριῶν, ἀναλύσασα μετὰ περιστῆς χάριτος, τέχνης καὶ γνώσεως τὴν ψυχολογίαν μιᾶς ἐκάστης ἐξ αὐτῶν καὶ τὴν πηγὴν τῆς ἐμπνεύσεώς των, μετὰ παραθέσεως καὶ ὠρισμένων ποιημάτων των. Αἱ ποιήτριαι περὶ τῶν ὁποίων ἀσχολεῖται ἡ εὐγενὴς ξένη λογία εἶναι αἱ κ. κ. Θεῶνῃ Δραγοπούλου (Μυρτιώτισσα), Αἰμιλία Δάφνη, Κλεαρέτῃ Δίπλα—Μαλάμου, Λιλή Ἰακωβίδου, Ἀθηνᾶ Ταρσούλη καὶ ἡ μα-

καρίτισσα Μαρία Πολυδούρη. Ἀξίζει μίαν εὐχαριστίαν καὶ ἑκφρασίαν εὐγνωμοσύνης εἰς τὴν ἐκλεκτὴν αὐτὴν φίλην τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ ἰδιαίτερος ἐκ μέρους τῶν Ἑλληνίδων ποιητριῶν τὰς ὁποίας τόσον ἐτίμησε διὰ τῆς ἀνωτέρω μελέτης της.

Ὑπὸ τῆς ἀκαμάτου κ. Ἑλένης Ζούζουλα ἐξεδόθη ὁ τρίτος τόμος τῆς Παιδικῆς Βιβλιοθήκης «Ἐνα πέμμα τόσο δά...». Καὶ αὐτὸ τὸ καινούργιον τῆς ἔργου ἡ συγγραφεὺς ὁδηγεῖται ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ της πρὸς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ποὺ τῆς ὑπαγορεύει τὶς ποιοὺ χαριτωμένες ἐμπνεύσεις. Τὸ βιβλίον αὐτὸ θὰ εἶναι ὁ ὠραῖος τερος μόνον γιὰ κάθε Ἑλληνόπουλο, καὶ τὸ συνηθισμένον θερμῶς στὶς μητέρας ποὺ θέλουν νὰ κάμουν μὴ ἰδιαίτερη εὐχαρίστησιν στὰ παιδιὰ τους.

Ἐλήφθησαν εἰς τὰ γραφεῖα μας: Ἑλληνικὴ Βιβλιογρ. καὶ Βιβλιοφιλ. Ἐπιθεώρησις.—Σοσιαλιστικὴ Ζωή.—Γλαῦκα, μηνιαία ἐπιθεώρησις τῶν φίλων τῆς εἰρήνης.—Ἐκκλησία.—Τὸ Παιδί.—Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις.—Libre.—Der Völkerbund.—Le Mouvement Pacifiste.—Υγεία.—Ἐρυθρὸς Σταυρὸς Νέων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίαν Μ. Α. Ἐνταῦθα.—Ναί, πραγματικῶς εἶναι πολὺ δύσκολον σὲ μίαν κυρίαν νὰ ζητήσῃ ἐργασίαν. Θὰ πικραθῇ ἐκατὸ φορὰς γιὰ νὰ μὴ ξέρῃ στὸ τέλος ἂν θὰ χαρῇ καμμιά νίκη τῆς ἐπιμονῆς της. Ἐν τούτοις, δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζεσθε, καὶ ἰδίως, σὰς συμβουλεύομε νὰ μὴ προσέχετε.

Ν. Π. Φ. Θεσσαλονίκην.—Μήπως νομίζετε ὅτι εἰσθε ὑποχρεωμένη νὰ φορῆτε αὐτὰ τὰ καπελλάκια; Ἐπειτα πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι κάθε μιά ποὺ τὰ φορεῖ, βρίσκει πῶς γελοῖο τὸ καπελλάκι τῆς διπλανῆς της, χωρὶς νὰ προσέχη ὅτι καὶ ἡ διπλανή, τὴν ἴδια σκέψιν κάνει γι' αὐτήν. Ὡστε, πάρετε κανένα ὀρθόδοξο καπέλλο κ' ἀφήστε τὴν μόδα γιὰ τῆς σιλάβες της.

Εἰρ. Μαρ. Πειραιᾶ.—Ὑπάρχει ἰδιαίτερος σύλλογος, εἰς τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν παρέχεται ἐργασία ὑπὸ τὰς συνθήκας ποὺ σὰς εἶπαν. Ἐν τούτοις, μπορεῖτε νὰ κάνετε τὴν πρότασίν σας.

Δίδα Ἀπ. Βιστ. Ἐνταῦθα.—Γιατὶ μᾶς ἐρωτᾶτε, ἀφοῦ βλέπομε πόσο καλὰ εἰσθε πληροφορημένη. Ἀντιθέτως πρέπει νὰ μάθετε ὅτι οἱ Καθολικοὶ ἔχουν πολλὰ καλογηρικὰ τάγματα, οἱ ὀρθόδοξοι ἔχουν μόνον τὸ πρωταρχικόν, δηλαδὴ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Διότι ἀπ' αὐτὸ ἤρχισαν ὅλα. Ἐπειτα, εἶναι τόσον πολλὰ, καὶ ἔχουν τόσον ποικίλην τὴν ἀποστολήν, ὥστε χρειάζεται μᾶθημα, ἀληθινὰ πανεπιστημιακόν, διὰ νὰ σὰς τὰ ἀναπτύξωμεν. Ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνομεν ἕνα πρόγραμμα. Καλόγρημα πρόκειται νὰ γίνετε; Μὴ λησμονήτε, ὅτι στὸν καιρὸ μας μάλιστα, εἶναι πολὺ βαρεῖα ἡ καλογερικὴ...

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Γιὰ νὰ κόβετε κρεμμύδια χωρὶς νὰ κλαίτε, κρατάτε τα, ἐνῶ τὰ καθαρίζετε, κάτω ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ βρύση. Ἐπίσης μπορεῖτε νὰ τὰ βάλετε γιὰ μιῇ ὥρᾳ, πρὶν τὰ κόψετε, σὲ κρύο νερό. Τὸ μαχαίρι ποῦ μεταχειρίσθηκατε, θὰ χάσῃ τὴ μυρουδιά τοῦ κρεμμυδιοῦ, ἂν τὸ χῶσετε στὸ χῶμα.

Γιὰ νὰ εἶναι τὸ λάχανο πιὸ εὐπεπτο ἀλλάξατε τὸ νερό στὴ μέση τῆς βράσης. Θὰ ἴδῃτε ὅτι θὰ τὸ χωνέψετε εὐκολώτατα.

Συμβουλαὶ γιὰ τὸ ντουλάπι τῶν ἀσπρορρούχων. Ξεδιπλώσατε ποῦ καὶ ποῦ τὰ ρούχα ποῦ δὲν μεταχειρίζεσθε συχνά· καμμιά φορὰ λερώνονται στὶς δίπλες, μένοντας στὸ ντουλάπι. Τὰ ρούχα ποῦ ἔρχονται ἀπὸ τὴν πλύση καλὸν εἶναι νὰ τὰ ἐκθέτετε λίγο στὸν ἥλιο, γιατί πολλὰκις εἶναι ἀκόμη ὑγρὰ καὶ κρατοῦν τὴ μυρουδιά τοῦ σιδηρώματος. Τὰ καλὰ τραπεζομάνδπλα, ποῦ εἶναι κεντημένα ἢ ἔχουν δαντέλλες, τυλίξατε σὲ καλύματα ἀπὸ κρετὸν καὶ βάζετε ἀνάμεσά σακουλάκια μὲ λεβάντα ἢ σκόνην ἱριδος. Κρατήσατε κατὰλογὸ τῶν εἰδῶν ποῦ ἔχετε στὸ λουπάκι καὶ κάμετε κάθε τόσο ἔλεγχο.

Μὴ ἀφίνεται τὴν ῥαπτομηχανή σας σὲ μέρος ὑγρὸ καὶ φροντίσατε νὰ εἶναι πάντοτε καλὰ καὶ παντοῦ λαδωμένη.

Ἡ κόκκινη μύτη. Γιὰ νὰ καταπολεμηθῇ αὐτὴ ἡ μικρὴ συμφορῇ, τὸ καλὴτερο μέσον εἶναι νὰ υποβοηθεῖται ἢ χώνευσι καὶ ν' ἀπλοποιηθῇ ἡ διαίτα, νὰ καταργηθοῦν δηλ. οἱ σάλτσες, τὰ καρικεύματα, τὸ κρασί καὶ κάθε οἰνοπνευματώδες ποτὸν. Καλὸν εἶναι μετὰ κάθε γεῦμα νὰ πέρνετε ἕνα χαμομήλι, τίλιο ἢ τοιοῦτον τι. Ποδόλουτρο μὲ σινάπι λαμβανόμενον πρὸ τοῦ φαγητοῦ εἶναι ἐπίσης καλὸ. Πρὸς τούτους πρέπει ν' ἀποφεύγετε κάθε στενόχωρο ρούχο ποῦ μπορεῖ νὰ ἐμποδίζει τὴ καλὴ κυκλοφορία. Νὰ φυσιέξετε τὴ μύτη ὅσο τὸ δυνατόν λίγο καὶ νὰ κάμετε ξεστῆς εἰσπνοὲς στὶς ὁποῖες θὰ προσθέσετε 2 κουταλιὲς βενζόη καὶ μαντόλ.

Τὸ μάρμαρο καὶ τὸ ἀλάβαστρο καθαρίζονται μὲ μῆγμα ξειδιοῦ καὶ σκόνης ἀπὸ ἐλαφρόπετρα. Δεκέδες λίπους θγαίνουν ἀπὸ τὸ μάρμαρο μὲ βενζίνη καὶ χλωριούχον ἀσβέστιον, οἱ δὲ σκουριὲς μὲ ὀξυζωρὸν καὶ ζουμί λεμονιοῦ. Τὸ πρῶτον εἶναι δηλητήριο καὶ χρειάζεται προσοχή.

Ἡ κακὴ μυρουδιά ποῦ ἀναπτύσσεται ὅταν θράξουμε λάχανα, κουνουπίδια κλπ., μετριάζεται ὅταν βάλομε στὸν τέντζερι ἕνα καθαρὸ πανένιο σακκουλάκι μὲ ἀρκετὴ ψύχα ψωμοῦ.

Στὸ τραπέζι τῆς τουαλέτας σας νὰ μὴ λείπῃ καὶ ἡ ἀμμωνία. Εἶναι ἀποτελεσματικὴ ἐναντίον τῶν κεν-

τιμάτων τῶν ἐντόμων. Λέγουν πῶς οἱ παχύσαρκοι ἀδυνατίζουν, ἐὰν προσθέσουν λίγη ἀμμωνία στὸ νερὸ τοῦ λουτροῦ. Ἐπίσης τὴ συνιστοῦν γιὰ τὸ πλύσιμο τῶν μαλλιῶν, δηλ. καθαρίζει πολὺ καλὰ τὸ κεφάλι ἐὰν στὸ λούσιμο προστεθοῦν λίγες σταγόνες ἀμμωνίας.

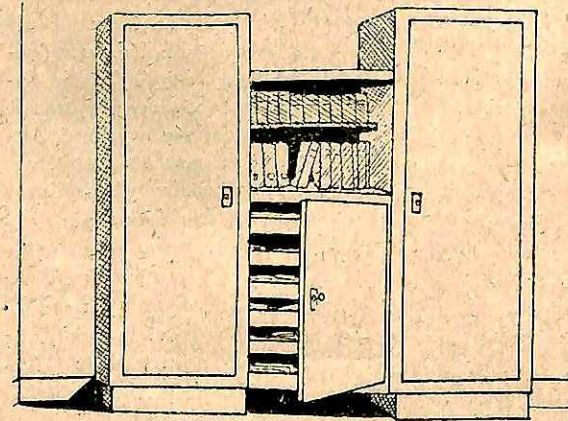
Τηγανίτες ἀπὸ μῆλα. Κόβομεν τὰ μῆλα εἰς στρογγυλὰς φέτες πάχους περίπου 1 ἑκατοστόμ. ἀφαιροῦμεν τὴν φλούδα καὶ τοὺς σπόρους. Παρασκευάζομεν κατόπιν τὴν ἐξῆς ζύμη: 50 δρ. ἀλεῦρι, λίγο νερό, 2 αὔγα. Ἀνακατώνομε τὸ νερὸ μὲ τὸ ἀλεῦρι, προσθέτομεν χτυπώντας τοὺς κροκοὺς καὶ τέλος τ' ἀσπράδια χτυπημένα. Βουτούμε στὴ ζύμη αὐτὴ τὶς φέτες τῶν μῆλων καὶ τὶς τηγανίζομε σὲ κατὰ βούτυρο· πρέπει νὰ ῥοδίσουν καλὰ. Τὶς σερβίρομε ξεστῆς ἀφοῦ τὶς πασπαλίσωμε μὲ ψιλὴ ζάχαρη.

Πουδίγγα. Σὲ 150 δρ. ἀλεῦρι βάζομε λίγο ἀλάτι, προζύμι ὅσο εἶναι ἕνα φουντούκι, 50 δρ. ψιλὴ ζάχαρη, κ' ἕνα ποτήρι χλιαρὸ νερό. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ κάμνομε μιὰ ζύμη μᾶλλον σκληρὴ καὶ τὴν ἀφίνομε σκεπασμένη στὴ ζέστη ν' ἀνεβῇ. Ἐπειτα τῆς προσθέτομε 100 δρ. ψίλοκομμένα μῆλα, 50 δρ. σταφίδες σουλτανίνες, ἀνακατώνομε καλὰ, τὴ βάζομε σὲ βουτυρωμένη φόρμα καὶ ψήνομεν ἐπὶ 1/2 ὥρᾳ στὸ φούρνο.

Λικὲρ πορτοκαλλιοῦ. Σ' ἕνα δοχεῖο, χωρητικότητος 3 ὀκ. βάλετε 1.100 ὀκ. καθαρὸ οἰνόπνευμα, τρία πορτοκάλια, τρία λεμόνια ὁλόκληρα καὶ 1.300 δρ. ζάχαρη. Σκεπάζετε τὸ δοχεῖο καλὰ, ἐκθέσατέ το στὸν ἥλιο καὶ ἀφίστε νὰ σταθῇ ἐπὶ 40 μέρες. Κατόπιν διυλίσате καὶ γεμίσατε σὲ μπουτίλιες.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

Ἡ ντουλάπα ποῦ δείχνει τὸ σχέδιό μας εἶνε γιὰ δύο χρήσεις· στὰ ἐπάνω ράφια τοποθετοῦνται βιβλία καὶ στὸ κάτω διαμέρισμα, ὅπως φαίνεται στὴν εἰκόνα, εἶνε χωρίσματα γιὰ ἀσπρόρρουχα. Στὰ δύο πλαγινὰ μέρη κρεμοῦνται φορέματα. Τὸ ἐπιπλο αὐτὸ εἶνε καὶ κομψὸ καὶ πρακτικόν.

ΜΟΔΕΣ

Γοῦνες. Χωρὶς ἀμφιβολία, ἡ γοῦνα εἶναι τὸ ὡραιότερο στολίδι τῆς γυναίκας. Ἐὰν ἐξητούσαμεν ἀναδρομικῶς νὰ παρατηρήσωμεν τὰ κοστούμια, θὰ ἐβλέπαμεν ὅτι τὴν κυριωτέραν θέσιν κρατεῖ ἡ γοῦνα. Ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν σπηλαίων ἡ γοῦνα ἦτο τὸ ἄλλωστε ἀσυναγώνιστο φῶρεμα. Ἐὰν δὲ ἀπὸ ἀνημονεύτων χρόνων τὰ «χνουδατὰ δέσματα» εἶχαν τόσῃν ζήτησιν, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι ζολακεῖουν πολὺ. Τί ὡραιότερον ἀπὸ ἕνα προσωπάκι χωμένον μέσα σ' ἕνα γιανὰ ἀπὸ λούτρο, ἀπὸ ζιμπελὶν ἢ ἐρμίν. Αὐτῆς οἱ γοῦνες ποῦ ἦσαν ἄλλοτε πολὺ ἀκριβές, τώρα εἶναι προσιτωτέρες, διότι εὐρίσκονται σὲ μεγάλη ποσότητα, ἐπειδὴ ἀναπαράγονται τὰ ζῶα αὐτὰ τεχνητῶς, εἰς εἰδικὰ ζωολογικὰ κέντρα. Ἐκτὸς τούτου ὁμως, ἡ τέχνη τῶν γουναράδων ἔχει τόσο προχωρήσει, ὥστε παρουσιάζουν τὰ ἀπλὰ κουνέλια σὲ χίλιους δύο χρωματισμοὺς καὶ εἰς ἄλλα τόσα σχήματα. Μάλιστα τὸ γαλλικὸ κουνέλι εἶναι τόσης καλῆς ποιότητος, ὥστε ἔχει ζήτησιν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἀμερικὴν, δηλαδὴ τὴν πατρίδα τῶν γνησίων γουναρικών.

Ὡραῖο βραδυνὸ χτένισμα μὲ κορδέλλα ἀπὸ λαμέ.

Ἡ τελευταία μόδα, ἡ μᾶλλον ὁ τελευταῖος νεωτερισμὸς εἶναι νὰ βάρεται ἡ γοῦνα μὲ τὸ ἴδιο χρῶμα τοῦ ἐπαναφωριοῦ. Καὶ πολὺ ὥραῖο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καρὲ τὴν γοῦνα εἶναι σ' ἕνα τόνο μπλέ.

Ὅταν θέλετε νὰ κάνετε ὁλόκληρο ἐπανωφόρι ἀπὸ γοῦνα, πρέπει νὰ τὴν διαλέξετε πολὺ μαλακία, ὥστε νὰ πέφτῃ μὲ ὥραϊας πτυχάς, ὅπως αὐτὴ ποῦ σᾶς δείχνει ἡ εἰκόνα μας. Δεξιὰ εἶναι μία μικρὴ πελερίνα καὶ πελώρια μανικέτια ἀπὸ ἀστράκην. Σᾶς δείχνομε ἐπίσης ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα καπελλάκια τῆς μόδας, καμωμένο ὅλο ἀπὸ γοῦνα, ποῦ θυμίζει τοὺς σκούφους τῶν Κοζάκων.

Ἐννοεῖται ὅτι γιὰ νὰ φορεθῇ αὐτὸ τὸ καπέλλο, πρέπει νὰ εἶναι πολὺ νέα καὶ ὥραϊα ὅποια τολμήσῃ νὰ τὸ φορέσῃ.

Στὴν Οὐγγρικὴ Βουλὴ ἡ βουλευτὴς κ. Lilla Melczer ὤμιλησε τελευταῖως γιὰ τὸ δικαίωμα τῆς παντρεμένης ἢ ἀγάμου γυναίκας νὰ ἐργάζεται. Ἀπέδειξεν ὅτι, ἐὰν ἀποκλείσουν τὶς γυναῖκες ἀπὸ τὶς θέσεις μὲ σταθεροὺς μισθοὺς, θὰ τὴν ἀναγκάσουν νὰ συναγωνισθῇ σὲ ἄλλες καριέρες, καὶ θὰ συμβῇ ἀναγκαστικῶς ἐκεῖ μιὰ διατάραξις τῆς ἰσορροπίας, καὶ μιὰ καταβίβασις τῶν μισθῶν. Ἡ κ. Melczer ἐτελείωσε τὴν λαμπρὰν ἀγόρευσίν της διαμαρτυρούμενη κατὰ τοῦ γεγῆνός ὅτι στὸν 20ὸν αἰῶνα βρισκόνται ἀκόμη στὸ σημεῖο νὰ παραδέχονται δύο μέτρα καὶ σταθμὰ ἀναλόγως τῶν φορεμάτων ποῦ φοροῦν οἱ ἐργαζόμενοι, καὶ ὅτι οἱ νόμοι γιὰ κείνους ποῦ φοροῦν φούστες δὲν ἰσχύουν γιὰ κείνους ποῦ φοροῦν πανталόνια.

Ὁ καθηγητὴς κ. Κ. Ζέγγελης ἐτίμησε τὴ μνήμην τῆς μεγάλης ἐπιστήμονος Μαρίας Curie διὰ μιᾶς ὥραϊας διαλέξεως στὸν Παρνασσό.

ΑΙ ΑΨΠΝΙΑΙ

Ἡ ἀψπνία εἶναι κοινὸν σύμπτωμα, γιατί τὸ νὰ κοιμῶνται κανεὶς ἢ νὰ μὴ κοιμῶνται ἀρκετά, αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸ πάθῃ ὁ καθένας. Ἐν τούτοις καλὸ εἶναι νὰ ξέρωμε τὴν αἰτία, γιατί τίποτε δὲν βλάπτει τόσο τὴν ἰσορροπία τοῦ ὁργανισμοῦ, ὅσον ἡ ἔλλειψις ἀρκετοῦ ὕπνου, ἐπαρκοῦς ἀναπαύσεως.

Ὁ πάσχων ἀπὸ ἀψπνία δὲν πρέπει νὰ παραμελήσῃ τὴν διατάραξιν αὐτῇ καὶ ὀφείλει νὰ προσφύγῃ στὸ γιατρὸ γὰρ νὰ ζητήσῃ αὐτὸς τὸ αἷτιον καὶ νὰ βρῇ τὸ μέσον θεραπείας. Πρέπει ὅμως νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὑπάρχουν δύο λογίων ἀψπνίες, πολὺ διαφορετικῆς ἢ μίᾳ ἀπὸ τὴν ἄλλή· ἡ ἀψπνία ποὺ προέρχεται ἀπὸ πόνους καὶ ἡ νευρική ἀψπνία. Ἡ πρώτη καταργεῖται μόνῃ της ὅταν παύσῃ ὁ πόνος, εἴτε περὶ δοντιοῦ πρὶν κείται, ἰσχυαλγίας ἢ καὶ κνησμοῦ. Ὁ ἀσθενὴς λαμβάνει συνήθως ἓνα καταπραϊντικὸ φάρμακον, ὅπως εἶναι ἡ ἀσπιρίνη καὶ τὰ παράγωγά της, ποὺ ἐλαττώνουν τὴν εὐπάθειαν τῶν ἐγκεφαλικῶν κέντρων.

Ἄλλα μέσα εἶναι τὰ ὑπνωτικά, ὅπως εἶναι τὸ ὄπιον, ἡ χλωράλη, ἡ μορφίνη, ποὺ δίδει ὁ γιατρὸς σὲ ὠρισμένες περιστάσεις, λ. χ. στοὺς πόνους τοῦ καρκίνου γὰρ ν' ἀνακουφίζεται κάπως ὁ ἄρρωστος.

Ἐντελὴς διαφορτικὴ εἶναι ἡ ἀψπνία ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὰ κέντρα· μπορεῖ σ' αὐτὴν νὰ ἔχουν προσβληθεῖ ἡ καρδιά, τὸ στομάχι, ἡ χολοδόχος κύστις, νὰ λειτουργοῦν τὰ ὄργανα αὐτὰ ἑλλειπῶς καὶ νὰ ἐμποδίσουν τὸν ὕπνον.

Ὑπάρχουν καὶ ἀψπνίες ποὺ ὀφείλονται σὲ μολύνσεις, ὅπου τὸ νευρικὸ σύστημα ἔχει ἐμποτισθεῖ μὲ τοξίνες. Στὶς περιπτώσεις αὐτὰς δὲν πρέπει νὰ δίδονται ὑπνωτικά ἢ καταπραϊντικά ποὺ μόνον θὰ ἠῤῥξαναν τί τοξίνωσι. Ἀπ' ἐναντίας πρέπει ν' ἀπαλλαγῶν τὰ διαποτισμένα ὄργανα ἀπὸ τὶς τοξίνες γὰρ νὰ ξαναβρῇ τὸ νευρικὸ σύστημα τὴν ἰσορροπία του.

Οἱ κάμνοντες κατάχρησι τοῦ καφέ, τοῦ τσαϊοῦ, τοῦ οἶνοπνεύματος καὶ ναρκωτικῶν παθαίνουν μὲ τὸν καιρὸ ἀψπνία, ποὺ ὑποχωρεῖ συνήθως ὅταν παύσῃ ἡ κατάχρησις. Ἐάν ὅμως ἡ ἀπότομη ἀποχὴ ἀπὸ τὸν καφέ εἶναι εὐκόλη καὶ ὑποφερτὴ, δὲν εἶναι τὸ ἴδιον μὲ τὸν καπνὸ, τὸ οἰνόπνευμα καὶ τὴ μορφίνη. Μὲ βαθμιαία ὁμως ἐλάττωσι ἐπιτυγχάνεται συνήθως ἡ θεραπεία.

Ἐντελὴς ἄλλο ζήτημα εἶναι ἡ ἀψπνία τῶν νευροπαθῶν ποὺ εἶναι τὸ κυριώτερον αἷτιον τῆς μελαγχολίας καὶ ψυχικῆς τῶν καταπτώσεως, καὶ ποὺ εἶναι ἡ πιὸ δυσθεράπευτη ἀπ' ὅλες τὶς ἀψπνίες. Ἐνδείκνυται στὴν περίπτωση αὐτὴ νὰ πέρῃ ὁ ἄρρωστος λίγα φάρμακα, ὅχι δηλητήρια, ν' ἀκολουθῇ αὐστηροὺς κανόνας ὑγιεινῆς καὶ νὰ κάμῃ ὑδροθεραπεία. Στὴν ἀρχὴ τῆς νευροπαθείας μπορεῖ ἡ ἀψπνία νὰ προκληθῇ ἀπὸ συγκλίνησι, λύπη πνευματικὴ ὑπερκόπωσι κλπ. Δὲν πρέπει τότε ὁ ἄρρωστος ν' ἀφίενται στὸν ἑαυτὸ του καὶ νὰ στριφογυρῇ σ' ἓνα φάυλο κύκλον, γιατί ἡ ἔλλειψις

ὕπνου αὐξάνει τὴν ταραχὴ καὶ τὶς ἔννοιες του, καὶ αὐτὲς πάλιν τὸν ἐμποδίζουν νὰ κοιμηθῇ. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ πρέπει ν' ἀκολουθοῦν αὐστηροὺς κανόνας ὑγιεινῆς, νὰ μὴ κουράζονται, νὰ μένουν πολὺ στὸ ὑπαιθρο, κάμνοντες ἴσως λίγη κηπουρικὴ ἢ ἄλλες ἐλαφρὲς σωματικὲς ἀσκήσεις. Πρέπει νὰ τρῶν ἀπλά, ἐλαφρὰ καὶ σὲ κανονικὰς ὥρες. Τὸ βράδυ, πρὶν πέσουν, νὰ κάμνουν ἓνα μικρὸ περίπατον καὶ νὰ κοιμούνται πάντοτε μὲ ἀνοικτὰ παράθυρα. Καλὸν εἶναι ἐπίσης τὸ μασσάζ, τὰ ντους ἢ χλιαρὰ λουτρά.

Ὑπάρχουν καὶ παιδιὰ ποὺ πέρνουν τὴ συνήθεια νὰ μὴ κοιμούνται καλά· αἰτία εἶναι ἡ κούρασις ἀπὸ πολὺ μελέτῃ ἢ παιχνίδια ἢ ἀπὸ λανθασμένη διαίτα. Ἰδίως παρατηρεῖται ἡ ἀψπνία σὲ παιδιὰ νευροπαθῆ· καλὸν εἶναι στὰ παιδιὰ αὐτὰ ν' ἀποφεύγεται κάθε τι τὸ διεγερτικόν, κινηματογράφος, θέατρο, κάθε σωματικὴ κόπωση, καὶ ἡ τροφή τους νὰ εἶναι ἐλαφρά. Οἱ γονεῖς δὲν πρέπει ν' ἀδιαφοροῦν γὰρ τὸ σύμπτωμα τῆς ἀψπνίας· πολλάκις ἀρκεῖ ὁ κοινὸς νοῦς γὰρ νὰ βρεθῇ τὸ αἷτιόν της, ἀλλὰ πιὸ συχνὰ θὰ χρειασθῇ ἡ συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ γὰρ ν' ἀναζητήσῃ αὐτὸς τὴ ρίζα τοῦ κακοῦ διὰ νὰ δώσῃ τὶς ἀπαιτούμενες ὁδηγίαι γὰρ τὴν ἐν γένει διαίτα τοῦ παιδιοῦ.

H ΓΙΑΤΡΟΣ

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΙΔ'. ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ "ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ", 1934

- Ἀλληλογραφία :** σ. 22, 46, 71, 119, 214, 259.
Ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον : σ. 181.
Ἀποστολίδου Ἑλλή Χαρ : Μυτιλήνη σ. 127. Ἡ παράστασις τῆς Ἀντιγόνης εἰς τὸ Ἀρσάκειον σ. 145.
Βακκάρι Π. Δ. : Ἡ χρησιμοποίησις τοῦ κινηματογράφου στὰ σχολεῖα σ. 131.
Βάρδα Εὐαγγελινὴ : Λογοδοσία τῆς Ἐκτ. Ἐπιτροπῆς σ. 79.
Βλαδίκα Λίτσα : Σονέττο ποίημα σ. 130. Τὸ τραγούδι μου, ποίημα σ. 168. Ὁ Κλειδωνας τοῦ χωριοῦ, διήγημα σ. 222.
Βότση Μαρία : Ἡ καρδιὰ ξαναγαπάει ποίημα σ. 224.
Βουρλούμη Δώρα : Τὶ εἶναι Ὁδηγισμὸς σ. 155.
Γαλάκτιων Γ. : Τὸ βιολεὶ τοῦ Οὐγγολίνου σ. 102.
Γιατρὸς (ἡ) : Προσοχὴ στὶς ἀμυγδαλὰς σ. 41. Γὰρ τοὺς πάσχοντες ἀπὸ ρευματισμοὺς σ. 116. Αἱ ἀψπνίαι σ. 262.
Γαλλικὴ Σελίς : σ. 24, 28, 72, 96, 120, 152, 184, 216, 240, 264.
Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Ἑθν. Συμβουλίου σ. 79.
Γεωργίου Δώρα : Διατὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ Διάσκεψις τῆς εἰρήνης σ. 121. Δύο μῆνες στὸ Σόλο σ. 225, 249.
Γραφολογία : σ. 61, 94.
Δημητράκοπούλου Εἰρ. : Ἄστυον Ἀστέγων σ. 236.
Διαλέξεις : σ. 23, 46, 67.

Δίπλα - Μαλάμου Κλεαρέτη : Τὸ ὄνειρον τῆς μικρῆς θεατρίνας σ. 204.

Διεύθυνσις : Πῶς πρέπει νὰ μᾶς βρῇ ὁ καινούριος χρόνος σ. 1. Γὰρ τὴν ἐγγραφή τῶν γυναικῶν εἰς τοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους σ. 5.—Βραβεῖα Ἀκαδημίας σ. 37.—Ἐξ ἀφορμῆς ἐνὸς βιβλίου σ. 44.—Ἑλλ. Ἐρυθρ. Σταυρὸς νεότητος σ. 45.—Ἡ λειτουργικὴ ποίησις σ. 49.—Ἡ ἐργασία τῶν γυναικῶν σ. 50.—Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ Δημοκρατία σ. 73.—Ἡ γυναῖκα καὶ τὸ ὑποσυνείδητον σ. 84.—Ψηφίσματα τοῦ Διεθν. Συνεδρίου τῶν Διπλ. Νοσοκόμων σ. 88.—Ὁ θάνατος τοῦ λόρδου Ἀμπερντὴν σ. 89.—Γὰρ ἓνα καλύτερον μέλλον σ. 97.—Ἰδρυσίς τμήματος ψήφου σ. 98.—Οἱ ἐξηγήτριες ξαναγοῖ σ. 105.—Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ εἰρήνη σ. 126.—Πατριωτικὸν Ἰδρυμα, τμήμα πληροφοριῶν σ. 144.—Κράτος, λαὸς, γυναῖκες σ. 153.—Κινδυνεύει ὁ φεμινισμὸς πράγματι στὴν Εὐρώπῃ; σ. 212.—Ἐνας ἀπολογισμὸς 30 ἐτῶν σ. 212.—Μερικὰ σύγχρονα προβλήματα τοῦ φεμινισμοῦ σ. 217.—Προκήρυξις φιλολ. διαγωνισμοῦ σ. 236.—Ἐνα μικρὸ βῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν σ. 241. Αἱ ἀπόστολοι τοῦ ἡθιμοῦ σ. 246.

Ehrenburg Ηγ : Ἡ σοβιετικὴ γυναῖκα σ. 53.
Εἰδήσεις : σ. 18, 42, 71, 85, 90, 107, 147, 173, 212, 233, 257, 258.

Ἐκδόσεις : σ. 111, 132, 146, 175, 211, 236, 259.
Ἑλληνίδες Καλλιτέχνιδες : Νέλλη Κυριακοῦ σ. 78, Μαρία Τριβέλλα σ. 116.

Ζάμπα Μαρία : Πόθοι, ποίημα σ. 40.—Μὴ με ρωτᾷς, ποίημα σ. 44.

Ιωαννοπούλου Δ. : Ἐγας ὁλὸς ἀπὸ τοὺς πολλοὺς σ. 57.
Καῖρη Πην. : Μία μέρα στὴ κατασκήνωσι τῆς Ἀμερικανικῆς περιθάλψεως σ. 232.

Κακούρη Κατερίνη : Θεατρικὴ στήλη, σ. 35, 62, 86, 114, 143, 169, 228, 254.—Τὸ θέατρο τοῦ παιδιοῦ στὴν Ἑλλάδα σ. 15, 45.—Ἡ ὁλοκλήρωσις τοῦ Δελφικοῦ ἔργου σ. 170.—Ἀπὸ μίαν ἐπίδειξιν γυμναστικῆς σ. 138.

Καλαμακιώτου Α. : Σημειώσεις ἀπὸ τὴν ὑπαιθρο σ. 134.

Καραϊσκάκη Σίτσα : Γερμανικὸς λαὸς καὶ γερμαν. τέχνη σ. 29.

Καραβίας Ἰπποκρ. : Ἡ Μονὴ τοῦ Σινᾶ σ. 78.

Κασσάνδρα : Ἡ ὑπαρξίς μας, τὸ μέλλον μας σ. 10.—Τὸ μυστήριον τῶν ἀστρῶν σ. 56.

Κορομηλᾶ Ρίτσα : Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν σ. 25.

Κουντούρη Ἀντωνία : Ὁρφάνια, ποίημα σ. 101.

Κουτσουμάρης Ἀριστ. : Ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν μικρῶν ὑπηρετιῶν σ. 195.

Λάσκαρι Π. : Ἐκπαιδευτικὰ νέα σ. 229.

Λασκαρίδου Εἰρ. : Νὰ λείψουν οἱ περιττοὶ σ. 6.—Ἀντιλήψεις σ. 242.

Λουκία : Ὀγκος καὶ γραμμὴ σ. 112.—Ἐπιστροφὴ σ. 211. Ἀγαπάτε ἀλλήλους σ. 244.

Δ. Μ. : Ὁ Τουρισμὸς σ. 221.

Ματάλας Γεώργ. : Ἐπιστολαὶ πρὸς νεαρὰς μητέρας σ. 210.

Μάυρικ Γουστάβος : Τὸ Ὀπάλι σ. 247.

Μαυροειδῆ-Παπαδάκη Σοφία : Ἡλιοβασίλεμα, ποίημα σ. 31.—Εἰδύλλιον, ποίημα σ. 31.—Δουλίτσα, ποίημα σ. 224.

Μιχαηλίδης Α. : Τὸ πρῶτον σχολεῖον κοφολάων σ. 136.

Μοάτσον Δώρα : Ὁ Σπήλιος τοῦ Σκονιάρη σ. 9.—Στὴ θάρκα τοῦ Ἀντρεϊοβλάχου, ποίημα σ. 78.

Μουρεντίν Βάλα : Πλούσιοι ὄλου τοῦ κόσμου ξοδεύετε σ. 133.

Μπουκουβάλα Ἰωάννα : Ἡ προσταγὴ τοῦ Χάροντα, ποίημα σ. 56. Σ' ἓνα ἀεροπόρον σ. 246.

Μυζαλοτωκά Κ. : Λυποῦμαι ποὺ εἶμαι γυναῖκα σ. 27.

Μόδες : σ. 20, 47, 69, 95, 117, 182, 215, 261.

Νικολαΐδου Εἰρ. : Πῶς εὐρέθη ἡ εἰκὼν τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου Ε' σ. 52.

Νεκρολογία : Ἀλεξάνδρα Μελά σ. 107.—Μαρία Curie 173.—Ἑλένη Πολιτάκη σ. 227.

Νικολοπούλου Ρόζα : Αἰκατ. Βαρουξάκη σ. 63.

Νικολετοπούλου Ζωή : Σοφία Μοσχολάκη σ. 147.

Ντὴλ Α. : Αἱ γυναῖκες καὶ ὁ κινηματογράφος σ. 219.

Ν Ν. : Ἡ Διακοσμητικὴ τῆς Παπαστρατείου Σχολῆς σ. 137.

Παδελοπούλου Ν. : Γύρο ἀπὸ τὸ παιδικὸν θέατρο σ. 66.

Παναγιωτάτου Ἀγγ. : Γὰρ τὴ συζήτησι περὶ φεμινισμοῦ σ. 83.

Πέριδικα Νίκη : Τὸ ξύπνημα τῆς Ντέπης σ. 32.—Ἀβουλή καρδιὰ σ. 163.

Πομαρὲ-Καρακατσάνη Λουκία : Βουλιαγμένη, ποίημα σ. 224.

Π. Ν. : Μία διαμαρτυρία σ. 99.

Ράλλη Μαίρη : Ἡ γυναικεία ψήφος σ. 92.

Ράτσα Ζ. : Τὸ Ἐμπειρικεῖον Ἀστυλὸν σ. 93.

Στήλη Κινήσεως Ἑθν. Συμβ. : σ. 23, 38, 110, 139, 178, 219, 230.

Σάρον Αἰμ. : Αἱ φιλολογικαὶ διαλέξεις τῆς Ἱταλικῆς Σχολῆς σ. 100.

Σ. Α. : Ξανθὲς καὶ κοκκινόμαλλες σ. 106.

Σαλαμινία : Γυναικεία δρᾶσις ἐν Κύπρῳ σ. 39, 179, 256.

Σιφναίου Ἑλ. : Ἡ διεθνὴς εἰρήνη σ. 3.—Ἡ γυναῖκα ὡς παράγων εἰρήνης σ. 51.

Σταύρου Τατιάνα : Πῶς ἔφτασε ἐκεῖ σ. 12.—Τὸ Ἐπισφράγισμα σ. 159.

Ταρσούλη Ἀθηνᾶ : Τὸ γυναικεῖον μοναστήρι τῆς Καλαμάτας 74.—Ἡ ἔκθεσις τῆς κ. Θ. Φλωρᾶ-Καραβία σ. 252.

Τὸ Σπῆτι μας : σ. 22, 42, 117, 151, 182, 260.

Φλωρᾶ-Καραβία Θάλεια : Ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων σ. 208.

Χ. : Ἐκλογισμὸς σ. 4.—Ἡ θέσις τῆς γυναικὸς σ. 77.

Χατζημιχάλη Ἀγγ. : Ἡ Ἑλληνικὴ κεραμικὴ τέχνη σ. 7.

Ψάλλη Α. Α. : Ἡ γενικὴ συνέλευσις τοῦ Διεθνούς Συμβουλίου γυναικῶν σ. 185.

Ῥοφέλιμοι γνώσεις : σ. 21, 46, 68, 94, 119, 146, 182, 214, 238, 260.

"L'HELLENIS,"

Organe mensuel du Conseil National
des femmes hellènes

Rédaction-Administration: Rue Alex. Soutsou 26
Athènes, Décembre, 1934

Un petit pas en avant, par H. R. Nous avons déjà publié dans un numéro précédent le beau succès que la section pour le suffrage du Conseil National a obtenu d'après la loi du 17 octobre qui donne aux électrices grecques le droit de voter aux élections municipales et communales à partir de 25 ans au lieu de 30 ans. La même loi avait donné aux femmes le droit d'éligibilité. Malheureusement le Sénat a supprimé ce dernier paragraphe. La loi devra donc retourner à la Chambre qui la sanctionnera de nouveau dans une espace de deux mois.

Les prochaines élections auront lieu d'ici trois ans; les femmes auront donc tout le temps de se faire inscrire sur les listes électorales et de se préparer à poser leur candidature comme conseillers municipaux ou communaux, et même comme maires, si elles s'en sentent la vocation. Il ne faut plus maintenant que les femmes se laissent gouverner par l'indifférence et la négligence, mais elles doivent se hâter, au contraire d'obtenir leur livret de vote, afin de pouvoir continuer la lutte pour le vote politique.

Les apôtres du rythme. Le mois dernier, Athènes a eu la visite de huit Américaines, professeurs et élèves de l'Ecole Noice. Cette institution qui a été fondée il y a une vingtaine d'années, a pour but de propager l'idée de danse afin d'annobler la vie journalière en général. L'image sur la couverture de ce numéro montre la directrice de l'école Miss Ladd sur les marches du temple de Sounion, qui est un des plus sublimes paysages de la terre d'Attique. Un film a été tourné à cette occasion par l'Office hellénique du Tourisme.

L'exposition de Mme Th. Flora-Caravia, par Ath. Tarsouli. Mme Flora-Caravia est une artiste de grand talent; parmi les femmes peintres grecques elle tient évidemment la première place. Nous reproduisant deux de ses œuvres, le portrait de Mme Kyveli, notre grande comédienne,

et une scène maritime. L'exposition, qui dura trois semaines, a été un grand succès artistique pour Mme Flora-Caravia, qui vit à Alexandrie, mais qui n'oublie pas sa patrie grecque.

Les femmes grecques de Chypre ont une activité sociale de tout premier ordre. On nous écrit qu'une grande philanthrope, Mme Eugénie Théodotou a fait don de 2800 £ pour la construction d'une salle de culture physique à Nicosie, qui est la capitale de l'île. Il y a quelques années déjà Mme Théodotou et son mari ont donné également la somme de 2000 £ pour la construction d'une école grecque dans la même ville.

Le nouveau maire d'Athènes, Mr. Cotsias, a installé à l'hôpital municipal un comité de femmes à qui est confié le contrôle de l'administration ainsi que la surveillance pour la propreté de l'établissement.

Notre collaboratrice Mme Ath. Tarsouli vient de publier son nouveau livre, intitulé: Hélène Altamouira, la première femme peintre grecque après la guerre de l'indépendance de 1821. C'est une biographie très intéressante d'une femme, qui, douée d'un talent extraordinaire pour la peinture, est parvenue à surmonter toutes les difficultés de cette lointaine époque pour aller étudier en Italie, et pour se vouer à son art.

Με τὸ παρὸν τεύχος λήγει ὁ
ΙΔ' τόμος τῆς «ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ».
Παρακαλοῦνται αἱ συνδρομή-
τριαι ποὺ τυχὸν δὲν κατέβα-
λαν ἀκόμη τὴν συνδρομὴν των,
νὰ τὴν ἀποστείλουν στὰ γρα-
φεῖα μας.

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΙΑΣ
ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 5

Πωλεῖ φαντά, κεντήματα, ἀσπρόρου-
χα, παιγνίδια, ἀσημικά κλπ. κατάλ-
ληλότατα γιὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα.

ΖΥΘΟΣ ΦΙΞ

A. E. "ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ"

ΑΘΗΝΑΙ

ΟΙΚΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΤΩ 1864

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 21-141

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ: ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΣΥΓΓΡΟΥ 53

ΤΙ ΕΞΟΧΑ ΛΕΥΚΑ ΔΟΝΤΙΑ,
ΠΟΥ ΕΧΕΤΕΙ...

Εντός ὀλίγων ἡμερῶν θ' ἀντιλη-
φθῇτε ὅτι ἡ «Κολυνός» δίδει εἰς
τὰ δόντια μίαν λάμψιν τὴν ὁποίαν
δὲν δύνασθε νὰ ἔχετε μὲ μίαν
κοινὴν ὁδοντόκρεμα.

Μεταβάλλεται εἰς ἀφρόν ὁ ὁποῖος
διεισδύει εἰς κάθε σχισμὴν ἀφαιρεῖ
τὸ κίτρινο χρώμα χωρὶς νὰ προσβά-
λῃ τὸ σμάλτο.

Μεταχειρισθῆτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν στυγ-
μὴν «Κολυνός». Ἐν ἑκατοστόμετρον
ἐπὶ ξηρᾶς ψήκτρας δις τῆς ἡμέρας καὶ
θὰ βεβαιωθῇτε περὶ τῶν κάτωθι ἀπο-
τελεσμάτων:

Λευκὰ καὶ ὑγιεινὰ δόντια, οὐλα ὑγιεινά.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4-ΑΘΗΝΑΙ

ΜΙΧΑΗΛ Ζ. ΣΤΑΛΙΟΣ

ΔΙΕΘΝΕΣ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

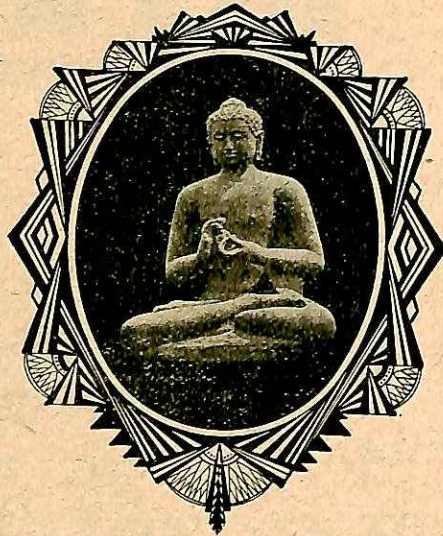
ΟΔΟΣ
ΣΠΥΡΟΥ - ΜΗΛΙΟΥ
ΑΡΙΘ. 18

ΜΕΓΑΡΟΝ
ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΟΣ

Τὸ πακέτο Λουμίδη ὁ εὐγεστότερος καφές

ΤΣΑΪ ΙΝΔΙΩΝ
(THÈ DES INDES)

Φάρμακον ἐγχεομένον ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου. Θεραπεύει αποτελεσματικῶς τὴν χολοιτιδίαν, κυστίτιδα, ψαμμίασιν, οὔριτικὰς ἀποφράξεις, νεφριτικὰς παθήσεις καὶ ἐν γένει τὰς ἀσθενείας οὐροποιογεννητικῶν ὀργάνων. Ἀπαράμιλλον διουρητικόν. Ἀνακουφίζει μεγάλως τοὺς πάσχοντας ἀπὸ ἀρθριτισμοῦ. Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις καὶ τὰ χημικὰ φάρμακα ἅτινα μόνον σὰς καταστρέφουν τὸ στομάχι σας καὶ οὐδὲν θετικὸν φέρουν ἀποτέλεσμα. Ζητεῖτε ἀπὸ τὰ φαρμακεῖα τὸ κυτίον μὲ τὸ ἀνωτέρω σῆμα.

Κυρίες μου,

Ἐνα τέλειο παπούτσι ἀναδεικνύει τὴν τουαλέττα σας, θὰ τὸ βρῆτε χωρὶς νὰ δυσκολευθῆτε στὸ νέο Κατάστημα

ΞΕΝΑΚΗ

Κάτωθεν Κινηματογράφου

«TITANIA»

ΑΔΕΛΦΟΙ Μ. ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΣΟΥ

ΗΔΥΠΟΤΑ - ΚΟΝΙΑΚ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΜΑΚΡΑΣ ΣΤΟΑΣ 51 — ΤΗΛΕΦ. 40 - 875

ΠΕΙΡΑΙΑ

RADIODONT

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΜΕΝΗ

Ὁ Ἀνώτερος καφές, τὸ πακέτο ΛΟΥΜΙΔΗ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ — ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1893

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΕΙΣ ΑΡΙΘΜΟΝ ΠΑΣΗΣ ΑΛΛΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ, ΑΙΓΥΠΤΩ ΚΑΙ ΚΥΠΡΩ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

THE BANK OF ATHENS TRUST COMPANY 205, West 33rd Str. NEW YORK

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΕΝ ΟΦΕΙ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΕΓΧΩΡΙΑ ΥΦΑΝΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ, ΚΟΥΡΤΙΝΑΙ,

— ΚΑΛΥΜΑΤΑ Κ.Α.Π. —

ΕΛΕΝΗΣ ΑΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ — ΟΔΟΣ ΒΕΪΚΟΥ 56^Α

Τὰ τελειότερα ἑλληνικὰ ὑφαντά, τὰ ὁποῖα διεκρίθησαν κατὰ τὴν Ἐκθεσὶν τῶν Δελφῶν τοῦ 1930 θεωρηθέντα ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐπισκεπτῶν ὡς Γαλλικά.

ΚΡΟΥΣΤΑ, ΣΤΕΡΕΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΑ ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΔΥΛΑ, ΤΣΑΝΤΕΣ, ΣΑΚΚΟΙ, ΠΙΤΖΑΜΕΣ
ΚΟΜΨΟΤΑΤΑ ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΑΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

ΡΑΠΤΕΤΕ ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΑΚΟΡΩΣ ΚΑΙ ΤΑΧΕΩΣ
ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΗΡΑ ΣΙΓΓΕΡ

Ἐφαρμόζεται μὲ μίαν βίδα εἰς οἰανδήποτε ραπτομηχανήν.
Παρέχεται ΔΩΡΕΑΝ πρὸς δοκιμὴν ἐπὶ 8 ΗΜΕΡΑΣ.

ΔΩΡΕΑΝ διδασκαλία κεντημάτων καὶ διαφόρων Ποικιλμάτων μὲ τὸν ΜΑΛΛΟΡΡΑΦΕΑ ΣΙΓΓΕΡ καθὼς καὶ κοπτικῆς μὲ ΙΧΝΑΡΙΑ ΣΙΓΓΕΡ δι' ἐσωτερικὰ καὶ ἑξωτερικὰ φορέματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν.

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΣΙΓΓΕΡ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

D. SINANIS

MAISON DE HAUTES MODES

Υφάσματα nouveautés μάλλινα καί μεταξωτά

Articles de Luxe εἰς ὅλα τὰ γυναικεῖα εἶδη

Εἰδικὰ Τμήματα Φορεμάτων καὶ Καπέλλων

μέ πρότυπα (modèles) τῶν μεγαλειτέρων Παρισινῶν οἰκῶν

Δ. ΣΙΝΑΝΗΣ

MODES

ΕΡΜΟΥ 9

ΤΗΛΕΦ. 21 - 368

COUTURE

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΟΥΝΑΡΙΚΩΝ

ΑΛ. ΟΣΤΑΔΗΜΗΤΡΗ & ΣΙΑ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 48α - ΑΘΗΝΑΙ

Πλουσία συλλογή γουναρικῶν καὶ δερμάτων
διὰ γιακάδες καὶ ἐπανωφόρια

Τὸ διακρίνουν εἰλικρίνεια καὶ ἐμπιστοσύνη

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

Τὸ ἀρχαιότερον καὶ εἰδικότερον κατάστημα

Εἰσδε βέβαιοι ἀγοράζοντες τὸ Πακέτο Λουμίδη.

Τὸ Μέγιστον καὶ μοναδικὸν Θεραπευτήριόν μας

Ο «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ»

κηδόμενον τῆς υγείας τῶν ἀσθενῶν καὶ τοῦ προ-
σωπικοῦ του χρησιμοποιεῖ ἀπὸ διαιτίας ἀποκλειστι-
κῶς τὸ Ἴλαιον «ΠΑΡΘΕΝΩΝ» τῆς Α. Ε. Ἰλαιουρ-
γίαι τῆς Ἑλλάδος.

Παραθέτομεν ὧδε αὐτουσίαν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἐν λόγῳ
Θεραπευτηρίου.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ Ο «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ»,

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Αὐγούστου 1934

Ἀριθ. Πρωτ. 4587

Πρὸς

Τὴν Α. Ε. Ἰλαιουργίαι τῆς Ἑλλάδος

Ἐνταῦθα

Κύριοι

Ἀποκρινόμενοι εἰς τὸ ἀπὸ 17ης τρέχοντος ἔγγραφον, ἔχομεν
τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὅτι τὸ ἀπὸ διαιτίας χρησιμοποιούμενον ὑπὸ
τοῦ Θεραπευτηρίου ἔλαιον «ΠΑΡΘΕΝΩΝ» παραγωγῆς ὑμῶν εὐρέθη ὡς
ἀρίστης ποιότητος κατὰ τὰς διαφόρους ἐρεῦνας ὑπὸ τοῦ Βιοχημικοῦ
ἐργαστηρίου καὶ με ὀξύτητα κατὰ τῆς μονάδος καὶ εἴμεθα ἀπολύτως
ικανοποιημένοι.

Μετὰ τιμῆς

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Τ. Σ. Ὑπογραφή

Ὑπογραφή

Γεν. Ἀντιπρόσωπος: **Κ. ΜΑΝΩΛΙΔΗΣ**

ΑΘΗΝΑΙ: Ὁδὸς Σωκράτους Ἀρ. 2, Τηλ. 26-656

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Ὁδὸς Ἀριστείδου Ἀρ. 18, Τηλ. 40-726

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΙΔΡΥΤΗΣ
1841

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (ΤΗ. 30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1934) „ 9.189.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΙΩΑΝ. Α. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΑΛΕΞ. Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ:

Ἅγιος Νικόλαος (Κρήτη)	Θεσσαλονίκη	Μεσσήνη
Ἀργίτιον	Θήβαι	Μιτυλήνη
Ἀγνιά (ὑπαγόμενον εἰς Ὑπ/μα Λαρίσης)	Θήρα	Ναύπακτος
Ἀθήναι:	Ἰθάκη	Ναύπλιον
Ὑπ/μα, ὁδὸς Μητροπόλεως 9	Ἰστιάδα (Ξηροχώριον)	Νιγρίτα
Πρακτορεῖον Καλλιθέας	Ἰωάννινα	Ξάνθη
Πρακτορεῖον Νέας Ἰωνίας	Καβάλλα	Ὁρεστιάς
Πρακτορεῖον Παγκρατίου	Καλάβρυτα	Παξοὶ
Αἴγιον	Καλάμαι	Πάτραι
Ἀλεξανδρούπολις	Καλαμπάκα	Πειραιεὺς
Ἀλμυρὸς	Καρδίτσα	Πλωμάριον (Μιτυλήνης)
Ἀμαλιάς	Καρλόβασι (Σάμου)	Πόρος
Ἀμύνταιον (Σόφοβιτες)	Καρπενήσιον	Ποταμὸς
Ἀμφίκλεια	Καρναὶ (Ἅγιον Ὄρος)	Πρέβεζα
Ἀμφισσα	Καστορία	Πύλος
Ἀνδρός	Κατερίνη	Ρύργος
Ἀργοστόλιον	Κέρκυρα	Ρεθύμνη
Ἄρτα	Κιλκίς	Σέρραι
Ἀταλάντη	Κοζάνη	Σητεία (Κρήτη)
Βάμος (Κρήτη)	Κομοτινή	Σικυνωσία (Κιάτον)
Βέροια	Κόρινθος	Σκιάθος
Βόλος	Κύθηρα	Σουφλίον
Γέρα	Κύμη	Σπάρτη
Γρεβενά	Κυπαρισσία	Σύρος
Γύθειον	Λαγκαδᾶς	Τρίκαλα
Δημητσάνα	Λαμία	Τρίπολις
Διδημότειχον	Λάρισα	Φάρος
Δράμα	Λεβάδεια	Φλώρινα
Ἐδεσσα	Λευκάς	Χαλκίς
Ἐλασσών	Λήμνος	Χανιά
Ἐλευθερούπολις (Πράβιον)	Λιμὴν Βαθέως (Σάμου)	Χίος
Ζάκυνθος	Μεγαλόπολις	
Ἡράκλειον	Μεσολόγγιον	

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ: ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: Rue Stamboul No 17

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΚΑΪΡῳ: Rue Emad el Dine No 17

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΝ ΖΑΓΑΖΙΚ: Rue Tewfik

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ Ἐξωτερικοῦ

HELLENIC BANK TRUST COMPANY, NEW YORK: 51 Maiden Lane

Ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, συμφώνως μετὰ τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΟΛΟΣΧΕΡῶΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΑ \$ 1.500.000